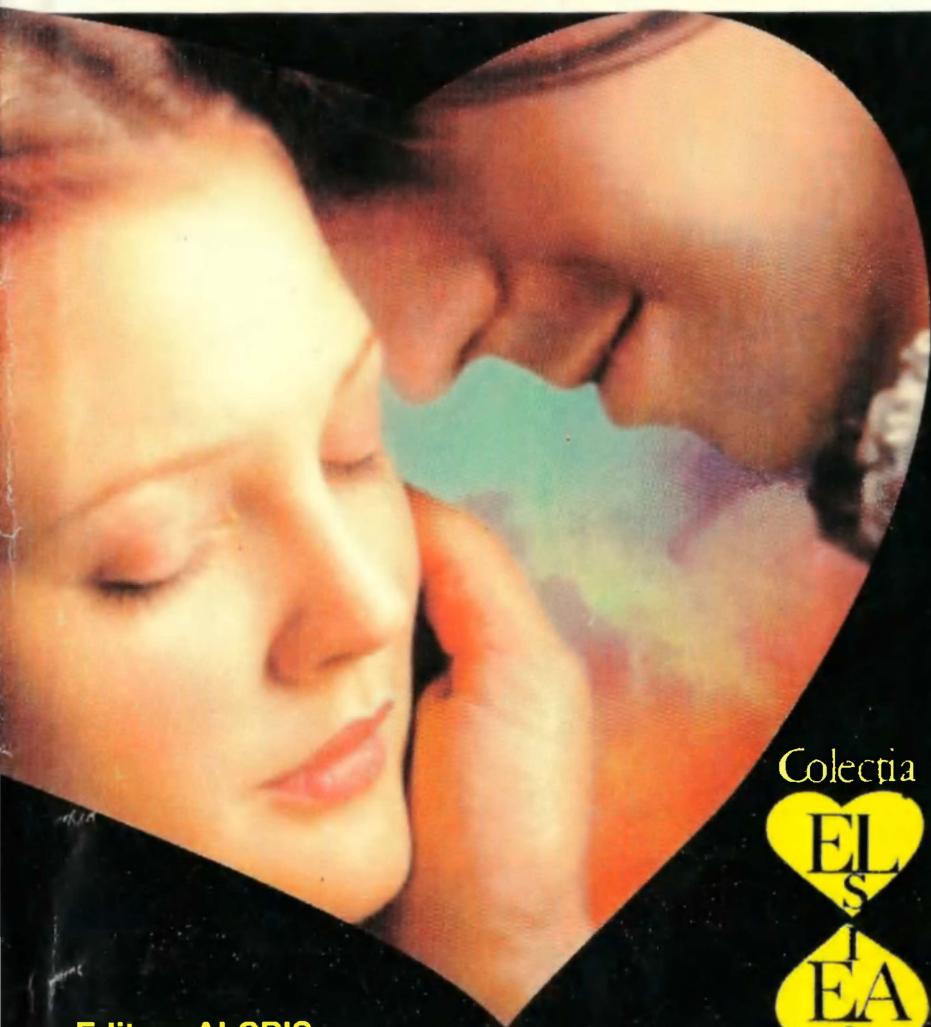

Louise Lawson

280

SUB PLOAIA DE STELE

Colecția

Editura ALCRIS

LOUISE LAWSON

SUB PLOAIA DE STELE

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost publicat pentru prima dată sub
titlul:

WITH ALL MY HEART

©1993 by Louise Lawson
Traducere și adaptare în limba română de Mihail
Minin

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba
română sunt rezervate Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-36-3

Colectia „EL si EA”

Capitolul 1

Cerul întunecat era presărat cu stele, în noaptea texană caldă și molesitoare. Dar aerul era încărcat de electricitate în vreme ce ochii mulțimii masate de-a lungul Bulevardului del Rio așteptau cu nerăbdare defilarea pe râu a ambarcațiilor împodobite cu flori.

Un bărbat se înălța peste mulțimea însuflețită, dar nu părea să participe la veselia generală. Zvelt, musculos, semeț, totul în el exprima indiferență. Trăsăturile sculptate cu finețe erau ale unui bărbat care zâmbea rareori, care nu avusese de mult timp vreun motiv s-o facă.

Părul des, castaniu-deschis, îi cădea neglijent pe frunte, brăzdat de șuvițe aurii datorate șederii îndelungate în plin soare. Tenul puternic bronzat accentua impresia unei figuri sculptate în lemn de tec, indiferentă și lipsită de pasiune, parcă fără suflet. Ochii păreau să ezite între albastru și verde dar, oricare era culoarea lor, erau de gheață.

Un vas bogat împodobit alunecă pe sub pasarela de piatră și luminile lui strălucitoare se reflectară pe fețele fericite ale mulțimii adunate în fața Teatrului Arenson de la cotitura râului. Un murmur de admirație străbătu rândurile spectatorilor. Fetita care stătea în fața bărbatului trufaș își ridică spre el ochii de un albastru deschis, plini de însuflețire.

- Privește, tată! exclamă ea. Nu-i așa că este frumos?

- Da, răspunse el rece, cu o ușoară nerăbdare în glas. Dar atenția fetei se întoarse deja la defilare.

El privi distrat vasul împodobit cu flori, apoi copila din fața lui, a cărei coadă lungă îi ajungea până la mijloc. Oare ce vârstă avea Missy? se întreba nesigur Colter Langston. Apoi se enervă pentru că nu-și putea aminti dacă fata lui avea zece sau unsprezece ani.

Privirea lui trecu peste mulțime cu dispreț. Oamenii se îmbulzeau, cot la cot, lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine ambarcațiile, când ar fi putut sta liniștiți acasă la ei și să vadă mai bine parada la televizor.

„A privi fiesta nu înseamnă să participi la ea”. Cuvintele lui Flo Donaldsen îi reveniră în memorie.

Da, mătușa lui era răspunzătoare de prezența lui în această înghesuială, mătușa și propria lui conștiință care-i reproșau că o neglijase pe Missy. Nu, se corectă în sinea lui Colter, nu o neglijase. Fetei lui nu-i lipsise niciodată nimic. N-o trimisese niciodată la internat. Trăise sub același acoperiș cu el de când venise pe lume. Ce putea să-i ceară mai mult?

Copila aceasta timidă, tăcută, cu fața delicată și sensibilă, era fata lui. Cu toate acestea, Colter Langston nu încercase nici o emoție. Avea multă afecțiune pentru ea, pe cât era el capabil de afecțiune, dar nici o mândrie nu

venea să umple golul din ființa lui. Își spuse, cu cinismul lui obișnuit, că se făcea prea mult caz de paternitate.

Își privi ceasul, nerăbdător. Știa că parada era abia la începutul ei, dar el ar fi vrut s-o vadă deja încheiată. Fălciile lui se încleștară când se gândi că se angajase s-o însoțească pe Missy la toate activitățile organizate în săptămâna fiestei care celebrează vremurile când Texasul scăpase de dominația mexicană. Parada acvatică era prima mare atracție și el deja se plictisea. Lenevia nu era făcută pentru el.

Cu un mic zâmbet sarcastic, recunoscuse în sinea lui că existau puține lucruri care nu-l plictiseau. Singur la părinți, moștenitor al vastului domeniu Langston din nordul orașului San Antonio, nu-i fusese refuzat nimic în timpul copilăriei, al adolescenței și apoi al tinereții. Astăzi, la treizeci și patru de ani, era un om blazat. Viața nu mai avea ce să-i ofere. Dragostea, plăcerea simțurilor, căsătoria, toate acestea le respingea cu indiferență. Fericirea și satisfacția pe care acestea puteau să i le aducă nu existau decât în imaginația romancierilor și poetilor. Colter le experimentase pe toate și le găsisese lipsite de interes.

După moartea tatălui său, în urmă cu cinci ani, rămăsese singurul proprietar al ranchului Langston și al numeroaselor lui investiții. Deținea întreaga putere și era obișnuit să fie ascultat.

Matt Langston îl învățase că fiecare om are valoarea lui, cuantificată în bani sau în alt mod. Colter își admirase și își respectase tatăl, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiați. Mama lui murise când avea șase ani și nu și-o amintea decât privind niște fotografii.

Cât despre soția lui, Caroline, Colter înțelesese repede

că se căsătorise cu el datorită numelui de Langston. Murise aducând-o pe lume pe fiica lor care trebuia, după părerea ei, să întărească legăturile cu puterea și averea familiei Langston. Jurnalul ei intim îi dezvăluise cu brutalitate faptul că nu-l iubise niciodată pe Colter, că nu ținuse decât la numele și banii lui. Gândindu-se mai bine, își dăduse seama că nici el n-o iubise, fusese doar captivat de frumusețea ei perfectă. Se căsătorise cu ea ca să-și satisfacă dorința pe care i-o trezea refuzând să-i cedeze.

El nu iubise niciodată pe nimeni, nici pe el însuși. Nimeni nu-l iubea. Missy încerca, așa cum încercase și Colter să-și iubească tatăl. Persoana care era fără îndoială cea mai apropiată de a avea afecțiune pentru el era mătușa lui, Flo. La moartea mamei lui Colter, Matt Langston îi ceruse surorii lui, care era văduvă, să vină la ranch ca să se ocupe de băiețel. Și ea rămăsese după aceea ca s-o crească pe Missy.

Dar se terminase. Buzele lui Colter se strânseseră. La sfârșitul lunii, Flo Donaldsen pleca, la figurat dacă nu la propriu. Era o femeie puternică, orgolioasă, care spunea deschis ce gândește, și care îi trântise fără menajamente lui Colter, înainte de a pleca la San Antonio cu Missy:

- Nu-mi place cum te-ai schimbat, Colter, îi declarase ea. Ești rece, insensibil și uneori de-a dreptul crud față de sentimentele celorlalți. Acorzi mai multă tandrețe și atenție cailor tăi decât propriei tale fiice, și asta nu este bine! Ești cinic! Inima ta, dacă ai avut vreodată una, s-a schimbat în piatră. Missy are nevoie de un tată, nu de o mătușă tot mai îmbătrânită. Și, dacă nu poți fi tatăl care-i trebuie, atunci ar trebui să-i dai o mamă. Nu vei mai lăsa mult timp responsabilitățile care-ți revin pe umerii mei. Conform testamentului tatălui tău, vila de țară de pe

malul râului mi-a lăsat-o mie, precum și o pensie. La sfârșitul lunii mă voi muta acolo.

Colter nu se opusese. Știa că putea s-o facă să-și schimbe hotărârea dacă își dădea osteneala. Nu-și făcea nici un scrupul să profite de afecțiunea pe care o avea mătușa pentru el și pentru Missy, ca să obțină ce voia. Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că Missy avea poate nevoie de o mamă.

Deirdre abia aștepta să joace rolul acesta. Colter considera compania ei drept stimulatoare și agreabilă, cel puțin deocamdată, dar știa bine că Deirdre nu făcea decât s-o suporte pe fetiță. Frumoasa roșcată senzuală era o femeie dornică de bărbați, nicidecum o mamă sau o gospodină. Când se va plictisi de atracția fizică pe care o avea pentru el, ceea ce se va întâmpla în mod inevitabil, cum se întâmplase cu toate femeile pe care le cunoscuse, se va răzbuna pe Missy. Nu, nu se va căsători niciodată cu Deirdre.

Una dintre bomboanele aruncate de pe o șalupă plină de flori căzu la picioarele lor, scăpând printre mâinile întinse s-o prindă din zbor. În momentul când Missy se apleca s-o ridice, o mână mică și bronzată puse stăpânire pe ea. O pereche de ochi mari, căprui, o privi cu ezitare printre șuvițele de păr cârlionțat care cădeau pe frunte.

- Este a ta?

Pumnul băiețelului se deschise pentru a dezvălui bomboana învelită în hârtie sclipitoare, oferind-o cu regret lui Missy.

Colter observă micul zâmbet de refuz al fiicei sale, remarcă lipsa ei de timiditate față de băiețelul care nu avea decât jumătate din vârsta ei.

- Nu, poți s-o păstrezi, îi spuse ea.

Palma micuțului rămase întinsă în timp ce copilul privea cu poftă bomboana.

- Nonnie spune că nu trebuie să iau lucrurile care aparțin altora și că nu trebuie să iau ceva de la fete.

Missy adresează un zâmbet timid de adult tatălui ei înainte de a se întoarce spre copil cu un aer serios.

- Tu ai găsit-o, așadar poți s-o păstrezi.

Ochii mari, căprui, o cercetară o clipă. Apoi degetele mici strânseseră din nou bomboana. O păstră câteva secunde în pumn, după care începu s-o desprindă cu delicatețe din hârtie.

- Mă numesc Rocky, rosti el pe un ton important, după ce bomboana ajunsese în gura lui. Și tu?

- Missy, răspunse ea. Și el este tatăl meu.

Rocky trebuia să-și lase capul mult pe spate ca să-și ridice ochii spre figura lui Colter. Unul dintre colțurile gurii lui Langston fremătă de amuzament ironic. Îi plăcea examenul îndrăzneț la care era supus, purtarea deschisă a băiețelului, deloc intimidat, se pare.

- Eu nu am tată, zise Rocky, dar într-o zi voi avea și eu cizme de cowboy.

Colter nu vedea nici o legătură între cele două gânduri, dar era limpede că pentru copil exista una. Se întrebă o clipă dacă Missy și cu el ar fi fost mai apropiați dacă ea ar fi fost băiat. Se îndoia. Ar fi fost cu siguranță iritat de pretențiile permanente ale unui fiu.

- Mama ta te-a adus la paradă? întrebă Missy.

Pe Colter îl surprinsese puțin interesul manifestat de ea pentru băiețel. Nu părea să fie interesată de copiii cu care mergea la școală, deși lăsa impresia că are afecțiuni pentru Josh Harris. Oricum ar fi fost, Colter presupusese că era, ca și el, o ființă retrasă, singura lor trăsătură

comună.

- Nonnie m-a adus, răspunse Rocky. Dar cred că s-a rătăcit, adăugă el ridicând din umeri.

- Ești sigur că nu ești tu cel care s-a rătăcit? murmură Missy zâmbind.

- Nu cred. Eu știu unde sunt, dar nu știu unde este Nonnie. Asta înseamnă că s-a rătăcit.

Colter își încruntă sprâncenele văzând-o pe fiica lui aplecându-se cu solitudine spre copil și luându-l de mână.

- Da, dar vezi tu, Rocky, Nonnie a ta știe unde este, dar nu știe unde ești tu. Pot să pariez că ea crede că tu te-ai rătăcit, îi explică ea.

Rocky se strâmbă și oftă.

- Atunci va fi și mai supărată.

- Unde ai lăsat-o?

Colter ghici ce urmăreau întrebările lui Missy; ultimul lucru pe care-l dorea, era să fie implicat în căutarea mamei acestui băiețel. Dacă se rătăcise, era vina mamei lui care nu-l supraveghease.

- Undeva pe acolo, răspunse copilul cu un gest vag spre pasarelă. Îmi era sete și ea s-a dus să-mi caute ceva de băut.

- Și ți-a cerut s-o aștepti acolo unde erai, încheie cu sîrtenie Missy.

Părul cârlionțat căzu peste mutrișoara vinovată când băiețelul își înclină capul și murmură un abia auzit „da” rușinat.

- Dă-mi mâna, îi ceru Missy; mergem să vedem dacă n-o putem găsi.

- Missy!

Vocea lui Colter răsună mai tăios decât avusese

intenția, în timp ce își prindea fiica de umăr. Se strădui să ia un ton mai potolit, în același timp mai ferm și mai puțin aspru ca să adauge:

- Nu ne vom duce s-o căutăm în îmbulzeala asta pe mama acestui copil!

Missy ridică spre el o privire acuzatoare, cu o expresie de animal rănit.

- Nu-l putem lăsa așa. Nu este decât un băiețel, tăticule!

- Nu sunt atât de mic, protestă cu mândrie Rocky. Voi împlini în curând șase ani.

Colter îl reduse la tăcere cu o privire de gheață și se întoarse spre fiica lui. Ea se închisese din nou în cochilia ei, cu ochii plini de reproș.

- Ascultă, zise el cu un suspin iritat, îl vom conduce pe micuț la agentul de poliție de colo. Mama lui probabil și-a dat deja seama că el s-a rătăcit și se va adresa agenților de poliție.

- N-am putea s-o căutăm mai întâi, doar două minute? îndrăzni să întrebe Missy ridicându-și pleoapele cu gene lungi.

- Asta nu ne privește câtuși de puțin și n-o să ne amestecăm în așa ceva, îi spuse tăios Colter.

Strânse din dinți când surprinse mișcarea de retragere a lui Missy. Flo avea dreptate când spunea că el rânea oamenii fără să vrea. Tactul nu fusese niciodată una dintre calitățile lui. Dădu brusc drumul umărului fetiței și îi porunci băiețelului:

- Vino. Te vom conduce la agentul acela de poliție. El te va ajuta să-ți regăsești mama.

Dar Rocky făcu un pas înapoi. Buza lui inferioară înaintă în semn de răzvrătire.

- Dar el nu știe unde este Nonnie!

Colter îl privi fix o clipă, apoi se aplecă și-l ridică pe copil în brațe. Ochii mari ai acestuia, ajunși acum la nivelul lui, îi cercetară fața cu multă curiozitate. Spre deosebire de Missy, Rocky nu era deloc impresionat de încheștarea amenințătoare a fălcilor lui.

Expresia lui Colter nu lăsa să se ghicească nimic, dar el admira aerul lui impertinent. Gândul acesta abia avusese timp să-i treacă prin minte înainte ca nuanța de verde a ochilor lui să dispară pentru a face loc unui albastru tăios și înghețat. Copilul acesta nu era nimic pentru el. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre agentul de poliție, Missy târându-și picioarele în spatele lui. Colter își zise în sinea lui că făcuse destul aducând-o la Fiesta și că era o ingrată că voia să-l amestece în povestea asta cu copilul rătăcit.

O mână micuță se ținea de umărul lui Colter; de la noul lui post de observație, Rocky vedea mult mai bine mulțimea și parada. Deodată, degetele lui se încheștară și întinse cealaltă mână.

- Iat-o! Așteptați, ordonă el pe un ton imperios. Iat-o pe Nonnie!

Colter se întoarse în direcția indicată și o remarcă imediat pe tânăra femeie care căuta cu îngrijorare în mulțime. Când se apropie, el ridică o sprânceană. Mama lui Rocky abia dacă era femeie. Dacă aprecia corect, Colter ar fi putut spune că abia ieșea din adolescență, și Rocky spusese că are șase ani.

Tânăra era frumoasă, chiar foarte frumoasă, în ciuda oboselii și a îngrijorării întipărite pe față. Aerul acesta speriat, se gândi el, se datora clipei de față, dar oboseala se adunase cu siguranță de luni de zile.

În cele din urmă, ochii migdalați de culoarea alunei,

ușor alungiți și deosebit de frumoși cu sclipirile lor aurii, îl zăriră pe Rocky în brațele lui Colter. Un zâmbet larg de ușurare îi destinse buzele senzuale și începu să alerge spre ei. Avea în ea ceva vag virginal care aprinse în Colter flacăra unei dorințe trecătoare, înainte de a-și aminti de copilul din brațele lui. Avea toate femeile pe care le voia și nici o nevoie, desigur, să fie stingherit de un copilăș.

- Ah, Rocky! exclamă ea atunci când Colter i-l întinse. Parcă ți-am spus să rămâi lângă pod.

Era atât de fericită că-l găsisese încât uită să-l dojenească. Îi apărură lacrimi în ochi, lacrimi de ușurare și de epuizare. Le îndepărtă și își ridică mândră capul pentru a-i mulțumi acestui necunoscut.

Simți deodată că i se taie respirația și se încordă mașinal, văzându-se cercetată cu îndrăzneală și cu un dispreț ironic. Siguranța de sine a acestui bărbat era foarte aproape de aroganță. Prima impresie fusese că era un bărbat frumos, dar asprimea trăsăturilor o făcea să-și revizuiască aprecierea.

Ciudații ochi albaștri-verzui păreau că vor s-o facă să renunțe la mândrie. Costumul sport din cașmir de culoare bej dovedea că este bogat, iar privirea lui era prea pătrunzătoare ca să nu remarce că ea se îmbrăca de la sol-duri.

- Țin să vă mulțumesc că l-ați găsit pe Rocky, zise ea.

Dar expresia ei de recunoștință era lipsită de sinceritate, atât de mult o irita această privire disprețuitoare.

- Mă strângi prea tare, îi șopti Rocky la ureche.

Era felul lui de a protesta că nu mai era un copilăș pentru a fi ținut în brațe. Natalie îl lăsă jos fără tragere de inimă, dar fără să-i dea drumul. În mâna cealaltă, care îi tremura, ținea un pahar de plastic.

- Eram pe punctul de a-l duce la un agent de poliție.

Da, se gândi Natalie iritată, necunoscutul acesta arogant n-avea desigur de gând să se ocupe mai mult decât era necesar de problema unui copil răătăcit, și mai cu seamă să participe la căutări. Rocky o trase de mână.

- Au aruncat bomboane din bărci. Eu am găsit una și Missy mi-a dat voie s-o păstrez. Am făcut rău, spune? Am și mâncat-o, adăugă el.

- Missy?

Ea urmări direcția indicată de degețelul lui și o văzu pentru prima dată pe fetița aflată lângă necunoscut.

- Ea este Missy și el este tatăl ei.

Natalie se simți cuprinsă de milă. Dacă tatăl fetiței era atât de aspru cum părea, nu era surprinsă că Missy părea atât de sensibilă și de retrasă. Părea să fi ajuns la vârsta aceea ingrată când simți nevoia să fii înconjurat de afecțiune. Natalie își amintea de acei ani dureroși. Dacă nu l-ar fi avut pe fratele ei... Dar ea avusese un frate. Natalie spera că mama fetiței era mai bună decât tatăl.

- Mi-ai adus de băut? întrebă Rocky.

- N-a mai rămas mare lucru, răspunse Natalie întinzându-i paharul. Am vărsat jumătate din el căutându-te.

Băiețelul îl goli și i-l restitui, ștergându-și gura cu dosul palmei. Natalie remarcă atunci tăcerea necunoscutului și înțelese că era probabil nerăbdător ca ea să-l ia pe Rocky și să-i lase în pace. Ridică din umeri și se întoarse spre Colter.

- Vă mulțumesc încă o dată, rosti ea destul de rece. Vino, Rocky, mergem să vedem parada.

Zâmbetul ei forțat deveni imediat foarte tandru când privi ochii lui mari ridicați spre ea. În clipa când se îndepărta, auzi în spatele ei o voce slabă, șovăitoare:

- Nu... vreți să urmăriți parada cu noi? murmurase Missy.

Natalie surprinse privirea de reproș a lui Colter și ghici că acesta voia să se vadă scăpat de ei. Ea nu se înșelase. Ochii ei aruncară o clipă fulgere înainte de a se liniști ca să reîntâlnească privirea timidă a fetei.

- Mulțumesc, dar nu cred.

Din privirea pe care fetea o aruncă tatălui ei, Natalie înțelese că Missy ghicea motivul refuzului ei. Simți o dorință războinică să rămână, numai pentru a-l enerva pe bărbatul acesta, dar știa că va fi stânjenită în prezența lui.

Cu mai multă grabă decât era nevoie, îl trase pe Rocky în mulțime, spre podul de peste râu. Locul lor fusese ocupat, spre marele regret al lui Rocky, dar Natalie găsi un altul pe parapet unde putu să se așeze, cu băiețelul pe genunchi. Îndată ce se destinse, se simți copleșită de oboseală.

Căpșorul cu păr castaniu se rezema de umărul ei și Natalie își puse obrazul pe cârlionții lui mățasoși. Genele ei se zbătură, pleoapele obosite i se închiseră. Cel puțin dacă ar fi avut și ea pe cineva de care să se sprijine, se gândi oftând. Epuizarea ei era atât mentală cât și fizică. Își mușcă buzele, încercând să respingă valul de disperare care o copleșea.

După weekendul acela îngrozitor de acum trei ani, când fratele ei Ned și soția lui fuseseră omorâți pe loc într-un accident de mașină, i se păruse logic și firesc să ia asupra ei responsabilitatea creșterii nepotului său Rocky. În caz contrar, însemna să fie încredințat asistenței publice. Credea, atunci, că avea o slujbă bună. Nu putea bănuși că, doar peste câteva luni, compania la care lucra va da faliment, și nici nu-și închipuia cât costă creșterea unui

copil de vârstă fragedă.

În timp ce se acumulau cheltuielile pentru îmbrăcăminte, medicamente, supraveghere, Natalie era constrânsă să accepte orice muncă pentru a încerca să trăiască de azi pe mâine. Ultima slujbă fusese într-o agenție care furniza ajutoare pe timp limitat pentru activități casnice. Vineri fusese concediată, acuzată pe nedrept de un furt dintr-o astfel de casă. Salariul ei săptămânal, oricât de cumpătată se dovedise, nu reușise niciodată să-i ajungă până în ziua plății următoare. Puținele provizii pe care le avea în minusculele lor locuințe vor dura o săptămână, nu mai mult. Trebuia să găsească imediat o altă slujbă.

Greutatea băiețelului de pe genunchii ei părea să crească, amortindu-i picioarele. Când ultima șalupă împodobită cu flori alunecă pe sub pod, Natalie își dădu seama că Rocky adormise. Mângâindu-i părul, își spuse că toate eforturile ei nu fuseseră în zadar, cu atât mai puțin vor fi cele din viitor. Rocky era puternic și plin de sănătate, inteligent și fericit, tandru și încrezător, sigur că este iubit. Nu exista în el nici cea mai mică urmă din timiditatea, tristețea sau nesiguranța pe care le remarcase la Missy.

Natalie îl întoarse cu băgare de seamă pe Rocky în brațele ei și el își trecu automat, în somn, mâinile mici după gâtul ei. Ea își simți inima plină de dragoste. Purtând povara grea, care i se părea deodată că devenise mai ușoară, urmă mișcarea mulțimii ce începuse să se împrăștie.

Strada pe care porni spre imobilul în care locuiau era animată și bine luminată; era una dintre arterele principale ale centrului orașului San Antonio. Mergând de-a

lungul parcarii pline de mașini, Natalie regretă că nu avea cu ce să ia autobuzul. Drumul va fi lung.

Un Cadillac alb ieși din parcare și accelerează trecând pe lângă ea. Zări o față delicată lipită de geam, înainte ca luminile străzii să reducă ocupanții mașinii la două siluete, una mare și una mică. Becurile roșii din spate aruncară un semnal de avertizare când Cadillacul își încetini mersul și se opri puțin mai departe, lângă trotuar. Îl ridică mai sus pe Rocky în brațele ei, cu inima bătând de teamă sau de mândrie.

Portiera dinspre partea șoferului se deschise, fiind trântită apoi cu putere. Întinzându-se spre mașină, Natalie văzu pașii mari și nerăbdători ai necunoscutului scurtând rapid distanța care-i despărțea. Ghici că fiica lui îi ceruse să se oprească, atunci când o văzuse ducându-l pe Rocky adormit.

În ciuda furiei pe care o simțea la acest bărbat, trăsăturile lui rămâneau reci și sfidătoare. Se opri în fața ei, obligând-o și pe ea să se oprească.

- Putem să vă conducem acasă?

Propunerea era făcută cu răceală. Natalie își spuse că trecuse cu siguranță mult timp de când bărbatul acesta permisesese expresia feței să-i dezvăluie gândul.

Răspunse scurt și fără să ezite:

- Nu, mulțumesc.

Nu voia, nici măcar pentru o clipă, ca el să-și imagineze că era impresionată de averea lui de necontestat.

- Cu fiul dumneavoastră și fiica mea drept însoțitori nu riscați să vă fac vreun rău, replică el pe același ton.

Natalie se pregătea să-l corecteze, să-i spună că Rocky era nepotul ei, dar se răzgândi. N-are decât să creadă ce vrea, își zise ea. De altfel, cu siguranță n-ar fi crezut-o.

- Fiica mea ține neapărat să ajungeți acasă teferi și nevătămați, zise el cu o urmă de sarcasm în glas.

- Așadar ea, și nu dumneavoastră, a avut ideea să opriți, nu-i așa?

- Firește, recunosc el, lăsând astfel să se înțeleagă că asta nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, cum ghicise ea. Și n-am nici un chef să-mi pierd jumătate din noapte încercând s-o conving că nu vi s-a întâmplat nimic neplăcut.

Natalie aruncă o privire spre mașină. Felinarul lumina figura fetei care-i privea cu teamă. Era ușor de înțeles că un copil sensibil poate fi atât de îngrijorat. Natalie cedă, ezitând.

- Vă acceptăm propunerea.

Ușoara strângere din buze a lui Colter o lăsă să înțeleagă că nu se aștepta la o altă hotărâre. N-o așteptă, dar înconjură mașina și-i deschise portiera din dreapta. Missy îi adresă tatălui ei un zâmbet scurt de recunoștință și trecu pe bancheta din spate, lăsând Nataliei scaunul din față.

Bumbacul ieftin din care era făcută rochia i se ridică pe coapse când se strădui să se așeze fără să-l trezească pe Rocky. O trase repede în jos, roșind de jenă, conștientă de ochii aceia de gheață cărora nu le scăpa nimic. După aceea, portiera fu trântită, iar Colter înconjură Cadillacul și se așeză la volan.

- Doarme? întrebă Missy, aplecată peste rezemătoarea dintre scaunele din față.

Natalie își stăpâni ostilitatea ca să răspundă cu amabilitate:

- Da. Pentru el este foarte târziu.

Mașina porni; fața lui aristocratică era întoarsă spre

șosea, ignorând-o cu totul pe Natalie.

- Parada a fost frumoasă, nu-i așa? întrebă fetița șovăind, ca și cum nu era sigură de propria ei părere.

- Da, lui Rocky i-a plăcut foarte mult. O vede pentru prima oară.

- Și eu la fel. În afară de televizor.

- Unde locuiți?

Natalie tresări auzind aspra voce masculină și își reproșă că nu se gândise să-și dea adresa, ceea ce făcu imediat, adăugând:

- Știți unde este?

- Am trăit toată viața în apropiere de San Antonio. Sunt puține locuri aici pe care nu le cunosc.

Și cu toate acestea, fiica lui asista pentru prima dată la parada organizată de Fiesta, se gândi Natalie. Brațul ei atinse ușor pielea fină a rezemătoarei pentru coate. Asta nu se întâmplase desigur din lipsă de bani, era convinsă.

- Locuiți de mult timp aici? întrebă fetița în șoptă și Natalie avu impresia că era din cauza tatălui ei și nu a copilului adormit.

- De câțiva ani, răspunse Natalie tot în șoptă.

- Asta-i bine. Îmi place mult San Antonio.

- Rocky a spus că te numești Missy, așa-i?

- Missy Langston, diminutivul de la Melissa, îi explică ea.

Făcu un mic gest timid ca să-l arate pe tatăl ei.

- Și... el este tatăl meu, Colter Langston.

Numele îi aminti vag ceva Nataliei, un personaj important. Privi scurt în direcția lui și-i văzu ochii albaștri-verzui fixați asupra ei. Se întoarse repede. El îi surprinsese expresia când îi auzise numele.

- Mă numesc Natalie Crane, zise ea fără alt motiv decât

ca să rupă tăcerea apăsătoare.

- Cred că Rocky vă spune Nonnie?

- Când era foarte mic, nu putea spune Natalie.

- Care este clădirea dumneavoastră? întrebă Colter intrând pe străduța unde locuia ea.

- A treia la dreapta.

Ferestrele clădirii înalte erau întunecate, spre mulțumirea Nataliei. Luminile n-ar fi făcut decât să dezvăluie starea jalnică a acestui vechi hotel oribil ale cărui etaje superioare fuseseră transformate în apartamente de închiriat. Regretă că nu ceruse să fie lăsată la colțul străzii. Sesizase nuanța zeflemitoare din întrebarea lui.

Mașina se opri. Natalie căuta mânerul portierei când farurile se stinseră și motorul tăcu. Îl văzu uimită pe Colter Langston coborând și înconjurând mașina. Înțelegând că această manifestare de politețe îi era destinată lui Missy, își strânse buzele. Când se deschise portiera, își întoarse picioarele ca să coboare.

- Dați-mi-l mie pe micuț, îi ceru Colter întinzând mâinile puternice spre Rocky.

- Pot să-l duc, protestă Natalie cu o mișcare de retragere.

- Și în același timp să răscoliți prin poșetă ca să găsiți cheia, și să descuiati ușa pe dibuite? o ironiză el luându-i copilul. Mă îndoiesc că vreți să caut eu însumi în poșeta dumneavoastră.

Natalie coborî repede, aruncând o privire furioasă bărbatului care-i ducea nepotul adormit cu atâta ușurință. Merse repede pe aleea prost cimentată, însoțită de pașii lui mari înaintând alături de ea. De data asta, cheia nu se înțepeni în broască și ușa se deschise repede. Natalie se întoarse ca să-l ia pe Rocky.

- Stă foarte bine așa, îi spuse Colter. Arătați-mi doar apartamentul.

- Este sus, suspină ea.

Se întrebă dacă el va încerca un sentiment de siguranță văzând condițiile modeste ale locuinței ei, dar era prea obosită ca să-i mai pese.

În timp ce se îndrepta spre scară, în vestibul se deschise o ușă pe care își scoase capul proprietăreasa. Sprâncenele ei se ridicară văzându-l pe Colter.

- V-am mai spus, miss Crane, că nu voi tolera să primiți bărbați în apartament. Este o casă respectabilă! îi aruncă ea cu o voce acră.

Natalie făcu apel la toată stăpânirea ei de sine să nu-i răspundă cu promptitudine. Ziua de întâi a lunii următoare nu era departe. Dacă voia să obțină două sau trei zile de răgaz pentru a căuta bani de chirie, nu-și putea permite să se înfurie.

- Îl duce numai pe Rocky până sus. Va pleca imediat, doamnă Thomas, răspunse ea întorcându-se repede spre Colter Langston.

- Sper, ripostă proprietăreasa înainte de a trânti ușa.

Natalie refuză să se gândească la ce putea deduce el din schimbul acesta de replici. Dacă ar fi știut, i-ar fi spus cu siguranță ce gândea ea despre comportarea lui de mare senior.

În capul scării, deschise ușa micului ei apartament compus dintr-o singură cameră și întinse brațele spre Rocky. Colter i-l cedă fără să protesteze.

- Vă mulțumesc că m-ați condus, îi spuse ea fără tragere de inimă.

- Îi voi transmite mulțumirile acestea lui Missy. Ea a fost aceea care a vrut-o.

După această precizare subtilă de care ea n-avea nevoie, el se răsuci pe călcăie și coborî repede scara.

Capitolul 2

- Stai cuminte, Rocky, și mănâncă-ți sandvișul, spuse Natalie. Și nu supăra pe nimeni.

- Voi fi cuminte, promise mica voce veselă în timp ce Rocky se cățara pe banca lungă de lemn, bărbia lui abia depășind teigheaua. Tu nu mănânci cu mine, Nonnie?

- Nu, dragul meu, trebuie să lucrez.

Încurajat de zâmbetul ei, Rocky luă sandvișul tăiat în bucățele pentru degetele lui mici și începu să mănânce cu apetitul lui obișnuit. Zâmbetul îi dispăru Nataliei de pe buze când se întoarse. Căldura, zgomotul, îi dădeau dureri de cap. Părul de un blond auriu i se lipea de tâmples și de ceafă. Atmosfera era înăbușitoare și înserarea nu promitea să aducă răcoarea.

În piața principală a „Orășelului”, o orchestră country cânta vechi melodii texane. Muzica zgomotoasă acoperea aproape vacarmul mulțimii, hohotele de râs. „O noapte în vechiul San Antonio”, una dintre atracțiile săptămânii Fiestei, transforma „Orășelul”, o reconstituire a primei mici colonii care existase aici, în patru nopți de învălmășeală continuă. Tot spațiul liber era ocupat de

barăci, dughene, standuri, care vindeau diverse feluri de mâncare mexicană, băuturi, suveniruri.

Într-una din aceste barăci își găsisese în sfârșit de lucru Natalie. Temporar, numai pentru patru nopți, dar asta însemna un salariu, oricât de mic ar fi fost el. Patronul nu se opusese să-l aducă pe Rocky cu ea, cu condiția ca el să nu deranjeze pe nimeni. Asta o scutea de cheltuiala pentru plata cuiva care să-l supravegheze; va fi obligată, desigur, să-l culce mult mai târziu decât ar fi vrut, dar nu era decât pentru patru seri și, dacă era prea obosit, se putea lungi pe baloții de fân din spatele barăcii.

Natalie întoarse pe grătar un nou biftec tip „ranch” și își șterse cu un gest obosit transpirația de pe frunte. Avea impresia deprimantă că toate eforturile ei erau zadarnice. De un an de zile, totul părea să meargă din rău în mai rău.

Îl iubea foarte mult pe Rocky și refuza să se plângă de teribila responsabilitate pe care și-o asumase, dar, se gândea ea, dacă cel puțin ar putea fi scăpată de problemele ei măcar pentru o oră! Dacă cel puțin n-ar fi permanent istovită, epuizată, poate ar găsi o soluție. Ce amuzant ar fi fost să poată participa la veselia sutelor de persoane care se înghesuiau în „Orășel”, aparent lipsiți de orice griji!

Natalie se întoarse cu tristețe o clipă ca să se asigure că Rocky era în continuare la teighea. Liniștită de spectacolul oferit de căpșorul cu păr cârlionțat, se pregătea să-și supravegheze din nou grătarul, dar încremeni locului când privirea ei întâlni aroganții ochi albaștri-verzui. O cuprinse o iritare violentă, ca un foc în junglă, ochii ei căpătând străluciri de chihlimbar.

El o cerceta cu o indiferență detestabilă și Natalie nu putu înfrunta mult timp această privire. Își întoarse atenția de la Colter Langston ca s-o privească pe Missy

care se așezase lângă Rocky și îi vorbea cu voce scăzută, zâmbindu-i cu timiditate.

Cu o mișcare bruscă, Natalie le întoarse spatele, ocupându-se de fripturile aflate pe grătar. Ce ironie amară să-l revadă! Sentimentul era reciproc, putea fi sigură, sub rezerva dacă bărbatul acesta era în stare să aibă sentimente. Capul lui frumos era parcă sculptat în piatră sau în lemn, trăsăturile lui erau reci și neînduplecate, tenul bronzat îi accentua culoarea glacială a ochilor și suvițele decolorate de soare ale părului. Zvelt și mlădios, avea un corp de atlet sau, mai degrabă, puterea ascunsă și suplă a unei feline. Și cu toate acestea, Colter Langston poseda un magnetism aproape hipnotic, genul de atracție redutabilă care anunță pericolul.

Natalie se scutură ca să alunge aceste fantasme. Era o pură întâmplare că-l revedea, da, numai din cauza întâmplării, a prieteniei lui Missy pentru Rocky și a Fiestei. Zâmbi puțin întristată dându-și seama că, pentru câteva secunde, uitase de grijile ei bănești.

- Nonnie?

Vocea lui Rocky răsunase limpede, autoritară.

După ce servise alte două biftecuri, Natalie își șterse mâinile pe șorțul de creton în carouri și se apropie de băiețel, ignorând cu bună-știință bărbatul care stătea în picioare în spatele lui.

- Bună seara, Missy, murmură ea.

- Am mâncat tot! o anunță Rocky împingând în fața lui farfuria goală.

Și se grăbi să adauge, înainte ca Natalie să poată spune o vorbă:

- Missy spune că vrea să mă ia cu ea și să-mi arate tot.

- Îl voi ține tot timpul de mână, n-o să-i dau drumul

deloc, ca să nu se răătăcească, interveni cu teamă Missy.

- Sunt sigură că vei fi foarte atentă, Missy, dar... Cred că Rocky va trebui să rămână cu mine. În seara asta este o înghesuială nemaipomenită.

Missy își întoarse fața imploratoare spre Colter Langston care o privi fără cea mai mică urmă de interes.

- Oh, tăticule! Te rog, explică-i doamnei Crane că vom avea mare grijă de el!

Natalie era teribil de chinuită; Missy îi puna pe amândoi într-o situație imposibilă. N-avea nevoie să-l aude pe Colter Langston vorbind ca să afle că ultimul lucru din lume pe care-l voia era să-i plimbe nepotul la manifestările din cadrul Fiestei. El întoarse spre ea privirea lui trufașă și Natalie se înarmă cu tot curajul de care era în stare ca să i-o susțină.

- Micuțul nu va risca absolut nimic cu noi. Îl vom aduce înapoi imediat ce vom face turul, doamnă Crane, zise el cu o subliniere ironică a cuvântului „doamnă”.

- Miss Crane, replică ea. Rocky este nepotul meu, ținu ea să precizeze.

Dar, văzând ridicarea ironică a unei sprâncene, regretă că făcuse rectificarea.

- Acum, vă rog să mă scuzați, am treabă.

- Îl vom aduce înapoi pe Rocky peste o oră, spuse liniștit Colter.

Natalie se întoarse uluită.

- N-am spus că poate să meargă!

- Micuțul acesta n-are mare lucru de făcut în timp ce dumneavoastră lucrați. Care este problema?

Ea îl privi cu o furie care nu făcu nici o impresie asupra lui. Nu putea totuși să continue discuția asta în contradictoriu, în fața celor doi copii care ascultau cu atâta

atenție. Rămase nehotărâtă, până în clipa când întâlni ochii căprui imploratori, atât de tandri. La urma urmei, își zise ea, era tocmai ce-i trebuia lui Colter Langston, să fie nevoit să se ocupe de Rocky.

- Bine, de acord, murmură ea oftând. Aduceți-l înapoi peste o oră.

Îndată după plecarea lor, se întrebă dacă nu fusese nebună. Colter Langston și fiica lui erau niște necunoscuți, în pofida aerului lor respectabil. De altfel, „respectabil” nu era nicidecum un adjectiv ce putea fi folosit față de omul acesta. Nu putea scăpa de impresia că satisfăcuse în mod egoist un capriciu al fiicei lui, servindu-se de Rocky ca s-o distreze, ca să nu fie nevoit s-o facă el însuși. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că acesta fusese singurul lui motiv.

Când ora convenită se apropia de sfârșit, începu să-i caute din ce în ce mai des cu privirea în mulțimea atât de densă acum încât oamenii se înghesuiau și se îmbulzeau în fața barăcilor. Cerul se întunecase, și „Orășelul” era acum luminat de ghirlande de lampioane multicolore agățate de-a curmezișul străduțelor și piețelor. Se apropia pauza ei de un sfert de oră, minute prețioase pe care dorea să i le dedice lui Rocky.

Natalie îl zări în sfârșit în înghesuială, cocoțat din nou în brațele lui Colter, în timp ce toți trei își făceau loc cu coatele spre baracă. Colter o ținea temeinic de umăr pe Missy în fața lui. Rocky avea ochii rotunzi și strălucitori, uimiți de tot ce văzuse. Ea știa că va vorbi fără încetare timp de o oră ca să-i povestească tot. Chiar și fața mică a lui Missy era fericită și însuflețită.

Rocky sări în brațele întinse ale Nataliei.

- Te-ai distrat bine? îl întrebă ea zâmbind.

- A fost formidabil! exclamă el, și ar fi început imediat să povestească dacă nu l-ar fi oprit Missy.

- L-am adus cu bine înapoi, cum vedeți.

- Da, este adevărat. Mulțumesc.

Natalie își ridică mașinal ochii spre tatăl lui Missy și, sub privirea lui nepăsătoare și în același timp pătrunzătoare, zâmbetul ei deveni mai rezervat. Îl așează pe Rocky pe o bancă pentru a-i pune cămașa la loc în pantaloni.

- Ar fi trebuit să vezi ouăle acelea caraghioase, îi spuse el cu însufletire.

- Găoace, îi explică Missy, indicând prin numele lor ouăle golite de conținut și umplute cu confeti.

- Se sparg în capul oamenilor!

Ochii câprui ai lui Rocky se rotunjiră și mai mult în timp ce-i împărtășea această descoperire uluitoare și Natalie, în fața expresiei lui stupefiate, nu își putu stăpâni hohotele de râs care-i șterseseră pentru o clipă îngrijorarea de pe față.

Missy căută în mica ei poșetă din pai împletit și scoase de acolo două ouă, unul roșu și unul albastru.

- Poți să le duci acasă, Rocky, dacă vrei.

Mâna Nataliei se odihnea ușor pe spatele băiețelului. Ea îl simți că se încordează și se îndreaptă și fu surprinsă să vadă cu câtă seriozitate privea cochiliile de ouă viu colorate.

- Nonnie și cu mine nu primim pomană.

Natalie simți că roșește de rușine sub greutatea aproape fizică a privirii batjocoritoare îndreptate asupra ei. Era foarte limpede că Rocky repeta o frază pe care o auzise spusă adesea. Dar era și mai jenată când surprinse expresia jignită a lui Missy.

- Nu este vorba de pomană, interveni Colter cu o voce liniștită. Este un cadou de Fiesta, la fel ca la Crăciun.

Întorcând ușor capul, Rocky o privi pe Natalie ca să aibă confirmarea spuselor lui Colter. Când nu fusese decât un mic dar fără valoare din partea lui Missy, Natalie era gata să-l lase pe Rocky să accepte. Acum, că se amesteca tatăl, dorea să refuze. Refuzul ei nu-l va mișca pe Colter Langston, care nu făcea decât să-și susțină fiica, așa cum ar fi făcut și ea în locul lui, dar asta însemna încă o mică plăcere de care Rocky va fi lipsit. Se gândi cu tristețe că nu era drept ca acești copii să sufere din cauza hotărârilor luate de adulți. În consecință, confirmă, deși fără prea mare tragere de inimă:

- Este adevărat, Rocky. De ce nu-i arăți lui Missy camionul tău?

Ținând cu precauție ouăle, băiețelul se repezi în spatele teighelei, unde camionul lui fusese pus la adăpost. După această unică intervenție, Colter Langston nu mai participă la conversația dintre Rocky, Missy și Natalie, dar ea era conștientă de prezeța lui și se încorda de fiecare dată când simțea apăsând asupra ei privirea lui indiferentă. Pauza ei se terminase și își reluase lucrul, când fetița îi spuse la revedere lui Rocky.

După cum bănuise Natalie, copilul se duse foarte bucuros să se ghemuiască pe baloții de fân din spatele barăcii și, puțin după ora zece, când se mai duse o dată să vadă ce făcea, adormise, surd la gălăgia care nu încetase o clipă de la orele cinci ale după-amiezii, când se deschiseseră grătarele „Orășelului”.

Oficial, petrecerea se termina în fiecare seară la zece și jumătate, dar era aproape unsprezece și jumătate când s-a terminat curățenia și Natalie putu să plece. Petrecuse

ultimele trei zile alergând peste tot în căutarea unei noi slujbe. Și acum, după mai mult de șase ore petrecute în picioare în căldura copleșitoare a grătarului, se simțea prea obosită ca să mai facă un pas. Dar va veni timpul să se prăbușească atunci când va ajunge acasă, își zise ea cu fermitate și îl ridică în brațe pe Rocky, luă camionul și poșeta și se târî spre porțile de intrare dinspre strada Alamo.

Când ajunse în stradă, o siluetă înaltă se desprinsese de peretele împrejmuitor al „Orășelului”. Minte încetșoșată a Nataliei îl recunoscuse pe Colter Langston abia în clipa când îi lua copilul adormit din brațele amortite.

- Mașina este de partea cealaltă a străzii.

- Nu trebuia să...

- Vreți să vă conduc acasă sau nu? Un simplu da sau nu va pune capăt problemei.

Inflexiunile vocii lui grave nu se schimbaseră; cu toate acestea, se ghicea în ea o nouă duritate. Dar perspectiva unui mers lung până la micul apartament părea mai înfricoșătoare decât un drum scurt în mașină cu Colter Langston. În plus, în starea ei de istovire, Natalie se simțea biruită de atâta forță și vitalitate. Nu susținu decât o clipă privirea rece și inexpresivă și, cu o mână obosită, îndepărtă șuvițele de păr care îi căzuseră pe frunte.

- Presupun că a fost ideea lui Missy, zise ea suspinând și el nu negă. Da, vă acceptăm propunerea.

Cadillacul alb se afla în parcare aproape pustie. După ce Natalie se așezase, Colter îl puse pe Rocky pe genunchii ei și se așeză la volan. Cum Natalie încerca să-l ridice pe Rocky într-o poziție mai confortabilă, el clipi din ochi. Întorcând capul, privi bancheta din spate, apoi pe Colter, și întrebă:

- Unde este Missy?

- În patul ei, doarme, răspunse Colter, ca și cum întrebarea fusese pusă de un adult.

- Și eu sunt obosit, mărturisi Rocky.

Și, cuibărindu-și capul în scobitura umărului Nataliei, adormi din nou aproape imediat.

Ea își lăsă ceafa pe pielea moale a spătarului scaunului și închise ochii, în timp ce mașina puternică accelera. Întinericul și tăcerea o învăluia ca o pătură caldă proteitoare.

- Nu mi-am dat seama niciodată că tăcerea poate fi atât de grozavă, atât de tihnită, murmură ea.

Vacarmul asurzitor al mulțimii lua acum aspect de coșmar aproape uitat. Cu coada ochiului, cerceta profilul lui aristocratic. Scaunul comod îi relaxa mușchii obosiți, îi alina durerile și încercă o oarecare remușcare că nu-și exprimase cu mai multă amabilitate recunoștința.

- Apreciez realmente faptul că ne conduceți acasă, pe Rocky și pe mine, domnule Langston. Sper că soția dumneavoastră nu va avea obiecții.

Această ultimă remarcă, lipsită de curiozitate, aduse pe gura lui aspră un zâmbet fără vreo urmă de veselie.

- Mă îndoiesc. Este moartă.

Declarația aceasta tăioasă și rece o ului pe Natalie.

- Eu... îmi pare rău, bâigui ea.

- Adevărat? De ce? Pentru că este moartă sau pentru că nu pot simula tristețea privitor la un eveniment survenit acum zece ani? Întrebă el cu răceală, fără să-și ia privirea de la drum.

Natalie era incapabilă să răspundă la această întrebare brutală; în consecință, se închise într-o tăcere stânjenită pe care bărbatul taciturn păru s-o aprobe. Ea nu avea

nevoie să i-o spună cineva ca să știe că Langston nu vorbea niciodată fără rost. Era de o sinceritate brutală și mergea drept la țintă. Incursiunea involuntară în viața lui particulară fusese parată cu dexteritatea unui scrimer experimentat care înfruntă un amator.

Când ajunseră acasă la ea, Colter i-l luă încă o dată pe Rocky, după care ea își căută cheia în poșetă. Ușa proprietăresei se întredeschise dar, slavă Domnului, aceasta nu spuse nimic; îi reamintea numai, prin simpla ei prezență, admonestarea din ajun.

Cum Natalie se grăbea să urce scara, picioarele ei obosite se împiedică de o treaptă când ajunsese aproape sus. O mână viguroasă o prinse cu promptitudine de cot și o susținu. Căldura și forța acestei mâini erau atât de mari încât Natalie visă pentru o clipă să se poată sprijini de ea. Rezistă acestei tentații și mâna se retrase imediat.

Ușa apartamentului ei se deschise mai mult decât ar fi vrut, dezvăluind camera curată, dar mobilată foarte sărăcăcios. În timpul celor câteva secunde de care a fost nevoie ca să transfere copilul adormit din brațele lui Colter într-ale ei, ea avu impresia că întreaga ei încăpere se întipărise în memoria lui Colter. Mulțumirile ei stânjenite au fost primite cu un gest indiferent și el se grăbi să coboare scara, fără să aștepte măcar ca ea să închidă ușa.

Serile următoare au fost o repetare a primei. Colter și Missy apăreau cam la aceeași oră și-l luau cu ei pe Rocky să-l distreze. La închidere, Colter aștepta afară, singur, ca s-o conducă acasă pe Natalie.

Propunerea ei de a-l despăgubi pentru osteneala lui a fost respinsă cu o privire de un dispreț copleșitor. După a treia seară, ea renunță să se mai întrebe care puteau fi

motivele lui, în afara dorinței de a potoli imaginația fiicei sale îngrijorate. Lucrând seara, căutând fără succes o slujbă permanentă în timpul zilei, ocupându-se de Rocky, nu avea timp să se gândească.

Se făcuse aproape miezul nopții când Colter o conduse acasă, vineri, ultima seară de sărbătoare din „Orășel”, care era și ultima a slujbei ei. Luându-l pe Rocky din brațele lui, își spuse că era puțin probabil să îi mai revadă vreodată pe Colter și Missy. Înainte de a avea timpul să-i spună adio, el se întoarse să plece și ea înțelese că lui nu-i păsa că n-o s-o mai revadă. Foarte bine, nici ea nu ținea mai mult la asta. Se gândise doar că fetița i-ar putea lipsi lui Rocky. Murmură un scurt bună seara și intră în apartamentul ei, închizând ușa.

Epuizată, nedorind nimic altceva decât să se strecoare în așternutul de pe divanul pe care-l împărțea cu Rocky, trecu totuși în firida minusculă servind de bucătărie și puse apă la fiert. Până atunci, puse cafea solubilă într-o ceașcă, luă o hârtie și un creion, scoase din poșetă plicul cu salariul și aranjă totul pe masa micuță. Știa că nu va putea dormi înainte de a cunoaște situația reală a finanțelor ei.

Bând din cafeaua tare, Natalie făcu din nou calculele. Se pare că nu prea avea importanță tot ce elimina: nu avea destui bani până la sârșitul săptămânii următoare. De trei ani de când Rocky era cu ea, viitorul nu i se păruse niciodată atât de sumbru și fără speranță. Lăsându-și capul să-i cadă pe brațe, începu să plângă încet.

Zgomotul cheii în broască o făcu să tresară de teamă. Silueta înaltă și viguroasă a lui Colter Langston apăru în cadrul ușii. Privirii lui pătrunzătoare nu-i scăpă nimic, nici urmele lacrimilor pe fața ei, nici minusculul teanc de bani

numărați cu grijă, nici cifrele mâzgălite și șterse de pe hârtie, nici aerul învins al umerilor încovoiați.

- Ce faceți aici? șopti ea.

- Ați lăsat cheia în ușă.

Aruncă cheia pe masă și Natalie o urmări mașinal cu privirea. El profită de asta pentru a înainta cu câțiva pași și a pune în fața ei un pachet de hârtie.

- Ce... ce-i acolo?

- Un sandviș.

Natalie își ridică privirea spre figura nepăsătoare, de nepătruns, care o domina.

- Eu am cinat în seara asta. Și dumneavoastră? Sau Rocky a profitat de masa la care aveți dreptul lucrând în baraca aceea?

Ea își întoarse iute capul. Gestul ei era un răspuns elocvent.

- Bănuiam.

Tonul malițios trezi imediat mândria Nataliei.

- Nu-mi e foame, afirmă ea străduindu-se să ignore mirosul îmbietor care-i chinuia stomacul gol.

Colter lăsa să-i scape o scurtă exclamație exasperată.

- Vă rog să mă scutiți de micul dumneavoastră discurs despre pomană. În gura micuțului era caraghios. În gura dumneavoastră, ar fi ridicol!

Degetele lui bronzate desfăcură pachetul de hârtie, scoțând la iveală pâinișoara tăiată în două și având la mijloc o felie groasă de friptură de vită. O împinse spre ea, fără să se sinchisească de grămăjoara de bani pe care o răsturna.

- Mâncăți, îi ordonă el.

Asprimea privirii o făcu pe tânără să înțeleagă că dacă refuza, o va face să mănânce cu forța. Oscilând între

dorința de a-i arunca sandvișul în față și aceea de a-și potoli foamea care-i slăbea puterile, privi cu insistență figura de bronz.

- Cât vă datorez pentru această generozitate?

O căldură jenantă îi urcă în obraji în timp ce el o măsura insolent cu privirea, lăsând-o să întârzie asupra rotunjimilor feminine pe care recenta ei pierdere de greutate nu făcea decât să le accentueze. Un zâmbet cinic îi apărui pe buze când privirea lui urcă din nou spre figura Nataliei. Ea avea încă obraji uzi de lacrimi, dar ochii îi aruncau fulgere.

- Ați învățat cel puțin că nimic nu este gratuit, remarcă el. Dar tot ce vreau, deocamdată, sunt câteva minute de conversație, după ce veți fi mâncat.

- Asta-i tot? se miră ea.

- Deocamdată, repetă el. Sfârșitul acestei conversații nu va depinde decât de dumneavoastră. Vi se pare satisfăcător?

- Nu tocmai, murmură ea, cu privirea atrasă irezistibil de sandvișul ademenitor.

- Mâncati. N-am intenția să vă violez.

Sinceritatea lui brutală îi tăie puțin pofta, dar nu suficient ca să-i potolească chinurile foamei. În mod nelămurit, Natalie se gândi că el nu va căuta să-i facă vreun rău, în ciuda impresiei nedeslușite că ar face mai bine să nu asculte ce intenționa el să-i spună. Îndată ce mușcă din sandviș, el se îndepărtă de masă.

- Ce faceți?! exclamă ea.

Înghiți repede și se întoarce ca să-l vadă că se îndreaptă spre firida unde se afla chicinața.

- Îmi fac o cafea.

- Lăsați-mă pe mine s-o fac, zise ea repede lăsând sandvișul din mână.

Dar Colter ajunsese deja acolo, replicându-i cu ironie:
- De ce? Pentru că aveți dulapul gol? Ghicisem deja.

Pentru a-i dovedi, deschise ușa de deasupra chiuvetei. Natalie roși violent. El luă o ceașcă și puse în ea o lingurița de cafea solubilă. Apa, care încă mai era caldă, nu întârzie să fiarbă. Când reveni cu ceașca în mână, tânăra se întoarse. Ea se feri să-l privească atunci când se așează în fața ei cu dezinvoltură. Sub privirea aceasta pătrunzătoare, îi era greu să mănânce. Tresări când el se aplecă pe neașteptate peste masă și întinse brațul spre ea. Apoi văzu ce îi atrăsese atenția: fotografia înrămată a fratelui ei, cu soția lui și cu Rocky, aflată pe etajera de lângă masă.

- Fratele meu Ned, cu cumnata mea Susan. Fotografia a fost făcută în ziua când Rocky împlinea doi ani, îi explică ea.

- Așadar, este într-adevăr nepotul dumneavoastră?

- Da, bineînțeles, ripostă ea ridicându-și bărbia cu un aer sfidător. Au murit într-un accident de mașină, la puțin timp după ce a fost făcută fotografia aceasta.

- Și Rocky nu avea alte rude?

- Părinții noștri au murit, iar mama lui Susan era bătrână și bolnavă, murmură ea întrebându-se de ce răspundea la întrebările acestea indiscrete.

- Trebuie să fi fost foarte tânără.

- Aveam optsprezece ani, dacă vă interesează.

- Așadar, aveți douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani?

- Douăzeci și unu.

Nu era o discuție dusă la întâmplare, ci părea să urmărească un scop anume, pe care Natalie nu și-l putea imagina.

- Nici un adorator?

- Nu, răspunse ea laconic.

Nu se putea hotărî să-i explice că apariția lui Rocky în viața ei puse capăt aproape tuturor legăturilor ei, cu bărbați ca și cu femei. Singurătatea devenise însoțitoarea ei obișnuită.

- Puțini tineri acceptă să-și asume responsabilitatea pentru copilul altuia, remarcă el cu răceală, și nimănui nu-i sunt de folos tinerele împovărate cu genul acesta de obligații.

Găsise cu exactitate punctul sensibil al problemei, dar asta nu amăgi încrederea Nataliei. Ea refuză să încuviințeze și rămase tăcută.

- Sacrificați multe pentru micuțul acesta.

Puse fotografia la locul ei și se lăsase pe spătarul scaunului, în echilibru pe picioarele din spate ale acestuia.

- Micuțul are un nume. El se numește Rocky, protestă Natalie, furioasă că-l aude pe Colter Langston vorbind despre el ca și cum era un obiect neînsufletit. Și nu consider asta drept un sacrificiu. Rocky n-are nici o vină că părinții lui au murit.

- Nici dumneavoastră, deși păreți hotărâtă să îndreptați această nedreptate.

- Ce ar trebui să fac? Să-l încredințez asistenței sociale, ca să umble din părinți adoptivi în părinți adoptivi, fără să cunoască niciodată un cămin adevărat?

- Nu pot să-mi închipui că poți face altceva în aceste împrejurări.

Colter lăsa scaunul să recadă pe cele patru picioare ale lui. În pofida acestei declarații, Natalie simțea că nu era de acord cu ea. Lăsară deoparte ce mai rămăsese din sandviș, cu apetitul tăiat definitiv.

Capitolul 3

Obosită de jocul acesta de-a șoarecele și pisica, Natalie îl întreabă cu răceală:

- Aveți amabilitatea să-mi spuneți despre ce voiati să-mi vorbiți venind aici?

Impasibilă, neîndurătoare, masca de bronz rămase neclintită. Numai licărirea de gheață a ochilor arăta puțină viață. Dar ei rămâneau de nepătruns.

- În seara aceasta, spuse el punând ceașca pe masă, Missy mi-a destăinuit cât de mult regretă că mama ei a murit aducând-o pe lume. Nu este un gând neobișnuit pentru un copil, se înțelege, dar motivul acestei destăinuiri este că i-ar fi plăcut să aibă un frățior sau o surioară. A prins mult drag de nepotul dumneavoastră.

- Îmi pare rău că situația asta vă pune în încurcătură, replică Natalie.

O compătimea pe Missy, pe care tatăl ei trebuie s-o fi învățat să nu spere prea mult la afecțiunea adulților, mai cu seamă a părinților. Colter își strânse ușor pleoapele.

- Noi locuim într-un ranch, reluă el. De Missy se ocupă mătușa mea, care locuiește cu noi. Ea este foarte în vârstă, și-i este din ce în ce mai greu să facă tot menajul și să gătească. Și-a exprimat dorința să iasă la pensie, ca să zicem așa.

- Înțeleg, murmură Natalie. Despre asta voiăți să-mi vorbiți.

În mintea ei începea să capete contur un gând. El căuta o înlocuitoare pentru mătușa lui, cineva care să se ocupe de casă și de fiica lui.

- Exact, răspunse el cu o urmă de zâmbet pe buze. Am impresia că viața n-a fost foarte ușoară pentru dumneavoastră și pentru micuț. Și, judecând după calculele șterse de pe hârtia aceasta, viitorul nu pare să se arate mai bun.

- Dacă prin asta mă întrebați dacă am nevoie să găsesc o slujbă, răspunsul este da.

- Nu o slujbă intenționez să vă ofer.

Nataliei îi era greu să susțină această privire atât de pătrunzătoare. Respiră adânc, prea istovită ca să încerce să se ia la întrecere cu un om care părea să-i ghicească întotdeauna gândurile.

- Atunci, la ce duce toată discuția asta? întrebă ea oftând.

- Vreau să ne căsătorim.

Rostise cuvintele fără cea mai mică schimbare de ton în vocea lipsită de orice emoție, fără vreo modificare a expresiei lui indiferente. Natalie clipi des din ochi, uluită.

- Este o glumă?

- Vorbesc absolut serios.

Acum, că își formulase declarația și studiasse reacția Nataliei, Colter își permise să-și aprindă o țigară cu o brichetă din aur masiv.

- Dar eu nu vă iubesc, și cu siguranță nici dumneavoastră nu mă iubiți, bângui ea, complet derutată.

- Nu, fără îndoială.

Ideea că ea putuse să aibă un asemenea gând îi provoacă un oarecare amuzament care se traduse printr-un râs tăcut.

- Credeam că aveți nevoie de o menajeră, de o guvernantă pentru Missy.

Colter scoase liniștit un nor de fum.

- Despre asta este vorba. De aceea vreau să vă căsătoriți cu mine.

Natalie își simți dintr-o dată gâtul uscat. Se ridică brusc, luându-și ceașca, pentru a se duce să-și facă altă cafea de care avea mare nevoie.

- Nu înțeleg prea bine raționamentul dumneavoastră. N-aveți nevoie să vă luați o soție ca să obțineți o guvernantă.

- Ah, nu? Întrebă el ironic. Vreau să fiu sigur că persoana pe care o voi angaja va rămâne acolo cu titlul mai mult sau mai puțin definitiv. Menajerele au tendința să-și dea demisia. Este mult mai ușor să tai legăturile slujbei decât pe cele ale căsătoriei.

- Căsătoria... Nu este oare o măsură prea radicală pentru a păstra o menajeră? Întrebă cu ironie Natalie în timp ce turna apă peste cafeaua solubilă.

- Radicală, nu. Practică.

- Consider asta absolut ridicol.

Amesteca furioasă în cafea. Când Colter îi spuse că are nevoie de o menajeră, își dorise această slujbă, inima sărindu-i de bucurie la gândul că Rocky va trăi la țară și ea va fi întotdeauna acolo, aproape de el când va avea nevoie de ea. Dar căsătoria era cu totul altă problemă.

- De ce să fie ridicol? Dumneavoastră aveți nevoie de o slujbă, și eu de o guvernantă. Am constatat deja că sunteți o persoană muncitoare. Sunteți curată și ordonată, zise el aruncând o privire în jurul lui. Este limpede că iubiți mult copiii, și ei vă răspund la fel, cel puțin nepotul de care vă ocupați, iar Missy este mai comunicativă cu dumneavoastră decât cu majoritatea adulților. Presupun că știți să gătiți?

- Da, știu să gătesc, dar... Dar trebuie să existe zeci de tinere gata să se căsătorească bucuroase cu dumneavoastră. Tinere mult mai potrivite decât mine.

- Nu. Mai bine îmbrăcate, poate, absolvente ale unor școli mai bune, aparținând unui mediu deosebit, și toate ar putea fără îndoială să creadă că sunt îndrăgostite de mine sau de numele și de averea mea. N-am nevoie de dragostea lor și n-am nici o nevoie de așa ceva.

Se ridică de pe scaun, își luă nepăsător ceasca goală și veni să i se alăture Nataliei în firida care servea drept chicinetă. Rostise ultimele cuvinte cu un asemenea dispreț, încât ea nu se putu stăpâni să-l întrebe cu răceală:

- N-aveți nevoie de dragostea nimănui?
- Vă șochează? Toată lumea trăiește în această iluzie.
- Dumneavoastră nu o soție doriți, ci o sclavă!
- Este ilegal, răspunse Colter fără să clipească.
- Nu pot să cred că vă așteptați într-adevăr să accept o asemenea propunere, zise Natalie fără să încerce să-și ascundă indignarea.

- De ce? Propunerea mea nu e lipsită de compensații pentru dumneavoastră. Veți avea tot ce vă trebuie, un adăpost, haine, veți mânca amândoi pe săturate, în loc să trăiți de pe o zi pe alta. Am cu ce să-i asigur micuțului o educație superioară, dacă o să vrea. Altfel spus, nu veți

mai avea nici un fel de griji. Nu va mai trebui să vă ocupați de nimic, în afară de casă și de Missy. Cu excepția timpului când va fi la școală, micuțul va fi mereu în preajma dumneavoastră.

Îi zugrăvea un tablou foarte ispititor și ea era conștientă de avantajele situației. Ce speranță avea să poată face atât de mult pentru Rocky? Ce-i rezerva oare viitorul, în afară de un șir nesfârșit de zile epuizante, întrebându-se mereu cum va plăti o factură, chiria, nota de plată la băcan?

- Ce se întâmplă cu dumneavoastră? întrebă Colter pe un ton rece. Vă mai stăpânește încă vreun vis copilăresc despre apariția unui Făt-Frumos care să vă ia pe calul lui alb ca zăpada? Când ați ieșit ultima oară cu un băiat?

În ciuda strângerii agresive a buzelor ei care voiau să nege această certitudine arogantă, Natalie își întoarse privirea.

- Au trecut mai mult de doi ani, mărturisi ea fără tragere de inimă. Prietenii dumneavoastră vor găsi bizar că vreți să vă căsătoriți cu o fată ca mine. Asta nu vă deranjează? Îl întrebă ea ca să devieze discuția de la viața ei particulară, sau mai degrabă de la absența oricărei vieți particulare.

- De ce să se mire? Sunteți frumoasă. Obosită și surmenată, da. Aveți mare nevoie de odihnă, de a vă întremă puțin și de a vă îmbrăca mai elegant.

O prinse de bărbie și îi întoarse capul ca s-o cerceteze mai bine.

- La drept vorbind, ați putea fi foarte frumoasă. Sclipirile aurii din ochii aceștia migdalați și senzualitatea acestor buze pline ar trezi dorința oricărui bărbat. Căsătoria noastră va fi considerată fără îndoială drept

foarte romantică.

Evaluarea aceasta indiferentă era de-a dreptul tulburătoare, dar mai puțin decât bătaile de inimă pe care i le provoca atingerea lui. Își dădea seama că uitase sau neglijase virilitatea lui puternică, extraordinara lui forță dominatoare. Tocmai în această atracție masculină se ascundea elementul de pericol pe care îl bănuise. Și era sensibilă la această atracție, i-o spunea trezirea bruscă a simțurilor. La urma urmei, nu era decât o femeie lipsită de prea mult timp de atențiile unui bărbat. Furioasă pe slăbiciunea ei, se desprinsese cu bruschețe.

- O să ajungeți curând să-mi examinați dinții, ca și cum aș fi cal!

- Căsătoria va fi comodă pentru amândoi, zise el fără să-i ia în seamă sarcasmul. Vor fi mult mai puține bârfe decât dacă v-aș angaja doar ca guvernantă.

- Este o nebunie!

- Nu, e logic. Care este răspunsul dumneavoastră?

- Trebuie să mă gândesc...

La drept vorbind, nu știa prea bine de ce șovăia să-l refuze pe loc.

- N-am timp. Missy și cu mine pornim spre ranch duminică dimineată. Nu mai rămâne decât mâine. Trebuie luate anumite măsuri care nu pot aștepta până în ultima clipă, declară Colțer încrucișându-și brațele la piept.

- Doar nu sperați să vă răspund pe loc! se revoltă Natalie.

- Ba da, bineînțeles. Există o altă soluție? Ai tot timpul, în seara asta, înainte să revin, ca să înțelegi ce îți rezervă viitorul imediat... Eu plec, Natalie. Vreau răspunsul dumitale înainte de a ieși pe ușa aceasta.

Nevenindu-i să-și creadă urechiilor, privi frumoasa figură impasibilă, cu trăsături hotărâte. El îi susținu privirea, lăsând-o să vadă că gândea exact ce îi spusese. Apoi se îndreptă spre ușă, fără să se întoarcă.

La zgomotul făcut de deschiderea ușii, Natalie se scutură din încremenirea ei.

- Da, șopti ea.

Colter se întoarse, cu expresia lui trufașă neschimbată, fără cea mai mică urmă de satisfacție sau de orice altă emoție.

- Voi trece să vă iau, pe dumneata și pe micuț, mâine dimineată la ora opt. Nu veți mai reveni aici. Nu luați decât strictul necesar sau ceea ce vreți să păstrați. Nu vă faceți griji pentru îmbrăcăminte. Veți avea amândoi o garderobă nouă.

Acestea fiind zise, ieși pe ușă fără să-i lase Nataliei timp să răspundă, fără măcar să-și ia rămas-bun, și zgomotul pașilor lui se pierdu pe scară. Natalie se sprijini de masă, amețită, și privirea i se întoarse spre copilul adormit.

Împotriva temerilor ei, dormi excelent. Pentru prima dată după luni de zile, se trezi odihnită, fără să se mai simtă copleșită de povara responsabilităților ei. O căsătorie de conveniență i se părea mai puțin nesăbuită acum decât în întunericul nopții.

Cu excepția hainelor și a câtorva articole de toaletă, erau puține lucruri de luat. Dar pregătirea bagajelor era încetinită de surescitarea lui Rocky, provocată nu atât de știrea că Natalie se va căsători cu tatăl lui Missy, cât de toate schimbările pe care le presupunea această situație.

- Voi putea cu adevărat să am cizme de cowboy? întrebă el pentru cel puțin a suta oară.

- Da, răspunse răbdătoare Natalie, zâmbind la entuzi-

asmul lui. Cu condiția să fii foarte cuminte. Ești sigur că am împachetat toate jucăriile tale?

- Da, o liniști Rocky cu un suspin de fericire.

Inima Nataliei se strânse de teamă când Colter bătu la ușă, exact la ora opt. Înainte ca îndoielile să pună complet stăpânire pe ea, el îi instalase în mașină împreună cu pachetele lor și încheiase scurt socotelile cu proprietărea.

Întreaga zi a fost un vârtej de organizare eficientă, nelăsându-i niciodată Nataliei mai mult de un minut ca să se gândească la ceea-ce făcea. O garderobă completă fusese aleasă de Colter, mergând de la lenjeria cea mai intimă până la accesoriile care însoțesc rochiile de seară. În timp ce Natalie era la coafor, aceeași atenție a fost acordată îmbrăcămintei lui Rocky fără să fie uitate, din fericire, cizmele de cowboy.

Natalie abia avu timp să răsuflă puțin în timpul unui prânz rapid, după care Colter îi imbarcă pe toți într-un avion-taxi cu destinația Laredo. De aici, cu o mașină închiriată, trecură granița în Mexic, la Nuevo Laredo, unde avu loc căsătoria.

La căderea serii, evenimentele zilei căpătară o înfățișare ireală, ca și cum totul se petrecuse în vis. Respirând adânc aerul plăcut al nopții, Natalie își coborî privirea asupra costumului ei taier-pantaloni de culoarea caisei, a cărei eleganță se potrivea de minune cu silueta ei zveltă.

Dar totul era adevărat. Inelul lat de aur de pe degetul ei confirma faptul că acum era doamna Colter Langston. Și Rocky era acolo, privind cu mândrie vârfurile ascuțite ale cizmelor sale de cowboy.

Natalie își întoarse privirea spre Colter, puțin mai la o

parte, în dreapta ei. Chiar și acum, ca și pe parcursul întregii zile, părea trufaș, detașat de grup. Costumul sport pe care-l purta cu atâta dezinvoltură era de culoare crem, punându-i în evidență tenul bronzat, șuvițele mai deschise la culoare, aproape blonde, ale părului, și strălucirea ochilor. Simțindu-se examinat, se întoarse spre ea.

- Este prea târziu ca să te răzgândești, murmură el.

Fermecat de ochii lui, în seara asta mai mult verzi decât albaștri, Natalie era incapabilă să-și desprindă privirea de ei.

- Este prea devreme ca să știu dacă regret, răspunse ea cu sinceritate. Și dumneata?

El o măsură din cap până-n picioare. Ea își clătină capul într-o parte, cu fața luminată blând de lămpioane și părul coafat după ultima modă, extrem de feminină și fermecătoare.

- Eu nu regret niciodată nimic, replică el.

- Ce minunat trebuie să fie să ai o asemenea siguranță...

- Singurele momente când regreti ceva, sunt atunci când te lași stăpânit de emoții.

- Și dumneata nu ai niciodată emoții? întrebă ea, ironizând masca lui impenetrabilă.

- Nu, am fost scutit de această fatalitate la naștere.

Ea aruncă involuntar o privire spre Missy, care-l ținea pe Rocky de mână.

- Nu simțiți niciodată nimic?

Colter ghici că făcea aluzie la fiica lui și un zâmbet ușor ironic îi apărui pe buze.

- Responsabilitate. Asta te șochează?

- Este greu de înțeles. N-ați iubit niciodată profund pe

cineva, părinții, soția?

Umerii puternici se ridicară puțin.

- Nu mă iubesc în mod deosebit nici pe mine însumi, după cum vei descoperi foarte curând. Așadar, nu spera mare lucru de la căsătoria noastră.

Dacă Natalie își imaginase, în subconștient, că între ei ar putea să ia naștere ceva, declarația aceasta îi alungă definitiv o asemenea idee. În același timp, își liniștea puțin conștiința. Nu era o căsătorie fără dragoste, ci o veritabilă căsătorie de conveniență, în care fiecare primea conform înțelegerii și nu aștepta nimic mai mult.

- Privește, Nonnie! strigă Rocky. Începe parada!

De data asta, Rocky rămase treaz până la sfârșit și pleoapele nu i se îngreunară decât atunci când ajunseră la hotel. Pentru Fiesta, camerele erau reținute cu multe luni înainte, dar Colter se folosise de influența și de banii lui ca să obțină una cu două paturi, la etajul de sub apartamentul lui.

Nu așa își imaginase Natalie noaptea nuntii ei; de asemenea, pe vremea când se lăsa în seama visurilor romantice, nu-și imaginase nici că îl va avea pe Rocky în grija ei. Cu atât mai puțin nu bănuise că se va căsători cu un bărbat pe care nu-l va iubi. Asta n-avea nici o importanță, își spuse ea îmbrăcându-se cu luxoașa cămașă de noapte. Rocky era fericit, și ea nu putea cere mai mult.

Natalie dormi până foarte târziu și cu siguranță nu s-ar fi trezit dacă Rocky n-ar fi sărit în patul ei, flămând și nerăbdător să vadă ranchul despre care îi povestise Missy. Când coborâră în mare grabă, Colter și fiica lui îi așteptau în holul hotelului.

- Scuzați-mă, zise Natalie, nu m-am trezit.

- Aveai nevoie de odihnă, răspunse Colter, respingân-

du-i scuzele cu acea indiferență cu care ea începea să se obișnuiască. Dacă bagajele sunt gata, voi trimite pe cineva să le aducă. Vom pleca imediat după ce veți lua micul dejun.

Natalie îl asigură că totul era pregătit. Îl privi nervoasă cum se îndepărtează, spunându-și că peste câteva ore se va afla în ranchul lui, răspunzătoare de casa lui. Și de fiica lui.

Missy îl luase deja pe Rocky de mână ca să-l conducă în restaurantul hotelului. Căsătoria n-o tulburase câtuși de puțin. Nu era interesată decât de băiețel. Natalie ghici că asta se datora faptului că putea să-i dedice toată dragostea și atenția pe care tatăl ei i le refuza.

Colter li se alătură la masă ca să bea o cafea. Natalie își dădu seama, cu uimire, că nu era deloc jenată de prezența lui, cum se așteptase. Erau căsătoriti și cu toate acestea niște străini unul pentru celălalt. Timp ce câțiva ani, cel puțin, vor împărți aceeași casă și aceeași masă, dacă nu același pat. Se miră că privește atât de liniștită situația aceasta și se gândi că încă se mai afla în stare de șoc.

Imediat după micul dejun, porniră spre ranch. Nerăbdarea lui Rocky, grăbit să vadă noua lor casă, se răsfrânse aspra Nataliei. Ar fi vrut să-i pună întrebări lui Colter, dar nu îndrăzni. Risca să-i considere întrebările mai mult interesate decât doar curioase.

Îndepărtându-se de San Antonio, peisajul îi acapără toată atenția. Trecuse mult timp de când nu fusese la țară și imensitatea cerului albastru întinzându-se deasupra dealurilor și munților împăduriți îi tăie respirația. Și mai spectaculoase erau câmpiile nesfârșite presărate cu flori sălbatice viu colorate, albăstrele și zambile, margarete și

floarea-broastei.

- Mai avem mult? întrebă Rocky de pe bancheta din spate, unde cei doi copii erau înghesuți între cutiile și pachetele care nu mai avuseseră loc în portbagaj.

- Câțiva kilometri, răspunse Colter.

- La ce distanță de San Antonio se află ranchul?

Natalie avea impresia că nu merseseră prea mult timp, și întrebarea îi scăpase.

- Cam la o sută de kilometri.

- Puteați face-ușor naveta ca să veniți la Fiesta, remarcă ea fără să se gândească.

El încetini puțin ca să cotească pe un drum lateral; apoi își ridică ochii spre oglinda retrovizoare ca să se uite la Missy care vorbea în șoaptă cu Rocky.

- Cred că Missy se temea să piardă ceva. Singurul lucru pe care ar fi putut să-l piardă ar fi fost fără îndoială întâlnirea ei cu micuțul.

Răceala tonului o constrânse pe Natalie să întrebe:

- Regreți?

- Nu. Dumneata?

- Nici eu, răspunse ea calm, simțindu-se deosebit de liniștită.

Câteva minute mai târziu, mașina încetini din nou și coti pe o alee cu pietriș alb, trecând printre doi stâlpi înalți de lemn care marcau intrarea în ranchul Langston. Aleea urca ușor spre un grup de arbori înalți. Printre ramurile lor, Natalie zări un acoperiș de un roșu-închis, apoi ziduri albe. Presupusese că tatăl lui Missy era un om bogat, dar nu era pregătită să vadă locuința imensă care se înălța la umbra copacilor.

Era o construcție ultramodernă, în cel mai pur stil spaniol, cu acoperiș de țiglă, cu pereții acoperiți cu stuc,

și cu zăbrele din fier forjat la ferestre. Se vedeau o mulțime de tufișuri și arbuști înfloriți, cu o luxurianță exotică, florile lor strălucitoare fiind dominate de o magnolie înaltă cu corole largi de un alb imaculat. Alea cotea spre casă înainte de a trece pe sub arbori ca să coboare apoi înspre partea de unde urcaseră.

Când Colter opri mașina în fața peronului, dintre arbori își făcu apariția și se apropie un bărbat înalt, cu pieptul puternic, șuvițe albe amestecându-se cu părul negru sub borurile largi ale pălăriei de cowboy, ceva mai în vârstă decât Colter, atingând fără îndoială patruzeci de ani.

- Văd că ai venit, Colter, zise el, în timp ce Langston coborâse din mașină și pornea în întâmpinarea lui. Tocmai veneam să mă informez.

Missy și Rocky săriră din mașină mai repede decât Natalie, aceasta întârziind ca să admire ranchul bogat și elegant care va fi căminul ei. Ea nu auzi răspunsul lui Colter, acoperit de pocnetul portierei.

- Ți-a plăcut Fiesta, păpușico? întrebă bărbatul trăgând-o pe Missy de coada ei lungă.

- Da, răspunse aceasta cu un zâmbet timid.

Rocky admira și el totul, rămânând de data asta în urma lui Missy. Capul lui cu păr cârlionțat se întorcea în toate părțile, încercând să vadă totul dintr-o dată și să se uite în același timp pe unde mergea, dar fără succes.

- Hei, tu, bună ziua, zise necunoscutul când Rocky fu cât pe ce să se ciocnească de el. Tu cine ești?

- Mă numesc Rocky, replică băiețelul măsurându-l cu îndrăzneală. Cred că voi locui aici.

Necunoscutul se întoarse cu curiozitate spre Colter și, în clipa aceea, o zări pe Natalie. O cercetă cu atenție,

uitând de copil, și ea simți că roșește sub această privire sincer admirativă. Ochiul lui negru îi spuneau, cu respect, că o găsea foarte atrăgătoare, nedându-i impresia că o dezbracă. Natalie era sigură că bărbatul acesta, oricine ar fi fost, o să-i placă.

- Travis, ea este Natalie, soția mea. Cred că nepotul ei s-a prezentat deja. Natalie, ți-l prezint pe administratorul meu, Travis McCrea.

Dacă fulgerul ar fi căzut la picioarele lui, frumosul necunoscut n-ar fi putut avea un aer mai contrariat. În vreme ce obrații Nataliei se îmbujorau de jenă, el se strădui să-și ascundă uimirea.

- Scuzați-mă, îi spuse el. Nu știam că Colter avea intenția să se recăsătorească.

- Sunteți scuzat, murmură Natalie, cum Colter nu răspundea la observația administratorului său.

- Travis ia de obicei mesele cu noi, când se află pe lângă casă, îi spuse Colter. Să ții seama de asta.

- Dacă aranjamentul acesta nu vă convine, interveni McCrea, pot face altfel.

- Dar nicidecum, îl liniști Natalie cu un zâmbet sincer. Sper să nu pierdeți această obișnuință, domnule McCrea.

- Travis, o corectă el zâmbind la rândul lui. Nu suntem protocolari, aici la ranch.

- În cazul acesta, trebuie să-mi spuneți Natalie.

- Mulțumesc, nu voi uita.

Un licăr straniu trecu prin ochii lui negri când îl privi iute pe Colter, dar dispăruse deja când se întoarse din nou spre Natalie.

- Trebuie să fiți nerăbdătoare să vă vedeți noua locuință. Nu te mai rețin, Colter.

Își duse un deget la pălărie și plecă pe unde venise.

- Ți-a plăcut, nu-i așa? întrebă rece Colter când îi urma ră pe copii spre peron.

- Există vreun motiv să nu-mi placă? replică ea, întrebându-se de ce se afla în defensivă, numai pentru că îl găsisese simpatic pe Travis McCrea.

- Nu.

- Atunci, de ce întrebarea asta?

- Multe femei îl găsesc seducător.

- Asta nu mă miră, zise Natalie cu întreaga indiferență de care era în stare.

Privirea de nepătruns a lui Colter se întoarse spre ea, mai rece și mai sfidătoare ca oricând.

- De ce te simți vinovată pentru că ai fost atrasă de Travis?

- Nu mă simt absolut deloc vinovată, se apăra ea.

Dar privirea de gheață îi ironiză afirmația.

- N-ai de ce să-ți fie rușine de asemenea sentimente.

- De unde poți s-o știi? Dumneata nu ai niciodată sentimente! ripostă ea, inexplicabil de furioasă.

- Nu confunda sentimentele cu emoțiile, răspunse el pe același ton liniștit, fără să reacționeze la mânia Nataliei. Văd, pipăi, aud, simt și gust cu aceeași acuitate ca oricine. Atracția carnală între sexele opuse este o reacție fizică. Nu există emoție în dorință.

Capitolul 4

Când tregu pragul, Natalie făcu un efort ca să-și amintească de faptul că nu era vorba despre o căsătorie adevărată, ci numai un aranjament convenabil. Era evident că Colter n-avea nici o intenție să respecte obiceiul, ceea ce n-ar fi fost pentru el decât o batjocură. Nu existase sărut după ceremonie, iar acum o lăsa să intre singură în noua ei casă, în loc s-o poarte pe brațe. Slavă Domnului, se gândi ea, prefăcătoriile sunt inutile.

O primiră niște pereți albi și curați, înfrumusețați cu lambriuri de culoare închisă, din lemn de nuc. Pardoseala era din dale mari, albe și negre. Mica vedere generală de care avu parte Natalie asupra livingului ce dădea în vestibul o anunță că interiorul casei era la fel de elegant și bine întreținut ca exteriorul. Dar atenția ei a fost atrasă mai ales de femeia în vârstă și voinică, așezată pe marginea unui fotoliu, care ținea mâinile lui Missy. Capul cărunț se întoarse la zgomotul pașilor pe dale; ochii ei albaștri erau curioși și pătrunzători.

- Așadar, iat-o pe tânăra ta soție, Colter, zise ea ridicându-se.

Avea o figură severă, puțin ridată dar, spre deosebire de cea a lui Colter, gura ei dădea impresia că zâmbește frecvent. Era o figură cu trăsături puternice, a cărei frumusețe consta tocmai în această forță. Nu era o femeie care să-și acorde cuiva cu ușurință prietenia.

- Da, este soția mea, Natalie, răspunse Colter, înainte s-o prezinte pe bătrâna doamnă: mătușa mea, Flo Donaldsen.

- Sper să vă placă aici, doamnă Langston, zise Flo Donaldsen pe un ton care sugera îndoiala.

Ea îl întrebă pe Colter, cu o politețe rece:

- Vreți să mâncați ceva? Am aranjat totul. Ai spus că veți veni în cursul dimineții.

- Este vina mea, doamnă Donaldsen, interveni Natalie. Nu m-am putut trezi.

- Câțiva biscuiți și o băutură răcoritoare ar fi ceva potrivit până la cină, zise Colter, lăsând-o în mod subtil pe Natalie să înțeleagă că nu trebuia să se scuze. În timp ce te ocupi de asta, eu îi voi arăta Nataliei camerele pe care le vor ocupa ea și cu Rocky. Sunt pregătite?

Era în vocea lui un fel de provocare, ca și cum o sfida pe mătușa lui să facă vreun comentariu. Ea își strânse ușor buzele înainte de a răspunde că supraveghease totul.

Mergând de-a lungul culoarului din aripa de est, Missy le arătă timidă propria ei cameră Nataliei și lui Rocky: o încăpere foarte feminină, zugrăvită în galben ca șofranul, cu flori cafenii. Camera lui Rocky era tocmai cea alăturată, cu un singur pat acoperit cu o cuvertură imprimată în albastru, alb și roșu, asortată cu perdelele și cu covorul, arătând lămurit că este o încăpere de băiat. Dar lui îi

atrased atenția trenul electric din colțul camerei și așteptă nerăbdător ca Missy să-i arate cum să-l pornească.

- A fost al duminică? întrebă Natalie când Colter îi sugeră să lase copiii să se joace în timp ce-i va arăta unde va dormi ea.

- Cu mulți ani în urmă.

Nataliei îi era greu să și-l imagineze copil. Ea ghicea că fusese întotdeauna mai matur decât vârsta lui și niciodată un copil expansiv cum era Rocky. Dar, îndată ce Colter deschise ușa din fața celei a lui Rocky, își uită gândurile ca să se lase pradă admirației. Mobilierul din stejar admirabil sculptat și patinat reflecta culorile luminoase ale covorului, dominate de verde și auriu; aceeași nuanță aurie se regăsea pe draperiile de la ferestre și pe perdelele de la ușile cu geamuri care dădeau spre terasă.

- Missy îți va arăta unde este sufrageria. Flo trebuie să fi pregătit băuturile răcoritoare.

Colter se întoarce spre ușă, lăsând-o pe Natalie să-l urmeze.

- Nu vei sta cu noi?

- Am diverse lucruri de discutat cu Travis.

Pe culoar, Natalie șovăi, privindu-l pe Colter care se îndepărta. Lipsise de la ranch toată săptămâna și, firește, voia să fie pus la curent, își spuse ea. Aruncă o privire spre celelalte uși închise, întrebându-se care dintre ele era de la camera lui Colter, arătând probabil la fel de sobră și de masculină ca ocupantul ei.

Sirena unui tren electric o atrase atunci spre camera lui Rocky. Se duse la copii și-i acordă lui Rocky câteva minute ca să-i arate cu mândrie că știa să-l facă să meargă; apoi îi ceru lui Missy să-i conducă în sufragerie. După aceea, va trebui s-o roage pe doamna Donaldsen să-i

explice obiceiurile casei.

La masa mare din lemn de nuc, Natalie refuză fursecurile oferite de Flo Donaldsen, dar luă cu plăcere un pahar mare de citronadă rece. Missy se dovedea mult mai puțin rezervată în compania mătușii și răspundea cu însuflețire întrebărilor ei despre Fiesta, în vreme ce Rocky își devora felia de tartă. Când termină, întinse farfuria spre bătrâna doamnă și întrebă cu vioiciune:

- Mai pot primi o felie?

- Nu, Rocky, răspunse cu fermitate Natalie, înainte ca Flo Donaldsen s-o poată face. Una îți ajunge.

- Bun, zise el, fără să se tulbure câtuși de puțin, după care își bău cu poftă citronada. Vii, Missy?

- Trebuie s-o ajut pe mătușa Flo să strângă vesela.

- Dacă nu te superi, Missy, interveni cu ambilitate Natalie, am s-o ajut eu; în felul acesta va putea să-mi arate cum sunt aranjate lucrurile în bucătărie. Ai putea, dacă vrei, să-i arăți lui Rocky casa și grădina?

Missy șovăi, întorcându-se spre mătușa ei pentru o permisiune care i-a fost imediat acordată cu un semn din cap. Scuzându-se că părăsește masa, luă mâna lui Rocky și îl duse cu ea.

Bătrâna doamnă nu rosti nici un cuvânt cât timp strânseseră cele câteva farfurii și le duseră în bucătăria ultramodernă, echipată admirabil cu tot ce putea visa o menajeră.

Ochii albaștri, care arătau foarte tineri pe figura bătrânei doamne, o cercetară cu atenție pe Natalie cum pune farfuriile în mașina de spălat vase. Flo porni mașina, apoi îi explică treburile obișnuite ale casei.

Stergând masa deja curată din mijlocul bucătăriei mari, încheie:

- Mi-am dus aproape toate lucrurile la vila mea de pe malul râului, imediat după ce Colter mi-a telefonat ieri. Voi rămâne în seara asta aici ca să vă ajut să pregătiți cina și micul dejun de mâine dimineață. După aceea, vă veți descurca singură.

Dezaprobarrea acestei căsătorii grăbite se ghicea lămurit în atitudinea rigidă a bătrânei doamne.

- Știu de ce s-a căsătorit Colter cu dumneata, spuse ea cu răceală. Când îi convine, știe să fie foarte convingător. N-am remarcat dragoste, și nici simulacru de dragoste în ochii dumitale când îl priveai. De ce te-ai căsătorit cu el? Pentru banii lui?

Întrebarea brutală o luă pe Natalie prin surprindere. Nu se așteptase la o asemenea sinceritate. Își plecă o clipă ochii, cercetă inelul lat de aur într-o tăcere jenantă, simțind cum o apasă privirea scrutătoare a doamnei Donaldsen. În cele din urmă, își ridică semeț capul și o privi în ochi.

- A fost o chestiune de ordin practic. El avea nevoie de cineva care să se ocupe de casă și de Missy; Rocky și cu mine aveam nevoie de un adăpost. Nu banii lui aveau importanță, cât mai cu seamă promisiunea unei anume siguranțe.

Flo Donaldsen o cercetă încă o dată, îndelung, înainte de a ofta adânc.

- Eu l-am crescut. Îi purtam pică tatălui lui pentru că îi reamintea constant că este un Langston, deosebit de ceilalți oameni, dar cred că Colter așa s-a născut. Este rece și lipsit de inimă. Vei regreta ziua când te-ai căsătorit cu el.

Pe Natalie o străbătu un fior; remarcase cu teamă tonul categoric al acestei declarații. Nu existase nici un poate,

nici o condiționare. Era o profetie sumbră, pe care accentul de sinceritatea o făcea de două ori mai neliniștitoare.

O mână mică o trase nerăbdător, obligând-o să-i acorde atenție. Alungând din minte previziunile bătrânei doamne, Natalie își plecă ochii spre băiețel și zâmbi imediat văzând fața lui radioasă.

Putin o interesa pe ea aprobarea sau afecțiunea lui Colter. Va fi servitoarea lui și se va ocupa de fiica lui. Răsplata ei va fi fericirea lui Rocky, certitudinea că el va avea tot ce ea voia atât de mult să-i dea: un cămin, siguranță și un viitor.

- Ce s-a întâmplat, dragul meu? îl întrebă ea răbdătoare.

- Vino să vezi piscina! Există una în grădină!

- Vin imediat. Mai întâi, trebuie s-o ajut pe doamna Donaldsen.

- Haide, du-te, zise bătrâna doamnă. Voi începe să pregătesc cina spre ora cinci. Poți veni atunci să mă ajuti.

- Te rog, vino, trebuie să ți-o arăt, insistă Rocky.

Natalie cedă râzând, incapabilă să reziste rugăminții acestor ochi căprui strălucitori.

Fațada casei abia o lăsase să bănuiască frumusețea grădinii. Zidurile de piatră erau acoperite de caprifoi, parfumul lui plăcut amestecându-se cu alte miresme îmbătătoare. Rozul aprins al hortensiilor se lua la întrecere cu galbenul bătând în roz mai delicat al mimozelor. În fundul grădinii sclipea o piscină, apa ei limpede reflectând albastrul intens al cerului.

De o creangă solidă a unui stejar era agățat un leagăn lat, cu mai multe locuri. Natalie nu reuși să reziste tentației și se duse să se așeze. Ascultând cu o ureche distrată flecăreala băiețelului, Natalie savură liniștea grădinii,

râzând în sinea ei la ideea de a regreta într-o zi evenimentele care o aduseseră acolo.

Inactivitatea relativă a leagănului îl plictisi curând pe Rocky; îndatoritoare, Missy plecă să caute o minge mare și copiii alergară să se joace. Natalie îi urmărea, destinsă, scăpată de griji, fără să observe că umbrele se lungeau. Privindu-și din întâmplare ceasul, își dădu seama că se făcuse patru și jumătate.

Surprinsă de trecerea rapidă a timpului, sări din leagăn, strigându-le lui Rocky și Missy că se întorcea în casă ca s-o ajute pe doamna Donalsden. Cum intra pe ușa livingului, auzi zgomotul unui motor de mașină pe alee, apoi un claxon strident. Curiozitatea o îndemnă să traverseze încăperea ca să se ducă să privească pe ferestrele care dădeau spre partea din față a casei.

Dând la o parte perdeaua de voal, îi văzu pe Colter și Travis McCrea apropiindu-se, pe sub copaci. Un nor de praf înconjura o mașină mică, tip sport, de culoare verde-închis care tocmai se oprise pe alee. Din ea cobora o tânără cu părul lung, de un roșu aprins. Ținuta ei, bluză foarte scurtă de culoarea smaraldului și pantaloni albi, dezvăluia o bună parte din bustul ei bronzat.

Peretii groși o împiedică să audă ce spunea, dar era limpede că i se adresa lui Colter deoarece alerga spre el.

Nataliei îi scăpă o exclamație de dezgust când o văzu pe frumoasa roșcată punându-și mâinile pe umerii lui Colter și răsturnându-și râzând capul pe spate. Dar nu se mulțumi cu atât. Brațele ei urcară și se prinseră după gâtul lui în timp ce își lipea corpul plinut de al lui. El zâmbi ironic și o lăsa să-i tragă capul spre ea pentru un sărut de-a dreptul pasionat.

Un fior rece alergă de-a lungul spatelui Nataliei văzând mâinile lui Colter odihnindu-se ușor pe mijlocul gol al tinerei. Lipsa lui totală de rezistență aprinse în ea o furie fierbinte care nu se potoli când el își ridică încet capul. Numai când văzu că se întoarce spre casă lăsă perdeaua să cadă, dându-și brusc seama că dacă Colter n-o zărise, Travis o văzuse prea bine la fereastră.

Tremura de mânie și de ciudă. Dacă se căsătorise cu ea ca să împiedice bârfele, care n-ar fi întârziat să circule în cazul când ar fi luat-o sub acoperișul lui ca simplă menajeră, atunci avea cu siguranță dreptul la respectul datorat unei soții!

Apoi se stăpâni prompt. Nu pentru asta se căsătorise cu ea. O făcuse pentru a fi sigur că nu-l va părăsi când va avea chef. Nu fusese niciodată vorba despre aparența unei căsătorii adevărate între ei.

Stomacul i se întoarse pe dos la gândul că Colter va continua să se vadă cu femeile pe care le cunoștea. Atitudinea lui de a se lăsa sărutat sub ochii lui Travis, dovedea că nu-i păsa că Natalie va deveni ținta ironiilor.

Era o descoperire șocantă, un șarpe în grădina raiului. Se înșelase amarnic presupunând că, fiind soția lui, avea dreptul și la respectul lui.

Gândurile acestea dureroase se învâlmăseau atât de puternic în capul ei încât nu auzi mașina demarând rapid pe alea cu pietriș. Pocnetul ușii de la intrare îi reaminti că era tot acolo, în spatele ferestrei. Era prea târziu să se îndepărteze. Își ridică fruntea cu demnitate, pregătită să respingă mila pe care o va vedea în ochii negri ai lui Travis. Dar Colter intră singur în încăpere, frumos, arogant, sfidător ca de obicei. Privirea lui merse de la Natalie la fereastră și reveni la ea.

- Deirdre a preferat să nu rămână, o anunță el cu un zâmbet lipsit de veselie, înaintând spre ea cu pașii lui de felină.

Dezinvoltura cu care pronunța numele tinerei pe care tocmai o sărutase trezi din nou furia Nataliei. În ochii ei străluceau fulgere.

- Deirdre?

Sprâncenele i se ridicară cu dispreț. Era foarte hotărâtă să-i arate că nu înțelegea să se lase călcată în picioare.

- Deirdre Collins, fiica unuia dintre vecinii noștri, îi explică liniștit Colter.

Fără să vrea, Natalie îi privi gura aspră, căutând urme de ruj pe buzele lui.

- Cu siguranță, mai mult decât fiica unui vecin, îl ironiză ea.

El păru amuzat de această săgeată ascuțită.

- Cred că ea așa își închipuie; recunosc el.

Natalie își reaminti încă o dată de temperamentul lui rece, de lipsa lui de considerație față de sentimentele celorlalți. Își întoarse capul sub privirea lui sarcastică.

- Unde este Travis? Credeam că este cu dumneata, întrebă ea cu răceală.

- Cred că avea impresia că ai putea fi stânjenită.

- Pentru că te-am văzut sărutând-o pe tânăra aceea?

Ea ridică din umeri, ca și cum asta n-o privea în nici un fel. Cu un calm exasperat, Colter o corectă:

- Eu eram cel sărutat, mai curând.

- Nu te-ai apărat deloc!

- Te deranjează?

- Bineînțeles că nu! protestă ea străduindu-se să nu ia în seamă privirea care-i ardea spatele întors brusc spre el.

- Atunci de ce ești furioasă?

Natalie era tentată să-i răspundă că nu era, dar o demonstrase deja. Strângând pumnii, pradă unei furii neputincioase, se întoarse spre el, stăpânindu-se ca să-i poată răspunde pe un ton liniștit:

- Nu înțelesesem că aveai de gând să proclami oficial că nu sunt nimic mai mult decât o slujnică însărcinată cu îngrijirea casei și supravegherea unui copil, nedemnă de respectul pe care îl datorezi soției.

- Vrei să spui că ai vrea să ne prefacem că suntem îndrăgostiți? o ironiză el cu dispreț. Să ne arătăm afecțiunea în fața tuturor?

- Nu, nicidecum! Doar că nu vreau să fiu ridiculizată în mediul în care va crește Rocky.

- Porți legal numele meu și asta îți va aduce destul respect.

- Și va face din mine subiectul multor bârfe!

- Ți pasă ce vorbesc oamenii?

- Numai dacă asta riscă să-l rănească pe Rocky!

- Te simți neglijată și insultată pentru că nu te-am sărutat încă, de vreme ce am făcut o dată observația că ești atrăgătoare? Întrebă Colter, cu o strălucire neliniștitoare în ochii care o priveau cu insistență.

- Ți-am mai spus la ce mă aștept. La respect, nimic mai mult.

Se simți brusc nervoasă, cu el atât de aproape de ea, atât de viril, atât de puternic...

- Într-un cuvânt, nu te așteptai să fii prima femeie pe care să o sărut după căsătoria noastră?

Se amuza în mod vizibil. Mângâie cu vârful degetelor obrazul Nataliei, îmbujorat la amintirea căsătoriei, a sărutului pe care îl așteptase la sfârșitul ceremoniei, un sărut fără semnificație, pentru salvarea aparențelor.

Preferă să strângă din dinți în loc să mărturisească. Fulgerată de privirea ochilor albaștri-verzui, atât de reci și de indiferenți, rămase nemișcată la mângâierea degetelor lui pe conturul feței ei, hotărâtă să-i arate o indiferență totală, egală cu a lui.

- Poate că ar trebui să remediez această lacună.

Cuvintele fuseseră abia murmurate; își strânse degetele pe bărbia Nataliei. Ea făcu ochii mari de uimire și ridică mâna ca să-l respingă. Dar tentativa ei a fost zadarnică, deoarece el o înlănțuise cu brațul lui musculos.

Îl știa hotărât și când gura lui începu să coboare spre a ei, Natalie nu încercă să se zbată. Supunerea pasivă era cea mai bună armă ca să-l facă să renunțe la un sărut nedorit.

Contactul buzelor lui îi smulse o mică exclamație de surpriză. Răceala lui, indiferența lui, absența oricărei emoții, nu o pregătiseră pentru mobilitatea pasionată a acestui sărut. Se așteptase la o încercare de forță, chiar la cruzime, dar cu siguranță nu la această stăpânire de sine seducătoare, care o obligă să răspundă. Se simți cuprinsă de o căldură neobișnuită când mâna lui îi lăsă bărbia și coborî spre curba vulnerabilă a gâtului ei.

Niciodată nu fusese sărutată în felul acesta și se clătină amețită când el își ridică iar capul. Răspunsese oare sărutului lui? Nu mai știa. Clipi din ochi, tulburată, privind măsca impasibilă și neschimbată a acestui cap distins. Fiorii revelatori care o străbăteau îi spuneau că reacționase realmente, deși nu-și amintea. Nuanța verde care era dominantă acum în ochii lui Colter părea să indice o satisfacție trufașă, în timp ce îi cerceta buzele întredeschise, încă tremurând sub amprenta viguroasă a

gurii lui. Strălucirea ochilor lui nu se stinse când îi ridică spre Natalie.

- A trecut mult timp de când n-ai fost sărutată, nu-i așa? o întreabă el slăbindu-și puțin strânsoarea brațului ca s-o lase să-si revină.

- Da...

Găsise puterea să răspundă, fără să știe prea bine cum se întâmplase, profitând de acest pretext ca să-și explice de ce sărutul o emoționase atât de mult, de ce o tulburase atât de inexplicabil. Nu fusese niciodată ipocrită. Sărutul unui bărbat i se păruse întotdeauna plăcut, dacă nu excitant.

- Este păcat, murmură el, indiferent ca o fiară sălbatică plictisită de prada ei după ce i-a savurat sângele. Ai putea fi perfectă, cu ceva mai multă experiență.

Natalie se bâlbâi de indignare înainte de a înțelege că mânia ei era inutilă. Colter îi dăduse drumul și se îndepărta deja, cu o țigară între buzele care tocmai îi treziseră simțurile.

Întorcându-se brusc, se îndreptă spre bucătărie și îl anunță:

- Mă duc s-o ajut pe doamna Donaldsen să pregătească cina.

- Unde sunt Missy și micuțul?

- Rocky! scrâșni ea furioasă, accentuând asupra numelui. Se joacă în grădină cu Missy.

Flo Donaldsen se dovedi foarte activă și începu să-i indice unde era orânduit totul în dulapurile bine aprovizionate. În timp ce Natalie pregătea un suc de ananas rece, bătrâna doamnă tăie felii groase de jambon ca să le frigă și să le servească drept friptură, cu rondele de ananas.

Dacă remarcase roșeața care mai dăinuia pe obrajii Nataliei, ea nu făcu nici un comentariu; spusese deja ce gândea despre căsătoria lor. Iar Natalie, grăbită să-i demonstreze mătușii lui Colter că nu era o novice în treburile bucătăriei, nu-și lăsă mintea copleșită de sărutul acesta tulburător.

Cum ea lua farfuriile și paharele ca să se ducă să le pună pe masă, Flo Donaldsen îi spuse:

- I-am cerut lui Juan, grădinarul nostru - om bun la toate, să vă ducă valizele în camerele voastre. Le-aș fi desfăcut eu, dar m-am gândit că poate preferi s-o faci dumneata însăși.

- Mulțumesc, murmură Natalie.

Se întrebă dacă femeia aceasta nu insinua că ar face mai bine să nu le desfacă.

Cina a fost o reușită, datorită preparatelor excelente și companiei agreabile. Travis McCrea a luat asupra lui conversația, ca un farmec plin de dezinvoltură, fără s-o acapareze totuși, și rivaliza uneori cu Rocky în alegerea subiectelor.

Vorbei mai ales despre organizarea Fiestei la San Antonio, făcând-o pe Missy să iasă din mutismul ei timid și râzând la observațiile entuziaste ale lui Rocky. Se feri să pună întrebări personale despre viața Nataliei sau despre întâlnirea ei cu Colter.

Acesta nu rămăsese tăcut tot timpul, dar se mulțumi mai cu seamă să observe, rezervându-și comentariile întrebărilor lui Rocky despre ranch. Părea să se fi așteptat la interesul băiețelului și Natalie se întrebă cât timp va dura aparenta lui răbdare, expus curiozității nepotolite a lui Rocky.

La desert, copilul se aplecă în fața Nataliei ca să-l

privească pe Colter, în capul mesei.

- Spuneți, mă duceți să văd vacile și caii, mâine? întrebă el pe un tom mai degrabă afirmativ. Missy n-a vrut să mă ducă astăzi. Spune că noi n-avem voie să mergem acolo.

- Rocky! protestă Natalie, sigură de data asta că mergea prea departe cerându-i lui Colter să facă pe ghidul. Domnul Lang...

O privire cu coada ochiului îi dezvălui sprâncenele ridicate ironic față de acest apelativ protocolar pentru bărbatul care era soțul ei. Simți că roșește și se corectă:

- Colter va fi prea ocupat ca să te conducă.

- Este adevărat? insistă Rocky.

Voia să audă răspunsul din gura lui Colter și nu luă în seamă încruntarea Nataliei.

- Mâine cu siguranță, dar poate nu și poimâine. Vom vedea, răspuse Colter.

- Și aş putea să călăresc?

Mulțumit de jumătatea de promisiune, Rocky porni în urmărirea altui scop. Suspînul puțin exasperat al Nataliei provocă zâmbetul amuzat al lui Travis, așezat în fața ei. Schimbul de priviri dintre soția sa și administratorul lui nu-i scăpă lui Colter, dar nu păru să-i pese.

- Ai mai călărit?

- Nu, recunosc Rocky, ca și cum asta n-avea nici o legătură cu cererea lui.

- Și tu?

Ochii albaștri-verzui se întorseseră spre Natalie.

- Acum câțiva ani, dar nu sunt deloc experimentată.

- Să le alegi niște cai potriviți, îi ordonă el lui Travis.

- Cred că am exact ce le trebuie, răspuse acesta făcându-i cu ochiul lui Rocky, care nu mai putea de bucurie.

- Tu călărești, Missy? întrebă Natalie pentru ca fetița să nu se simtă lăsată de o parte.

Missy îi aruncă tatălui ei o privire temătoare și el răspunse în locul ei:

- A călărit într-o vreme. A căzut de pe cal acum doi ani și și-a dislocat șoldul. De atunci, n-a mai călărit niciodată.

Missy deveni stacojie la tonul critic al acestui răspuns. Natalie simți că i se strânge inima de compasiune pentru ea. Teamă este o emoție teribilă. Missy nu avea o fire aventuroasă, și asta nu făcea decât să-i sporească groaza.

Capitolul 5

După cină, adulții își băură cafeaua, în timp ce Missy și Rocky se duseră în grădină ca să profite de ultimele raze de soare.

Discul roșu-aprins atingea vârful copacilor când Natalie termină s-o ajute pe doamna Donaldsen la treburile bucătăriei și plecă să-l caute pe Rocky. El încercă să protesteze, spunând că nu era obosit, dar afirmația i-a fost însoțită de un căscat și, în cele din urmă, o însoți pe Natalie.

Între camera lui Rocky și cea a lui Missy, pe culoar, exista o baie. În timp ce el se spăla, Natalie îi desfăcu valizele și-i așeza așternutul când băietelul se întoarce.

- Vrei să-mi citești o poveste? Să știi că m-am spălat bine, o asigură el întinzându-i mâinile mici pentru a-i fi controlate.

Genele lui lungi și întoarse coborâră peste ochii vioi cu mult înainte ca Scufița Roșie să ajungă la bunica ei. Natalie îl înveli cu grijă, îl sărută pe frunte și ieși din

cameră în vârful picioarelor, lăsând ușa întredeschisă pentru cazul că ar chema-o în timpul nopții.

Înainte de a se îndrepta spre camera ei, trecu s-o vadă pe Missy. Fetița era în pat, cu o carte pe genunchii ridicați. Părul ei castaniu, destul de deschis, era desfăcut și-i cădea pe umeri în onduleuri. Lungimea părului făcea ca fața să-i pară mai prelung și mai slabă. Natalie își promise s-o convingă să adopte o pieptănătură mai potrivită, îndată ce se vor cunoaște mai bine.

- Am trecut să-ți spun noapte bună.

- Rocky s-a culcat? întrebă Missy.

- Este în pat și a adormit deja, el care nu era obosit!

Missy zâmbi, apoi își relua aerul grav ca să murmure cu o voce șovăitoare:

- Eu... sunt foarte fericită că dumneavoastră și Rocky ați venit să locuiți cu noi.

- Și eu la fel, îi răspunse simplu Natalie.

Se gândea că nu sosise încă momentul să reacționeze prea vizibil la oferta de prietenie a fetei.

- Noapte bună, Missy, somn ușor.

- Noapte bună... Natalie.

Când intră în camera ei, Nataliei îi străluceau ochii de mulțumire. Rocky se adapta cu ușurință la noul lui mod de viață, cum numai un copil poate s-o facă, iar Missy era gata să-i accepte fără nici o rezervă pe amândoi. Viitorul îi apărea pe de-a-ntregul roz.

Lângă pat o așteptau propriile ei valize. Apropiindu-se de ele ca să le deschidă, văzu că ușa din fund, pe care o luase drept un dulap în perete, era întredeschisă. Mocheta groasă și porțelanul strălucitor îi dovedeau că nu era un șifonier.

Curioasă, Natalie deschise ușa și contemplă bucuroasă

splendida ei baie personală. Trei dintre pereți erau albi, iar al patrulea era acoperit cu o frescă reprezentând un peisaj cu vegetație bogată. Dar ceea ce o uimea în mod deosebit era cada luxoasă îngropată în podea.

Pe o bară aurită erau aranjate prosoape groase de baie. Lângă cadă, pe o etajeră de sticlă, se găseau un săpun mare de toaletă, galben, în formă de boboc de trandafir, și un flacon neatins cu săruri de baie cu miros de levănțică, fără nici o îndoială o ofrandă de pace din partea doamnei Donaldsen.

Perspectiva de a se întinde în această cadă care semăna cu o mică piscină, plină de o spumă plăcut mirositoare, era mult mai îmbietoare decât aceea de a-și desface valizele. Va avea timp s-o facă după o baie bună, relaxantă, se gândi Natalie.

Deschise robinetele aurite, verifică temperatura apei și adăugă o mână generoasă de săruri de baie cu miros de levănțică. Revenită în dormitor, își luă capotul lung, galben, din valiza cea mai mică, și o duse în baie împreună cu trusa de machiaj.

Trei sferturi de oră mai târziu, se admira în oglinda de deasupra chiuvetei strălucitoare. Se simțea minunat de odihnită și foarte feminină. În timp ce se pieptăna, încercă să-și amintească ultima oară când avusese atâta timp să-și dedice propriei persoane. I se părea că se întâmplase atât de mult încât se pierdea în negura trecutului.

Decolteul rotund al capotului dezvăluia adânciturile delicate ale claviculelor și curba grațioasă a gâtului. Culoarea galbenă a capotului punea în valoare reflexele de chihlimbar ale ochilor de nuanța alunei. Trăsăturile ei nu mai erau marcate de neliniște și tensiune, ci plăcute și

deosebit de fermecătoare. Scăpată de orice urmă de oboseală, părea mult mai puțin slabă.

Adresându-și în oglindă un ultim zâmbet satisfăcut, stinse lumina din baie și reveni în dormitor.

Încremeni locului la vederea lui Colter, în picioare lângă pat, aruncându-și cămașa pe fotoliu.

- Ce faci aici?! exclamă ea, privind uluită bustul gol și musculos.

El abia dacă-i acordă o privire indiferentă, desfăcându-și cureaua pantalonilor.

- Mă pregătesc de culcare.

- Dar... Dar este camera mea! bâigui Natalie cu inima bătând nebunește.

- Da... Este și camera ta.

- Și a mea? repetă ea mașinal, privindu-l cum își golea buzunarele. Dar eu credeam... Am crezut...

Colter se întoarse încet spre ea, la fel de indiferent.

- Ce ai crezut?

Natalie încercă să scape de privirea lui pătrunzătoare și își duse mâna la rândul de nasturi al capotului. Mișcarea ei îi provocă lui Colter un râs ironic care spori panica ei.

- Sper că nu credeai că va fi totuși o căsătorie neconsumată trupește.

Tonul lui cinic o revoltă.

- Ieri seară...

- Ieri seară, i-o retează el, n-a fost posibil să obțin un aranjament satisfăcător.

- Este mai bine să-ți spun imediat că nu am nici cea mai mică intenție să mă culc cu dumneata, declară Natalie cu hotărâre. Am respectat fără îndoială formalitățile unei ceremonii de căsătorie, dar nu suntem soț și soție.

- Nu încă, o corectă Colter fără să se tulbure.

- Niciodată! exclamă ea căutându-și salvarea în fugă.

Cu rapiditatea unei feline cu care îl mai comparase deja, Colter o prinse de braț și o făcu să se întoarcă pe călcăie cu fața spre el. Îi privi printre gene figura revoltată.

- Îți închipui oare cu adevărat că vei trăi în casa asta, timp de cincisprezece ani cât îi va trebui lui Rocky să ajungă la maturitate, fără să mă ating vreodată de tine?

Cu mâna cealaltă, cuprinse șoldul Nataliei și o trase spre el.

- Sunt bărbat, Natalie. Dorința de a poseda o femeie atât de fermecătoare ca tine este absolut firească și nu am nici o intenție să mi-o stăpânesc.

Ea nu mai știa ce crezuse, nici măcar dacă reflectase la asta. Rezistă îmbrățișării lui, cu spatele țeapăn și cu o privire de gheață.

- Nu sunt o sclavă pe care să poți pune mâna când ai chef! Ne-ai oferit, lui Rocky și mie, un cămin și siguranță. Îți sunt recunoscătoare pentru asta, dar nu până într-atât încât să mă supun dorințelor dumitale. Nimeni nu m-a atins vreodată, și dacă încerci s-o faci, am să țip!

- Și cine te va auzi? murmură Colter cu o ironie neascunsă. Flo este în celălalt capăt al casei, dormind fără îndoială adânc, iar auzul ei nu mai este atât de bun. Vocea ta nu va putea ajunge până la barăcile muncitorilor de la grajduri. Numai Rocky și Missy ți-ar putea auzi țipetele.

Natalie păli. Teama luă locul mâniei, în timp ce cerceta cu nervozitate expresia lui Colter, ca să surprindă pe fața lui o urmă de compasiune. Nimic. Singurul lucru care-i susținea puțin speranța era răceala privirii lui lipsite de pasiune. Văzuse deja expresia unor bărbați înnebuniți de dorință pentru o femeie or, în cazul lui Colter, aceasta

lipsea cu desăvârșire.

- Nu mă dorești, șopti ea.

El nu-și slăbi strânsoarea.

- Este un lucru bun că nu sunt stăpânit de pasiune, îi spuse el cu un zâmbet răutăcios, dacă, așa cum pretinzi, nici un bărbat nu te-a atins vreodată.

Natalie simți că o cuprinde spaima. Încercă să-l respingă cu mâna liberă, să se desprindă, dar era mult mai puternic decât ea. O strivi de pieptul lui, gata să-i taie respirația.

- Dacă vrei să-mi rezisti, voi fi obligat să mă port brutal, îi bombăni el la ureche. Dacă te lași în voia mea, voi fi blând și prevenitor.

Sângele care clocotea în urechile tinerei părea să-i lipsească de putere tot restul corpului. Brațele musculoașe o strângeau ca într-o menghină și ea simțea, prin țesătura capotului, căldura bustului lui gol. Își dădu capul spre spate și se îndepărtă cât mai mult posibil de pieptul lui puternic, atât cât îi permitea strânsoarea lui.

În ochii ei străluceau teama și dezgustul când privi figura lui sumbră și impasibilă, neînduplecată și hotărâtă. Respira cu greutate printre buzele pe jumătate închise.

- Cum poți face așa ceva fără consimțământul meu? gâfâi ea, știind bine că protestul îi era inutil, dar refuzând să se supună ca o sclavă pasivă.

Ochii albaștri-verzui trecură încet peste fața ei.

- Mă aștept ca această căsătorie să înceapă, după cum vreau ca ea să continue.

Cum ea întorcea capul, Colter îi imobiliză brațele la spate cu o singură mână. Cealaltă urcă spre pieptul ei, și căldura acesteia o făcu să se înfioare. Înnebunită, nu-i ghici intenția decât în clipa când simți că începe să-i

descheie nasturii capotului.

- Nu! țipă ea.

Se zbatu cu disperare ca să împiedice descheierea tuturor nasturilor, dar nu reuși. Își repezi piciorul gol în tibia lui. Colter se strâmbă de durere, dar nu-i dădu drumul. Dimpotrivă, o ridică de la podea și o duse spre pat, unde o lăsă să cadă ca un sac de cartofi.

Înainte de a putea să-și revină și să se rostogolească la podea în cealaltă parte a patului, lumina se stinse și simți greutatea corpului lui Colter pe salteaua de lângă ea, în timp ce mâinile lui o găseau instinctiv în întuneric.

Se luptă din toate puterile, cu picioarele și cu pumnii, ca un animal sălbatic. Simțea uneori căldura umedă a sângelui, acolo unde unghiile ei lăsaseră dăre pe umerii și spatele lui Colter. Dar rezistența ei turbată n-a făcut decât să-i secătuiască energia și în cele din urmă se lăsă să cadă, epuizată, pe cearșafurile mototolite, cu brațele ținute deasupra capului de mâinile lui Colter, cu capotul aruncat nu știa unde, pe covor.

Numai o clipă ca să-și recapete respirația, își zise ea, era tot ce avea nevoie, și se încordă simțind gura fierbinte a lui Colter pe gâtul ei. În timpul luptei, el n-o atinsese, mulțumindu-se să se aperc de loviturile ei și s-o țină în pat, lângă el. Îi smulsese capotul, dar mâinile lui nu se interesaseră de goliciunea ei.

Natalie încercă, fără vigoare, să-și desprindă încheieturile mâinilor și să se răsucească pentru a scăpa de greutatea lui Colter pe pieptul ei. Eforturile ei însă au fost vrednice de milă.

- Încețază să te împotrivești, îi ordonă liniștit Colter. Nu vei reuși decât să-ți faci rău.

Ea făcu greșeala să-și întoarcă spre el capul, ca să-l ful-

gere cu privirea. Gura lui Colter puse imediat stăpânire pe buzele ei. La un moment dat, sub stăpânirea arzătoare a sărutărilor lui, se simți târâtă într-o vâltoare întunecată și avu impresia că se scufundă într-o prăpastie fără fund.

Mult mai târziu după aceea, Colter se îndepărtă de ea, nu fără să-i fi smuls un geamăt de plăcere. Rămase un timp nemișcată, sleită de puteri, căutând în zadar să scape de senzațiile necunoscute care o făcuseră aproape să-și piardă cunoștința.

O parte din mintea ei nu încerca decât dezgust pentru bărbatul care tocmai devenise realmente soțul ei. Restul era încă sub stăpânirea vârtejului senzual al înfruntării lor amoroase, ale cărei urmări nu erau atât de penibile pe cât ar fi vrut.

Se răsuci într-o parte, dezgustată pe sine, disprețuindu-se tot atât de mult cât îl ura pe Colter. Dacă lacrimile ar fi putut șterge amintirea, ar fi plâns. Dar nu putea face altceva decât să se retragă în sine și în revolta ei.

Luna se ridicase deasupra copacilor. Lumina ei se strecura printre perdele și arunca de-a curmezișul patului o dâră argintie. În depărtare, se auzea târâitul greierilor, orăcăitul broaștelor și trilurile unei păsări de noapte cântând la stele. Lumea ar fi trebuit să se oprească din învârtit, dar nu se schimbase nimic.

Natalie își aminti cuvintele lui Flor Donaldsen: „Vei regreta ziua în care te-ai căsătorit cu el”.

Fiesta... Natalie se căsătorise cu Colter în ultima zi a Fiestei de la San Antonio, care sărbătorea independența. Imprudentă, nu se gândise că se va servi de ea ca să-și satisfacă toate nevoile. Inelul de aur de pe degetul ei era un simbol al posesiunii și ea nu voia să fie sclavă. Își spuse

că, chiar dacă va trebui să se întoarcă pe jos la San Antonio împreună cu Rocky, nu va mai rămâne încă o noapte sub acest acoperiș.

- Natalie.

Mâna lui Colter o prinse de braț. Vocea lui era indiferentă, impersonală, nemarcată absolut deloc de intimitatea deplină pe care o împărtășiseră puțin mai devreme. Se simți străbătută de un fior de senzualitate care aprinse în ea scânteia dorinței. Reacția instinctivă a corpului ei o scoase din sărite și își desprinsе brusc brațul.

- Lasă-mă în pace!

Drept orice răspuns, el o prinse fără îndurare de umeri și o răsuci pe spate. Natalie nu mai avea nici un motiv să se lupte, astfel că rămase pasivă, țeapănă, cu capul întors.

- Uită-te la mine! îi șopti el.

Cum ea nu-i dădea ascultare, o prinse de bărbie și-i întoarse capul cu forța.

- Ți-am cerut să te uiți la mine, repetă el cu o voce autoritară, neîndurătoare.

Mânia o făcu pe Natalie să deschidă ochii și să-i ațintească asupra lui, în clarul de lună care-i arginta părul ciufulit de pe fruntea bronzată. Doi ochi cu sclipiri de oțel o priviră scrutător, insensibili la disprețul ei.

- Nu mă atinge!

Colter o privi ridicând ironic o sprânceană, în timp ce îi mângâia pielea catifelată a unui sân, amintindu-i că nu ea era aceea care dădea ordine. Natalie își reținu respirația, dar nu se împotrivi. Știa că ar fi fost inutil.

- Știu la ce te gândești, îi spuse el.

- Adevărat?

- Te gândești să fugi.

Natalie clipi des, surprinsă, dar nu dezvălui altfel că

ghicise corect.

- Unde te vei duce? reluă el. Nu te poți întoarce în apartamentul acela deoarece știi că te-aș urmări. Nu ai bani să închiriezi altul. Fără o slujbă, din ce vei trăi, Rocky și cu tine? Numai dacă nu cumva ai intenția să-l lași pe Rocky aici?

- Pentru nimic în lume! ripostă Natalie.

Apoi își mușcă buzele, prea târziu ca să-și mai oprească mărturisirea.

- La ce ți-ar servi fuga? insistă el. Ar schimba asta cu ceva ceea ce s-a întâmplat? Ai putea oare să uiti?

El cunoștea răspunsul la aceste întrebări chiar înainte de a le pune și ea închise ochii, ținând pleoapele strânse ca să nu vadă adevărul pe care el voia s-o forțeze să-l recunoască.

- Nu este mare lucru de schimbat, continuă el. Ai oricum toată siguranța pe care o voiai pentru tine și pentru micuț, ești scăpată de griji, ai o casă și veșminte convenabile.

- Cu ce preț! exclamă ea cu o voce gătită de emoție, cu ochii tot închiși ca să nu vadă acest chip frumos aplecat asupra ei.

- Femeile de vârsta ta sunt rareori virgine, o ironiză el. Nu este vina mea dacă tu erai. Și era un amănunt pe care n-aveam cum să-l cunosc până în seara asta.

- Este vina ta dacă nu mai sunt! izbucni Natalie.

- Aveai intenția să rămâi neatinsă toată viața? Sau te gândeai să-ți iei un amant mai târziu, refuzând să te dăruiești soțului tău?

Gura care trezise în Natalie dorința se destinase într-un zâmbet ironic.

- Nu m-am gândit nicidecum la așa ceva, protestă ea cu

toată sinceritatea.

Fusese prea ușurată să vadă viitorul lui Rocky asigurat și să se știe scăpată de propria povară ca să se gândească la viitorul ei personal. Indiferența lui Colter o făcuse să creadă că latura fizică a căsătoriei lor nu avea nici o importanță.

- Suntem căsătoriți, îi reaminti el. Este un fapt pe care nu-l poți ignora.

- Și nu ai intenția să mă lași să uit, remarcă ea cu amărăciune.

- Nu, într-adevăr. Așadar, încetează să simulezi o reacție isterică pe care n-o simți. Știm amândoi că n-ai fost lipsită de plăcere. Nu ai nici un motiv să pretinzi contrariul. Fuga nu ți-ar servi la nimic și nu ar schimba nicidecum situația. Dormi, Natalie, și lasă rolul de femeie ofensată unor actrițe mai bune.

Scăpă imediat după aceea de apropierea lui. Tremura de dorința de a-l pălmuși. Se stăpâni totuși, știind că el nu va ezita să-i răspundă în același fel. Se îndepărtă cât mai mult posibil de corpul lui mare și musculos, luă perna în brațe și o strânse la piept.

Somnul o cuprinse aproape imediat, lipsind-o de ocazia de a analiza lucrurile. Nu se gândi la nimic până dimineata, când o rază de soare căzu pe pleoapele ei închise și când simți în cameră prezența unei alte persoane. Evenimentele nopții îi reveniră în minte și deschise brusc ochii ca să privească perna de lângă ea.

- Așadar, te-ai trezit în sfârșit.

Era o voce de femeie, și nu cea a lui Colter, cum se așteptase ea.

Văzând-o pe Flo Donaldsen, Natalie se ridică în capul oaselor, trăgând cearșaful pe ea. O roșeață revelatoare îi

acoperi fața și ea își ridică o mână ca să înlătore părul de pe frunte, în speranța de a se ascunde de privirea pătrunzătoare a bătrânei doamne.

- Cât este ceasul? întrebă ea.

- Aproape zece. Colter a dat ordine să fii lăsată să dormi. Dar cred că vrei să faci un duș și să te îmbraci înainte de prânz. Voi rămâne să pregătesc eu masa de prânz, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

- Multumesc, spuse Natalie, puțin jenată. Unde este Rocky?

- Colter l-a luat cu el, în dimineata asta. Ce vrei la micul dejun?

- Nimic, multumesc, doar puțină cafea.

Doamna Donaldsen clătină din cap și ieși din cameră. Mușchii Nataliei protestară când sări din pat și alergă în baie; avea nevoie de o baie purificatoare înainte de a înfrunta ziua.

Buzele ei se strânseseră când aflase de la Flo că Rocky plecase cu Colter. Fără să-l cunoască încă temeinic, știa totuși că acțiunile lui Colter nu erau lipsite de o motivație. Înțelesese foarte bine că nu va pleca fără Rocky.

Părea că îi devansa mereu gândurile. Însuși faptul de a o lăsa să doarmă fusese un mod subtil de a o face pe mătușa lui să înțeleagă că dormiseră împreună.

După ce făcuse o baie și se îmbrăcase, Natalie schimbă patul cu lenjerie curată pe care se duse s-o caute în comoda pe care i-o arătase Missy. Apoi coborî în bucătărie, unde doamna Donaldsen pregătea masa de prânz. Natalie aranja masa când Rocky își făcu apariția ca un vârtej.

- Nonnie! Nonnie! strigă el repezindu-se spre ea.

Ea îngenunche automat ca să-l prindă în brațele ei și rămase în poziția aceea ca să fie la înălțimea lui. Zâmbetul

ei tandru era sincer când își cufundă privirea în ochii lui căprui care străluceau de o fericire nemărginită.

- Ah, Nonnie! Ar fi trebuit să vii cu noi! Am văzut caii și șurile cu nutreț și am mângâiat un câine! Și după-amiază, Colter mă ia cu el să văd vacile și vițelușii lor!

El se întoarce și, urmărindu-i privirea, Natalie îl văzu în ușa sufrageriei pe Colter, cercetând-o cu răceală. Examenul lui atent o făcu să-i zvâcnească sângele în temple și se simți cuprinsă de mânie la ideea că se folosea de Rocky ca să se asigure că băiatul va refuza să părăsească ranchul.

- Micuțul va putea veni, interveni el intrând în încăpere, cu condiția să fii de acord.

- Spune, pot să mă duc? o rugă Rocky.

Natalie își ridică privirea spre soțul ei.

- Împotrivirea mea are vreo importanță?

Pleoapele lui se încrețiră ușor, ochii devenindu-i brusc de un albastru mai intens și mai rece.

- Dacă ai alte planuri, spune-o.

Natalie ignoră cu hotărâre sfidarea și îi zâmbi crispat copilului.

- Du-te și spală-te pe mâini, Rocky. Vom vorbi despre asta după masă.

El șovăi, ca și cum voia să obțină imediat permisiunea, și apoi plecă sărind într-un picior. Natalie se ridică, înălțându-și semeț capul.

- Nu-mi place jocul pe care-l faci, îi spuse ea.

- Nu fac nici un joc.

Natalie ridică vocea, fără voia ei:

- Știi foarte bine ce vreau să spun! Toți băieții visează să devină cowboy și faci în așa fel încât Rocky să înțeleagă bine că visul lui se va realiza dacă rămânem aici!

- Există vreo îndoială în privința asta? Întrebă el cu aroganță.

Natalie avu impresia că primește o lovitură de pumnal dându-și dintr-o dată seama că, în adâncul ființei, ea acceptase situația. Neliniștită și tulburată, înțelegea brusc faptul că protestele ei nu fuseseră decât cuvinte necugetate pe care n-avea nici o intenție să le transforme în realitate. Îi era rușine de neputința ei, de slăbiciunea care o îndemnase să accepte această propunere de căsătorie fără să acorde nici o atenție consecințelor.

În ciuda lipsei de sensibilitate, Colter era un bărbat de nădejde. În puținul timp de când îl cunoștea, Natalie învățase ce însemna certitudinea de a se putea bizui pe un bărbat, de a lăsa hotărârile în seama lui. De aceea, blestemându-se pentru slăbiciunea ei, se hotărî să n-o dea în vileag. Întrucât el crede că ar putea pleca într-o zi, își spuse ea, va găsi fără îndoială curajul s-o facă.

El continua să-i aștepte răspunsul, enervat de tăcerea ei. Natalie încercă o oarecare satisfacție constatând că el nu era absolut sigur de reacția ei. Sclipiri aurii se aprinseră în ochii ei migdalați. Se întoarse fără un cuvânt, cu un zâmbet enigmatic pe buze.

- Vreau un răspuns, declară Colter.

Cum ea continua să tacă și începea să se îndepărteze, el întinse mâna, o prinse de braț și o obligă să se întoarcă.

Strângerea puternică a mâinii lui avu efectul unui catalizator și îi trezi toate amintirile nopții, mângâierile atât de intime și propriile ei reacții instinctive. Încercă imediat să se desprindă, mârâind furioasă:

- Nu mă atinge!

Văzând că nu putea să se elibereze, ridică cealaltă mână ca să palmuiască obrazul slab și linia ironică a gurii.

Dar gestul ei a fost oprit, mâna prinsă din zbor de degete de oțel, și Natalie se trezi lipită din nou de pieptul lui musculos, cu respirația tăiată de acest contact neașteptat.

- Nu ești decât un animal respingător! izbucni ea, ceea ce provoacă râsul disprețuitor al lui Colter.

- Și tu ești o pisică sălbatică, replică el privind-o insistent, cu un aer batjocoritor. Mi-a făcut mare plăcere să te îmblânzesc, ascară.

Această remarcă ironică îi alungă inerția temporară. Cu toate că știa că este inutil, se zbatu din toate puterile.

- Lasă-mă! Te disprețuiesc. Nu vreau să mă atingi!

Ultimele cuvinte răsunară mai puternic în încăpere. Se auzi o mișcare în spatele lui Colter și Natalie crezu o clipă, cu groază, că Rocky era de față la cearta lor. Apoi roși violent văzându-l pe Travis McCrea, cu sprâncenele încruntate și un aer neliniștit. Ea îi ghici ezitarea; nu știa prea bine dacă trebuia să înainteze și să intervină, sau să plece înainte ca prezența lui să fie remarcată.

Colter întoarse capul ca să vadă motivul expresiei descumpănite a Nataliei. Ea îl văzu că își îngustează ochii, ca și cum îl sfida să intervină. Apoi își întoarse privirea spre Travis, care acum zâmbea.

- Prima voastră ceartă, așa-i? zise el pe un ton nepăsător intrând în sufragerie. Am auzit vorbindu-se că este un semn sigur al încheierii lunii de miere.

Fără să acorde atenție observației, Colter examinează figura întoarsă a tinerei femei, care începea să-și revină la culoarea normală.

- Regreți că nu te poți întoarce la mama acasă? o ironiză el scăzând vocea, astfel încât Travis să nu-l poată auzi.

Pe fața administratorului nimic nu arăta că auzise întrebarea. În timp ce Colter slăbi strânsoarea, Natalie se desprinsese și murmură:

- Trebuie să mă duc s-o ajut pe doamna Donaldsen.

Era o scuză slabă, dar nu găsisese alta.

Capitolul 6

În mod straniu, viața Nataliei intră într-o rutină plăcută. Mândria o obliga să pretindă contrariul, dar realitatea era că această viață cotidiană ușoară, consacrată menajului, îngrijirii lui Missy și a lui Rocky, pregătirii meselor, îi făcea mare plăcere. Nu năzuise niciodată să reușească într-o carieră, își dorise întotdeauna un cămin și o familie. Acum că le avea, încerca o senzație de plenitudine pe care multe femei n-ar fi putut-o înțelege.

Colter îi lăsă mână liberă sau aproape; el îi dăduse cheile Cadillacului, ca și lista magazinelor unde avea cont deschis și, în mare, putea face ce voia, cu condiția să respecte convenția lor.

În timpul zilei, nu avea niciodată de suportat singură compania lui, deoarece nu apărea decât la orele de masă și întotdeauna împreună cu Travis McCrea. Seara, el rămânea de obicei acasă, dar erau momentele pe care Natalie și le petrecea cu Missy și Rocky. Colter nu-i impunea prezența lângă el și cu atât mai puțin nu își man-

ifesta dorința de a stabili raporturi mai prietenoase între ei.

Când erau singuri, Natalie nu ezita să-și manifeste ostilitatea, dar căldura senzuală a sărutărilor lui îi provoca întotdeauna o reacție pur fizică ce avea drept rezultat pierderea controlului.

Într-o zi, când tocmai puneă aspiratorul la locul lui într-un dulap, auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se. Mirată, își privi ceasul ca să vadă dacă pierduse notiunea timpului și Missy cu Rocky se întorceau de la școală.

Dar nu era ora lor și, curioasă, se duse să vadă cine era. Pașii i se opriră în pragul livingului unde o descoperi pe frumoasa roșcată care mergea înapoi și încolo, ca la ea acasă. Era tânăra care se aruncase de gâtul lui Colter în ziua când Natalie sosise la ranch, cea care se numea Deirdre Collins.

- Căutați ceva? o întrebă Natalie.

Simțea că atitudinea ei era forțată și vocea puțin amabilă, dar nu-i păsa.

Roșcata se întoarse și, cu o înfățișare trufașă, o cercetă cu ochii ei verzi pe Natalie, din cap până-n picioare. Totul la ea, în frumusețea ei, în dezinvoltura ei, hainele, coafura, exprima bogăție și rafinament. Învolutar, Natalie își ridică bărbia cu o anume trufie. Mișcarea aceasta îi provocă imediat celeilalte un zâmbet satisfăcut.

- Sunteți nouă doamnă Langston, desigur, zise intrusa cu o voce tăioasă. Sunt Deirdre Collins. Voiam să vă cunosc și să vă felicit. Sper că intrarea mea nu vă deranjează. Sunt obișnuită să vin aici când vreau. Până adineaori, nu m-am gândit nici o clipă că Colter ar fi putut să vă vorbească despre mine.

- Mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunteți vecini cu ranchul, nu-i așa? răspuse Natalie.

Iritată de atitudinea semeată a lui Deirdre, mânia Nataliei sporea, gata să dea în clocot.

- De fapt, adăugă ea cu îndrăzneală, cred că erați aici în ziua când Colter și cu mine am sosit, după căsătoria noastră. Regret că nu v-am cunoscut atunci.

Ochii verzi se îngustară ușor remarcând sclipirile de culoarea chihlimbarului din cei ai Nataliei. Vizitatoarea șovăi, apoi își alese cuvintele cu o prudență evidentă:

- Sper că apariția mea din ziua aceea nu v-a tulburat.

- Cătuși de puțin. La urma urmei, nu aveți cum să știți că Colter se căsătorise, replică Natalie pe același ton sarcastic.

Deirdre o privi lung înainte de a-și lăsa ochii de culoarea smaraldului să rățăcească prin încăpere.

- Colter are o casă splendidă, nu-i așa? Aveți înclinații de gospodină?

- Da, întocmai, recunosc Natalie fără să caute să se scuze pentru asta.

- Mie îmi este groază să mă ocup de o casă. Aș fi o soție deplorabilă. De altfel, o femeie sfârșește întotdeauna prin a fi tratată ca un obiect. Eu prefer ca un bărbat să mă servească, să alerge după favorurile mele. Nici un bărbat n-ar trebui să vadă o femeie când se trezește dimineată. Asta îi spulberă iluziile.

Natalie știa exact ce voia Deirdre să spună și înțelese că, în sinea ei, știuse întotdeauna că aceasta fusese probabil amanta lui Colter. Dar insinua oare mai mult? Mai era și acum?

Colter putea să aibă o duzină de amante, Nataliei nu-i păsa absolut deloc, dar dacă el își închipuia că le va primi

în casa ei, pentru că era casa ei, va avea parte de o trezire brutală.

- Regret că Colter nu este acasă, miss Collins. Știu că va regreta că v-a scăpat vizita.

Cu tot tactul posibil, îi sugera lui Deirdre să plece. N-avea în nici un caz intenția să-i ofere acestei roșcate o băutură răcoritoare. Deirdre izbucni într-un râs vesel.

- Sunt sigură că va regreta. Cu simțul lui cumplit al umorului, ar fi găsit foarte amuzantă întâlnirea noastră.

- Adevărat? Întrebă cu răceală Natalie.

Lupta să-și apere stima pentru ea însăși pe care Colter părea hotărât să i-o refuze, direct sau indirect.

Întrebarea ei fu ignorată. Deirdre zâmbi cu un aer prefăcut; se amuza vizibil văzând-o pe Natalie iritată.

- Îmi dau seama că fiind sclava treburilor casnice, trebuie să aveți o mulțime de lucruri de făcut; de aceea nu vă mai rețin, doamnă Langston.

„Sclavă” fusese un cuvânt nefericit ales. Auzindu-l, Natalie nu-și putu stăpâni o tresărire de mândrie. Avu impresia fugară a unei pisici care își linge cu satisfacție mustățile când Deirdre se îndreaptă spre ușă și se întoarce din prag cu un zâmbet plin de subînțelesuri.

- Vreți să-l sărutați pe Colter din partea mea? Îl voi vedea altă dată.

Natalie rămase pironită locului, paralizată de furie. Mânia ei se îndrepta în egală măsură împotriva lui Colter, a lui Deirdre și a ei însăși. Când ușa se închise, avu nevoie de câteva secunde ca să își dea seama că Travis McCrea intrase în încăpere în momentul când Deirdre ieșea. Ochii lui îi cercetară expresia aparent indiferentă în spatele căreia mocnea furia.

- Te simți bine, Natalie? întrebă el cu blândețe.

- Da, bineînțeles, răspunse ea cu dezinvoltură, însă fără a reuși să fie convingătoare.

Buzele strânse ale lui Travis o ajutară pe Natalie să înțeleagă imediat că se trădase. Întoarse repede capul și se duse să aranjeze în mod inutil o pernă aflată pe canapea. Nu fusese predispusă niciodată la crize de nervi, dar acum simțea o dorință nestăpânită de a se arunca pe canapea și ar plânge în hohote de umilinta îndurată.

- Voiai ceva, Travis? întrebă ea pe un ton forțat.

El rămăsese în apropierea ușii, continuând s-o urmărească atent.

- Nu. Am observat mașina lui Deirdre pe alee.

Natalie îi întâlni privirea caldă, îi admiră trăsăturile energice, figura deschisă, sprâncenele dese și firele încărunțite din părul negru ca smoala. Regretă, și nu era prima oară în aceste două săptămâni, că nu se putuse căsători, dacă tot se hotărâse pentru o căsătorie lipsită de dragoste pentru viitorul lui Rocky, cu bărbatul acesta liniștit și puternic, mai degrabă decât cu Colter. Dar regretele n-au putut schimba niciodată nimic. Cu o ușoară ridicare din umeri, murmură:

- Deirdre a trecut să-și prezinte felicitările.

- Nu mai spune! exclamă el ironic. Voia mai ales s-o vadă pe femeia care a reușit să-l tragă pe sfoară pe Colter în vreme ce ea n-a reușit s-o facă.

- Tras pe sfoară? Ce glumă, rosti Natalie cu un râs amar. Eu am fost cea trasă pe sfoară.

Își regretă imediat cuvintele. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu umerii lăsați, și-și duse o mână obosită la tâmpilele care-i zvâcneau.

- Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun asta. Nu este adevărat.

- Nu te poți preface față de toată lumea, Natalie. Luând masa cu regularitate împreună cu voi, n-a fost nevoie să fiu foarte perspicace ca să-mi dau seama că dumneata și cu Colter nu vă purtați ca niște tineri căsătoriți.

- Te rog... În starea în care mă aflu, dacă mai spui un singur cuvânt drăguț, izbucnesc în lacrimi.

La fel de repede cum se lăsase să cadă în fotoliu, Natalie se ridică și își îndreptă umerii adăugând:

- Am ceea ce voiam și n-o să încep să mă plâng numai pentru că felia mea de pâine albă are coaja tare.

Travis clătină din cap cu un aer înțelegător și cu o licărire de admirație în ochi. El întoarse ușor capul spre ușa care se deschidea. Colter intră. Ochii lui albaștriverzui meraseră de la Travis la Natalie și se întoarseră la administrator cu o indiferență sfidătoare.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el scoțându-și mânușile de piele și aruncându-le pe un gheridon.

- Totul este în ordine, răspunse Travis. Tocmai plecam. Pe diseară, Natalie.

Când ușa se închise în urma lui, Colter rămase un timp tăcut, cu un aer preocupat care o călcă pe nervi pe Natalie. Se încordă instinctiv când el întoarse în sfârșit spre ea o privire zeflemitoare.

- Travis nu obișnuiește să vină în casă în timpul zilei, spuse ea în defensivă.

- Nici eu, dar astăzi vreau să fac o baie și să mă schimb, înainte de a pleca la San Antonio.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre camera lor, deschind din mers nasturii cămășii. Îi fața unei asemenea indiferențe, Natalie simți că se înfurie din nou. Nu era dispusă să se lase alungată cu atâta nepăsare și porni în urma lui pe culoar.

- Te duci la San Antonio cu Deirdre? întrebă ea cu o blândețe voită, rămânând lângă ușă.

Colter râse încet.

- Mă întrebam cât timp îți va trebui ca să-mi vorbești despre ea.

- A fost aici adineaori.

- Știu, zise el așezându-se pe pat ca să-și scoată cizmele. Tocmai plecam de la Flo când Deirdre a venit s-o vadă. Pentru asta era Travis aici? Ca să te salveze de ghearele ei?

Se ridică și își scoase cămașa. Urmele unghiilor Nataliei erau încă foarte vizibile pe umerii lui.

- Poate că nu știe că ești capabilă să te aperi singură.

- Este mai gentleman decât tine! îi aruncă Natalie.

Ochii reci ai lui Colter o cercetară cu o indiferență amuzată. Apoi îi aruncă, brusc, cămașa.

- Du-te și pune asta în coșul cu rufe murdare.

Tunând și fulgerând în sinea ei, făcu ghem cămașa, intenționând să i-o arunce înapoi, dar se stăpâni. În definitiv, tot ea o va aduna și o va duce la coș. El o urmărea, ghicind după expresia feței lupta ei tăcută, și buzele lui se strânseseră de satisfacție când ea se îndreptă spre baie. Rănită în amorul-propriu de această batjocură, aruncă prudența cât colo și cămașa la picioarele lui.

- Ocupă-te singur de rufe tale murdare. Nu sunt femeia ta de serviciu!

- Deirdre mă atenționase că ai putea fi supărată, remarcă liniștit Colter.

Furia o făcu pe Natalie să traverseze încăperea și să se oprească în fața lui. Înainte ca slăbiciunea pe care o simțea în picioare să-i poată cuprinde tot corpul, îl palmui. Arsura pe care o simți în palmă i se păru deosebit de plăcută. Obrazul lui aspru purta amprenta palidă a

degetelor ei, de care el nu încercase să se ferească, și culoarea se schimba încet spre roșu, în timp ce o flacără de un albastru de gheață se aprinde în ochii lui.

- Nu vreau ca persoana asta să calce în casa mea! țipă Natalie.

- Casa ta?

Tonul blând și în același timp tăios al vocii lui, amintea de o sabie într-o teacă de catifea.

- Da, casa mea! repetă ea, prea dezlănțuită ca să remarce furia lui Colter. Mă culc legal cu tine, asadar este casa mea tot atât cât este a ta, dacă nu mai mult, pentru că eu mă ocup de ea. Și nu mai vreau ca fata asta să pună piciorul aici!

- Dacă dorește, Deirdre va continua să vină aici de fiecare dată când va avea chef, afirmă Colter printre dinți.

- Nu! Nu-mi pasă de numărul amantelor pe care le ai, dar nu voi suporta umilința de a le vedea dându-și ifose sub nasul meu!

- Singurele lucruri pe care le suporti sunt banii mei și casa mea.

- Și sărutările tale? îl luă Natalie peste picior.

- Ce te face să crezi că nu-ți plac mângăierile mele? o întrebă el cu dispreț. Există oare în tine o parte virtuoasă care neagă existența dorinței fizice?

- Nu ești decât un animal arogant! Ce te face să crezi că ești irezistibil?

Natalie își lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi cu dispreț.

Flăcări albastre de duritatea diamantului o măsurară din cap până-n picioare cu o insistență sugestivă și Natalie simți cum sângele îi aleargă prin vene ca focul.

- Vrei să-ți demonstrez? o întrebă el cu un mârâit

înăbușit.

Flăcările de culoarea chihlimbarului din ochii Nataliei tremurară și se stinseră. Trădându-i mândria, simțurile ei erau în fierbere. Fără să rostească o vorbă, se răsuci pe călcâie. Retragerea, chiar lașă, era mai strategică decât capitularea fără condiții pe care o plănuia Colter. Dar mișcarea ei fusese prevăzută și o mână îi prinse brațul și o trase înapoi. Ea încercă să respingă bustul lui gol; în zadar, deoarece el o îmbrățișă, îi apăsă corpul de al lui, lipind-o de coapsele lui musculoase.

Nu exista nici o îndurare în această îmbrățișare lentă și chinuitoare. El era mai puternic. Chiar după ce își slăbi strânsoarea, Natalie nu reuși să-l respingă.

Ținându-și spatele arcuit și fața întoarsă ca să se ferească de sărutul lui, simți arsura gurii lui pe curba delicată a gâtului ei. Fără să se grăbească, Colter exploră vena palpitândă din scobitura gâtului, îndepărtând gulerul bluzei și căută zonele sensibile ale umărului.

Apoi gura lui, continuând ofensiva, reveni spre gât și Colter îi mușcă senzual vârful urechii, provocând în tot corpul Nataliei fiori involuntari de extaz. Nu era decât o chestiune de timp până să pună stăpânire pe buzele ei și atunci va fi pierdută.

- Lasă-mă, gemu ea blestemându-l în sinea ei.

Gura lui urcă de-a lungul obrazului ei, și îl simți zâmbind când își frecă bărbia de pielea ei catifelată.

- Nu încă...

Inflexiunea seducătoare a vocii lui era puțin alterată de o părere de râs batjocoritoare. Il prinse de bărbie și se forță să respingă această gură care rățăcea după cum poftea peste ochii, obrajii, fruntea ei.

- Te rog, oprește-te, îl imploră ea uitând de mândrie.

Deirdre n-are decât să vină când vrea. Poți instala un harem în casă, puțin îmi pasă! Dar lasă-mă!

- Ai vrea să-mi abandonez soția pentru un harem? murmură el.

- Trebuie să te duci la San Antonio, protestă ea când gura lui începea să se apropie de buzele ei.

- Sărută-mă! îi ordonă el gură lângă gură.

O provoca, îi făcea nervii să clocotească atingându-i astfel buzele fără s-o sărute și simți că o copleșește dorința de a cunoaște încă o dată ardoarea și măiestria mângâierilor lui.

- Nu, refuză ea într-o tresărire a voinței.

Brațul care o înlănțuia se strânse și mai mult, gata s-o strivească.

- Sărută-mă! repetă Colter cu o blândețe amenințătoare, altfel vom fi tot aici când Missy și Rocky se vor întoarce de la școală.

Un gemăt de neputință scăpă de pe buzele tremurătoare ale Nataliei. Mușchii crispați din jurul gurii ei se destinseră imediat. Instinctul și lecțiile lui Colter îi conduseră mișcarea șovăitoare a buzelor. La început, el rămase pasiv, lăsând-o pe Natalie să descopere ea însăși frumoasa artă a inițiativei, în loc să reacționeze când deveni mai insistentă. Prinse curaj și îl simți în sfârșit răspunzând sărutului ei.

Nici unul dintre gesturile ei nu era condus de rațiune. Natalie avu impresia că se înecă, apoi că iese brusc la suprafață, mai plină de viață ca niciodată. Pasiunea devastatoare a lui Colter era egalată de aceea a buzelor însetate ale Nataliei. Unde de șoc se succedau în ea, scuturându-i trupul cu un tremur nestăpânit.

Când Colter își desprinsese în sfârșit gura posesivă,

Natalie n-a fost în stare să facă nici cea mai mică mișcare. Măinile ei tremurânde rămăseseră pe umerii lui goi, iar capul îi rămăsese aplecat pe spate. Printre genele lungi, îl văzu că îi cercetează buzele umflate de sărutări.

- Repetă-mi că nu faci decât să „suportî” sărutările mele, o ironiză el cu o voce scăzută, complet stăpân pe sine, pe când Natalie termura încă după impactul fizic al îmbrățișării lor.

Simți lacrimi de furie și de ciudă arzându-i ochii, ca sarea pe rană.

- Am făcut ce mi-ai ordonat, rosti ea cu o voce gătuită. Acum, vrei să-mi dai drumul?

Ridicarea expresivă din umeri a lui Colter luă în răs mândria ei încăpățânată, cu o clipă înainte s-o elibereze cu totul. Cu toate acestea, distanța care-i despărțea nu ștergea amintirea corpului lui puternic, nici înflăcărea excitantă care o copleșise. Nu-i putea susține privirea dominată acum de culoarea verde. Se îndreptă cu pași lenti spre ușă. În pragul încăperii, declară fără să se întoarcă:

- Te urăsc, Colter. Dar poate că și ura este un sentiment pe care nu-l cunoști?

La întrebarea aceasta, el îi răspunse cu un hohot de râs și adăugă pe un ton sarcastic:

- Mă voi întoarce la cină, draga mea soție. Așadar, te rog, fără ciuperci otrăvitoare și nici arsenic, sau voi fi obligat să te fac să mănânci din ele ca să mori împreună cu mine.

- Și eu care aveam intenția să-mi petrec restul după-amiezii căutând delicioase ciuperci mortale, replică Natalie. Ieși în grabă din cameră, sigură de ineficacitatea săgeților ei, aruncate numai pentru propria ei satisfacție.

Săptămâna următoare, se lansă cu frenezie în diverse activități, născoci mari operații inutile de curățenie, se depăși pe sine în preparate de bucătărie, îi însoți pe Missy și Rocky în excursie, munci până târziu în noapte pentru a evita dormitorul. Nu știa niciodată dacă, atunci când se strecura în sfârșit în așternut, Colter dormea. El nu spunea niciodată un cuvânt, urmărindu-i devotamentul pentru casă și copii cu o detașare amuzată.

Natalie slăbi din nou, și cearcănele de oboseală îi întunecară ochii. Dar nu se gândea că ceilalți puteau remarca aceste semne revelatoare.

Într-o seară, examinându-se în oglinda ovală din sufragerie, își ciupi obrazii așa cum făcea odinioară, ca să încerce să dea puțină culoare feței înainte de a se duce în salon să-i anunțe pe Colter și Travis că cina era servită. De câțva timp, își luase obișnuința de a vorbi cu Travis, moralul ei ridicându-se puțin sub privirea lui caldă.

- Rocky și Missy sunt la masă, puteți veni când vreți, îi anunță ea.

- Nu-mi așorzi cinci minute să-mi termin berea asta? întrebă Travis ridicându-și paharul aburit. Am visat toată ziua la o delicioasă bere rece și aș vrea să mă bucur de ea.

- Este adevărat că a fost cald astăzi, recunosc eu ea.

Fără să-l privească pe Colter, era extrem de conștientă de corpul lui înalt și musculos lungit în fotoliu.

- Cald?! exclamă Travis. A fost un adevărat cuptor înspre țarcurile animalelor. O ladă de bere rece ar fi fost o binecuvântare pentru lucrători. Nici nu vreau să mă gândesc la ce va fi mâine.

Natalie își aminti cât de prăfuit fusese Colter când revenise acum o oră de la strânsul de primăvară al animalelor, cu cămașa pătată de pământ și transpirație, cu

părul lipit și murdar, cu toată protecția oferită de pălăria cu boruri largi. I se păruse îngrozitor de obosit, foarte diferit de bărbatul energetic, proaspăt și bine dispus pe care îl zărea acum cu coada ochiului.

- De ce nu-i ceri Nataliei să aducă o ladă de bere mâine după-amiază, Travis? sugerează el cu indiferență, cercetând pelicula fină de spumă rămasă pe paharul lui gol.

Natalie se întoarce uimită spre el și Travis îl privi atent înainte de a-și goli paharul.

- Natalie are și așa destul de lucru ca să mai dea o fugă la țarcul vitelor.

- Asta n-o va deranja, îl asigură ironic Colter. Soția mea adoră să-și ocupe toate orele zilei cu o mulțime de treburi diverse.

Sub privirea lui tăioasă, ea își plecă ochii, dar surprinse expresia îngrijorată a lui Travis. Simți că roșește și se sili să zâmbescă.

- Bineînțeles, i se adresează ea administratorului. Voi aduce bere mâine, nimic mai simplu. Acum, vă rog să răscuzați, voi servi supă.

- Venim imediat, răspunse Travis.

La masă nu s-a mai discutat despre treburile Nataliei. Travis susținu conversația asupra copiilor și a activităților lor. După masă, nu mai rămase la cafea și plecă. Natalie nu știa unde dispăruse Colter după ce terminase de mâncat. I se părea că nu-i auzise mașina, dar renunță să se ducă să-l caute.

Cu aceeași hotărâre care-i permisesese să reziste toată săptămâna, își petrecu seara cu copiii. La ora unsprezece, se afla în bucătărie și curăța plafoniera. Nu era nici un suflu de aer, și noaptea era aproape tot atât de caldă ca ziua.

În picioare pe masă, Natalie își șterse fruntea cu dosul palmei. Când își lăsă brațul jos, distinsă o siluetă nemișcată în cadrul ușii. Tresări și fu cât pe ce să verse vasul cu apă de la picioarele ei. Se întoarse repede la treabă, întrebând cu răceală:

- Voiai ceva?

- Trebuie să-ți arăt drumul spre țăruri, ca să-l găsești mâine.

- Acum, în plină noapte? Este întuneric afară, închipuie-ți, replică ea cu un râs ironic.

- Pe hartă, preciză Colter.

Roșind de prostia ei, Natalie se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă mai bine.

- Termin îndată, bombăni ea.

- Nimic nu ne grăbește.

Ar fi vrut să facă treaba pe îndelete dar, enervată de privirea pătrunzătoare a lui Colter, se grăbi. Graba, căldura care urca spre tavan, o făcură să se sufocă. Rezistă mai întâi, dar o cuprinsă amețeala. Două brațe puternice îi prinseră cu promptitudine mijlocul, o ridicară și o depuseră pe podea.

- N-am nimic, protestă ea fără vigoare.

Colter o sprijini de masă și își luă de pe ea mâinile care o tulburau tot atât de mult ca amețeala ei.

- Nu mă îndoiesc.

- Este adevărat. Numai din cauza căldurii, insistă ea.

- Asta nu mă interesează în mod deosebit, declară el cu o ușoară nerăbdare în glas. Poți să muncești până la moartea ta timpurie sau până când te vei prăbuși pur și simplu de epuizare, nu te privește decât pe tine. Nu eu voi suporta consecințele. Poți rămâne aici și să lucrezi încă trei ore, dar eu aș vrea să mă culc. De aceea, dacă nu

te deranjează, am să-ți arăt harta acum.

Dacă Natalie crezuse că-i stârnește compasiunea, el o anunța cu cruzime că se înșelase amarnic. Indiferența față de femeia, de ființa umană care era ea, o copleși, și se simți dintr-o dată disperat de înfrântă.

Îl urmă fără un cuvânt în biroul lui unde nu intra nicio dată, cu excepția situațiilor când făcea curat. Mintea ei se concentra cu mare greutate ca să urmărească vârful creionului care se mișca pe harta mare a ranchului. Speră că dimineată își va aminti drumul. Nu părea prea complicat.

- Te vei descurca? o întreabă cu asprime Colter.

- Da, murmură ea cu o voce stinsă, gândindu-se să revină dimineată ca să cerceteze din nou harta după plecarea soțului ei.

- N-are importanță, mormăi el cu un oftat iritat. Ești prea obosită ca să-ți amintești propriul tău nume. Ți voi arăta drumul mâine dimineată.

Acestea fiind spuse, stinse lampa de pe birou, aruncă un scurt „noapte bună” și ieși din încăpere. Uluită de această totală lipsă de interes, mai rănită decât voia să-și mărturisească pentru că el nici măcar nu se prefăcea îngrijorat, sugerându-i că și ea trebuie să se odihnească, Natalie rămase un timp pironită locului.

El avea dreptate, se gândea ea. Era singura care suferea. Și trebuia să se gândească la Rocky. Ce sperase oare că va dovedi? Că, întrucât Colter o trata ca pe o sclavă, avea de gând să lucreze ca o sclavă de la răsăritul soarelui până mult după asfințitul lui?

Când intră în dormitor, Colter era în pat. El îi aruncă o privire indiferentă și se întoarse pe o parte. Natalie se duse să facă o baie, trase pe ea cămașa de noapte și se

culcă. Colter nu se mișcă.

Natalie făcuse atâtea eforturi încât casa era imaculată; de aceea, a doua zi nu-și mai căută noi treburi de făcut. Cum, îi promisese în ajun, Colter îi arată drumul spre țărcurile animalelor. Era foarte ușor de urmat și se întrebă de ce nu înțelesese nimic seara trecută.

Rocky rămăsese acasă în dimineata aceea și Natalie își petrecu câteva ore cu el în grădină, înainte ca soarele să devină prea arzător. Cum fusese întotdeauna obișnuit să se joace singur, ea se întinse într-un șezlong și îl supraveghe, fără să facă nimic.

Își dădu mult mai puțină osteneală în bucătărie, dar masa, cu toată simplitatea ei, a fost totuși excelentă. Lecția își arăta roadele. Natalie nu mai intenționa să-i dovedească nimic lui Colter Langston. De altfel, nu știa ce urmărise să-i dovedească.

O ladă mare izotermă a fost umplută cu cutii de bere rece luate din frigider, cu cuburi de gheață pentru a menține temperatura. Nataliei i-a fost greu s-o ducă până la mașină, dar reuși s-o pună pe bancheta din spate și porni la drum spre țărcurile animalelor.

Se făcu îngrozitor de cald. Viteza nu i-ar fi servit decât să ridice un nor de praf pe drumurile de pământ ale ranchului. Natalie se mulțumi să ruleze cu o viteză moderată.

Pe câmpie, fluturi și albine zburau din floare în floare. Păsările cântau. Un șarpe argintiu se strecura prin iarbă și, cotind pe drumul care ducea la țărcuri, Natalie auzi murmurul râului pe pietriș.

Zgomotul acestuia fu acoperit curând de mugetele vitelor; ele deveniră asurzitoare când încetini și opri mașina lângă norul de praf care se ridica din țărcurile

imense. Când coborî din mașină, căldura o coplesî. Mirosurile înțepătoare de sudoare, de blană pârlită, de baligă, îi asaltară nările în asemenea măsură încât aproape îi era greață.

Domnea acolo o activitate febrilă. Pe jos, călare, bărbații prindeau viteii cu lasoul, îi doborau la pământ și îi marcau cu fierul roșu, într-un vacarm asurzitor de strigăte și de mugete înnebunite. În pofida mirosului și a zgomotului neîntrerupt, Natalie urmări fascinată spectacolul.

Ferindu-și ochii de razele orbitoare ale soarelui, cercetă oamenii care lucrau în țărcuri. Câțiva bărbați o observară, nemișcată lângă îngrăditură, dar fu uitată imediat, atât de pretențioasă era munca lor istovitoare. Erau îmbrăcați cu toții la fel, în blugi și cămăși în carouri, dar praful o împiedica să le distingă culoarea. Cu toate acestea, Natalie îl recunoscuse fără dificultate pe Colter. Ud de transpirație ca toți ceilalți, era înconjurat într-un soi de aură care-l făcea să arate altfel. Părea pe deplin în largul lui pe un cal mare, roib, și cu toată expresia lui indiferentă, Natalie știa că nimic nu scăpa privirii lui.

Îl urmărea cu o asemenea atenție încât nu văzu un cal și călărețul lui apropiindu-se încet. Capul murgului îi mască brusc spectacolul. Ochii calzi ai lui Travis o mângâiară înainte de a se întoarce spre țarc.

- Ce părere ai despre viața activă și pasionantă de cowboy? o întreabă el cu ironie. Căldură, zgomot, miros urât și vite furioase. După părerea dumată, cui ne-am putea adresa pentru a avea condiții mai bune de muncă?

- Cerului, fără îndoială, răspunse ea râzând, ridicând capul pentru a privi cu admirație bărbatul cu umeri largi, ținându-se drept în-șa, clipind din ochi la soare.

- Ar trebui să porți pălărie, o sfătui Travis.

Natalie se gândi la pălăria ei de soare cu boruri mari, din pai, împodobită cu flori artificiale, un acoperământ potrivit pentru grădină sau pentru marginea piscinei, dar absolut ridicolă în locul acesta, și pufni în râs.

- Îmi dau seama, răspunse ea. Să știi că sunt o adevărată neștiutoare. Habar n-aveam ce înseamnă strânsul vitelor.

Travis zâmbi.

- Nu este de-ajuns strânsul și marcarea vitelor. Trebuie să treacă toate prin tobogane pentru a fi vaccinate. Trebuie separate și îngrijite cele bolnave sau infirme. Vițelele sunt însemnate cu fierul roșu și marcate la ureche, iar cei de parte bărbătească sunt castrați pentru a fi îngrășați mai târziu și vânduți pentru carne de consum. Nimic din toate astea nu este romantic sau amuzant.

Natalie tuși din cauza norului de praf care se abătu spre ea când o vacă încercă să scape din lasou.

- Recunosc, mărturisi ea. Berca este în mașină. Vrei să mă duc s-o aduc?

Travis cercetă rapid țarcul. Colter își întorcea calul la pas în jurul unei mici turme, triată deja, și drumul îl aduse în apropierea împrejmuirii unde se aflau ei.

- Ce părere ai, Colter? întrebă Travis. Facem o pauză acum sau după ce se termină cu turma asta?

Colter răspunse fără nici o ezitare și Natalie ghici că luase hotărârea înainte de a ajunge la ei.

- Vom termina grupul acesta și vom aduce turma următoare. Vitele se vor putea liniști în timpul cât oamenii se vor odihni.

Nu-i acordase nici măcar o privire Nataliei și ea strânse mașinal din dinți.

- Cât timp va dura? întrebă ea.

Colter o privi scurt și apoi își întoarse capul.

- O jumătate de oră sau mai mult.

- Și trebuie să rămân? Trebuie să mai pregătesc friptura pentru diseară, iar Missy și Rocky nu vor întârzia să se întoarcă de la școală.

Cu toate că se străduise să-și înăbușe nemulțumirea provocată de atitudinea nepăsătoare a lui Colter, vorbise cu o voce iritată și încordată. El se întoarse brusc spre ea, și Natalie se simți pironită de ochii lui albaștri neîndurători.

- Poți rămâne sau poți pleca, faci cum vrei, dar nu veni să mi te plângi cu tot ce ai de făcut. Dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, sunt sigur că Travis va fi mai mult decât fericit să ți-l ofere pe al lui.

Îl măsură cu un aer disprețuitor pe bărbatul musculos care călărea murgul. Obrajii arși de soare ai lui Travis se înroșiră de furie, ceea ce îi atrase zâmbetul neînduplecat al lui Colter.

- Travis, de fapt ai putea s-o conduci pe Natalie acasă și să te întorci cu camioneta pentru lada izotermă. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Păstrându-și aerul disprețuitor, Colter își îndemnă roibul cu o apăsare a genunchilor, spre centrul țarcului. Natalie se întoarse jenată spre Travis. Știa că-i plăcea de ea, dar Colter lăsase intenționat să se înțeleagă că această afecțiune era mai profundă. Și, ceea ce era și mai umilitor, nu-i păsa.

- Tipul ăsta este prea perspicace, mormăi furios Travis. Observă lucruri care nu-l privesc.

Natalie îl cercetă printre gene, dar Travis n-o privi nici măcar o singură dată în timp ce descăleca și făcea un

semn unuia dintre oameni să-i ia calul. În cele mai mici mișcări i se citea mânia, o mânie stăpânită cu grijă. Sări peste îngrăditură și se îndreptă spre mașină, urmat de Natalie. Luă în tăcere lada izotermă și o duse fără nici un efort la umbra unui stejar. Îi făcu semn Nataliei să urce la volan.

Când ajunseră pe drumul spre casă, Natalie îi aruncă o privire frumosului bărbat taciturn așezat lângă ea, cu un braț odihnindu-se pe geamul coborât și pumnul strâns lângă gură, care privea peisajul fără să-l vadă.

- Travis... îmi pare rău, îndrăzni ea. Colter n-ar fi trebuit să spună asta.

- De ce? Acesta este adevărul... Ar fi trebuit să plec în prima săptămână după ce ai venit, îndată ce mi-am înțeles sentimentele.

Natalie nu găsi nimic de spus. Nu-i putea oferi nici o încurajare, de vreme ce sentimentele ei pentru el se limitau la prietenie și admirație. Cu toate acestea, ideea de a fi lipsită de prezența lui liniștitoare, de a înfrunta singură indiferența lui Colter la toate mesele, îi îngheță inima.

Rulară în tăcere până acasă. Natalie înțelegea nedeslușit că el nu vruse ca ea să vorbească. Să-i spună că îl iubea ar fi fost tot atât de crud ca a-i da o speranță înșelătoare. Nu era genul de bărbat care să înțeleagă din tăcerea ei ce voia el. În același timp, ea știa că el va fi acolo dacă avea nevoie de el, fără să-i pună nici întrebări nici condiții.

Se întrebă încă o dată dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă i-ar fi întâlnit pe Travis și pe Colter împreună la Fiesta de la San Antonio. Răspunsul ar fi trebuit să fie ușor de dat. Dar descoperirea, cu o anume tulburare, că nu era așa. Apărea brusc o altă întrebare. De ce l-ar fi ales pe Colter mai curând decât pe Travis? Dar nici la această întrebare nu găsi răspuns.

Capitolul 7

Primele lecții de călărie ale lui Rocky fuseseră amânate după sfârșitul strânsului vitelor. Natalie se hotărâse să aștepte și ea, ca să încerce să urce din nou în sa în timp ce Rocky va învăța. În ziua evenimentului promis, Rocky se trezi când primele licăriri ale zorilor colorau orizontul spre est. A fost nevoie de toată ingeniozitatea și răbdarea Nataliei ca să-l țină ocupat în casă până la ora întâlnirii cu Colter la grajduri.

La cererea lui Rocky, Missy îi însoți și merse liniștită alături de Natalie, în timp ce băiețelul sărea într-un picior în fața lor. Când ajunseră, Colter ieșea din țarc. Rocky trecu prin fața lui ca o rachetă, repezindu-se spre cai legați de bariera împrejmuitoare, în interior.

- Care este al meu? strigă el.
- Murgul din stânga, răspunse Colter.
- Cum se numește? întrebă Rocky.

Acum, că își vedea calul, nerăbdarea părea să-l fi părăsit.

- Joe.

Natalie cerceta în tăcere cei doi cai. Murgul pe care Colter i-l destinase lui Rocky era de aceeași talie cu roibul de alături, poate chiar puțin mai musculos. Se gândise că băiatului i se va alege un ponei, sau cel puțin un cal mic.

Se întoarse spre figura împasibilă a lui Colter, cu o cută de nelinește pe frunte.

- Rocky este prea mic ca să călărească un cal atât de mare.

- Un ponei este tot atât de dificil de stăpânit ca un cal mare, replică el cu fermitate. Nu există un cal mai bun ca Joe. Poți face să explodeze un cartuș de dinamită lângă el și nu se va clinti.

- Pot să-l încălesc imediat?

- Du-te să-l dezlegi și să-l aduci aici de frâu, îi porunci Colter. Fii atent și apropie-te de el dintr-o parte ca să te poată vedea.

Rocky se avântă. Natalie făcu mașinal un pas spre el, deschizând gura ca să adauge ordinelor aspre ale lui Colter propriile ei sfaturi de prudență. Degete de oțel îi prinseră încheietura mâinii.

- Lasă-l. Nu poți face totul pentru el.

- Este atât de mic...

Își întoarse capul pentru a evita strălucirea albastră-verzuie a ochilor lui și de la părul lui castaniu cu reflexe arămii, regretând absența lui Travis și influența lui liniștitoare.

- Dacă trebuie să faci o criză de nervi, întoarce-te acasă, îi spuse cu cruzime Colter.

Strângând din dinți, Natalie își promise să nu-și mai exteriorizeze îngrijorarea și să suporte ironiile lui Colter. Fără să mai rostească o vorbă, privi cum Rocky este ridi-

cat și așezat în șaua mică de pe spinarea lată a calului.

Pe toată durata acestei prime lecții, instrucțiunile lui Colter au fost rostite pe un ton autoritar și tăios. Natalie vru de mai multe ori să explice ceea ce spunea în termeni mai simpli, mai ușor de înțeles de copil, dar rămase tăcută și își dădu seama, de fiecare dată, că Rocky nu întâmpina nici o dificultate să sesizeze aceste ordine date ca pentru nivelul unui adult. La terminarea lecției, prea scurtă după gustul copilului, Colter îi spuse Nataliei să încerce calul celălalt.

După câteva tururi ale țarcului, își regăsi aproape în întregime îndemânarea uitată dar, sub ochiul critic al lui Colter, se simțea îngrozitor de stângace. O singură dată doar, încercă o vie satisfacție, care nu se datora propriilor ei eforturi.

Missy, teribil de tăcută de la început, când se așezase pe bara de sus a îngrăditurii țarcului de unde îl urmărea pe Rocky și apoi pe Natalie, îndrăzni în cele din urmă să facă o observație.

- Natalie ar trebui să coboare călcâiele, tăticule.

Natalie surprinse privirea scurtă pe care Colter i-o aruncă fiicei sale, dar el îi confirmă simplu observația. Două gânduri încolțiră simultan în mintea Nataliei. Primul era că Missy părea mai dispusă decât spunea să călărească din nou, și al doilea că avea pentru Colter mai multă afecțiune decât lăsa să pară.

O dată lecțiile terminate, caii liniștiți, deșeuati și lăsați liberi în țarc, se întoarseră toți patru acasă. În vreme ce Rocky i se lăuda lui Missy cu reușitele sale în șa, Natalie ținu să-i mulțumească lui Colter pentru că le dăduse lecțiile, care era sigură că vor fi urmate de multe altele. Cu toate acestea, se exprimă nepotrivit, într-un asemenea fel

încât lăsa o impresie greșită și primi drept răspuns o privire cinică.

- Vrei să spui că apreciezi ceea ce am făcut, dar că l-ai fi preferat pe Travis? o zeflemisi el.

Ea făcu ochii mari de uimire și protestă cu promptitudine:

- Nu! Voiam numai să spun că apreciez faptul că ți-ai ținut promisiunea și îl înveți pe Rocky să călărească.

- Credeai că n-am s-o fac?

- Nu, nicidecum...

- Dar credeai că voi pune pe altcineva să-i dea lecțiile, nu-i așa?

- Dacă tu crezi că speram să fiu singură cu Travis, te înșeli amarnic, ripostă ea cu o voce tremurând de indignare.

- Tu ai spus-o, nu eu.

- Dar o gândeai, insistă ea.

Colter se opri, o prinse de braț, o întoarse spre el și îi ridică fața în mâini. Natalie își simți pulsul accelerându-se când se cufundă în profunzimile enigmatice ale ochilor de culoarea turcoazei. Atenția lor se concentra asupra buzelor ei întredeschise.

- Știi la ce mă gândesc în momentul acesta? întrebă el cu o blândețe înșelătoare.

Natalie își simți deodată picioarele moi și se prinse de mijlocul lui Colter. O străbătu un curent electric, cât pe ce s-o facă să-și piardă echilibrul.

- Copiii, șopti ea când el își înclina încet capul spre ea.

El își coborî o mână ca s-o îmbrățișeze. Îi simți suflul cald al râsului tăcut, înainte cu o clipă de a pune stăpânire pe buzele ei. După o ușoară rezistență, se abandona autorității încântătoare a sărutului lui.

Aproape înainte de a fi început, Colter se îndepărtă. Natalie se clătină ușor spre el. El își lăasă mâna să alunece pe umărul ei ca s-o susțină. Reacția aceasta pur fizică la atingerea lui îi smulse Nataliei un suspin de suferință. Mândria ei nu va înceta oare niciodată să fie trădată? se întreabă ea. Il ura! Clipi des din gene și își ridică ochii, dar el n-o privea.

- Ce s-a întâmplat, Rocky? întrebă calm Colter.

Cuprinsă de panică, Natalie se întoarce și, încă prizonieră a mâinilor lui Colter, îl văzu pe băiețelul care-i privea cu seriozitate.

- Vă face plăcere toată povestea asta cu sărutările? îi întreabă el cu o strâmbătură de dispreț.

- Este ca și cu spanacul, îi răspunse Colter râzând. Cu cât îmbătrânești, îi prinzi gustul.

- Ah, bun, făcu Rocky, pierzându-și imediat interesul pentru acest subiect. Vino, Nonnie, ne-ai promis o gustare.

- Vin îndată, zise Natalie scăpând mlădiaoasă din mâinile lui Colter.

Cu ochii aplecați, îl urmă pe Rocky în casă, conștientă de pasul de felină al lui Colter în spatele ei.

* * *

Lecțiile de călărie ale lui Rocky și Nataliei continuă toată săptămâna, în orele răcoroase ale dimineții, sub supravegherea lui Colter. Blândul murg solid și docil se supunea celor mai neînsemnate ordine, bune sau rele, transmise de frâiele ținute de mâinile mici ale lui Rocky. Și ordinele acestea erau cel mai adesea greșite. Dar calul părea să simtă în mod misterios momentul în care copilul era pe punctul să-și piardă echilibrul și trecea imediat la

pas, sau se oprea ca să-i permită să se redreseze.

În ceea ce o privea, Natalie se descurca foarte bine. Își dădea seama că, sub îndrumarea lui Colter, învăța mult mai mult decât să rămână pur și simplu în șa. A fost foarte fericită în ziua când a făcut înconjurul țarcului la pas, în trap și în galop, execută mai multe volte și figuri și nu primi nici măcar o singură observație.

- Vom ieși după masa de prânz, îi spuse Colter când ea descălecă, și vom vedea cum te descurci în câmp deschis.

Natalie îi aruncă o privire emoționată și vru să-și exprime bucuria dar știa că el nu-i va răspunde decât printr-o glumă răutăcioasă. În consecință, se mulțumi să încuviințeze fără să rostească o vorbă și se îndepărtă ca să deșezeze calul, păstrând în adâncul inimii o senzație de triumf.

Masa terminată și Rocky plecat cu autobuzul școlar, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Natalie se opri pe drumul spre grajduri ca să admire câmpia înverzită. Se vedea galopând acolo, cu părul fluturând în vânt. Era o imagine idilică ce va deveni curând realitate.

Se grăbi pe potecă, pe sub copaci, după care ieși în plin soare, la vreo treizeci de metri de grajduri. Acolo se opri brusc, cu tot sângele urcat la cap. Roibul ei era legat de îngrăditura țarcului, lângă murgul lui Colter, căruia acesta îi strângea chinga.

Dar privirea ei era atrasă de splendidul cal bălțat care tropăia nerăbdător la câțiva pași de ceilalți doi cai. Toată bucuria ei se risipi cu viteza unui avion supersonic.

În șaua calului care nu-și găsea locul se afla Deirdre Collins, teribil de elegantă în fustă crăpată din piele arămie, cu o jachetă asortată peste o bluză de mătase albă. Un sombrero mare de aceeași culoare sporea strălucirea

părului ei roșu ca focul, strâns cu o panglică la ceafă. O licărire de satisfacție trecu prin ochii de culoarea smaraldului când observă nemulțumirea evidentă a Nataliei.

- Ah, iată-te, Natalie! îi strigă ea veselă. Colter și cu mine te așteptam.

Natalie se enervă fără să vrea auzind-o că își asocia cu atâta familiaritate numele de cel al lui Colter. Își ridică bărbia cu mândrie și își sili picioarele s-o ducă până la ei.

- Nu știam că erai aici, miss Collins, altfel m-aș fi grăbit, replică ea tăios.

Remarca aceasta provocă râsul melodios al frumoasei roscate, ceea ce nu făcu decât să sporească mânia Nataliei. Ea aruncă o privire acuzatoare spre figura ironică a lui Colter. Sclipirea malițioasă a ochilor lui îi reaminti în mod subtil pornirea ei violentă, după ultima vizită a lui Deirdre la ranch, când încercase să scape de sărutul soțului ei promițând că tânăra putea să vină când voia. Și Natalie roși, peste măsură de furioasă.

- Tata trebuia să cerceteze o turmă de vite nu departe de aici, reluă Deirdre. Atunci, m-am hotărât în ultima clipă să-l însoțesc și să-mi prelungesc drumul până aici pentru o mică vizită. Când Colter mi-a spus că te ia cu el pentru o primă ieșire călare, m-am invitat și eu. Sper că nu te deranjează.

- Bineînțeles că nu, replică Natalie printre dinți.

- Nu pot să-mi imaginez ce înseamnă a învăța să călărești, adăugă Deirdre cu superioritate, zâmbindu-i lui Colter. Colter și cu mine, ca să spunem așa, ne-am născut în șa.

Pe Natalie o străbătu un fior. Nu era încă destul de pricepută ca să rivalizeze cu ei. Simțea deja că o părăsește toată siguranța. I se strânse inima când își imaginea că

uitase tot ce o învățase Colter. Încercă o teribilă dorință de a fugi înainte de a fi umilită de superioritatea lor și de a cădea în ridicol.

Colter dezlegă caii, se apropie de Natalie și-i întinse frâul roibului, privind-o cu ochi ironici. Corpul lui musculos ascundea vederii lui Deirdre mâinile ei tremurătoare când apucă frâul, dar el observase.

- Ți-ai uitat pălăria, îi spuse el.

- Pălăria? Eu nu port niciodată pălărie.

- Dimineată nu aveai nevoie, dar nu poți călări sub soarele amiezii cu capul gol, replică el pe un ton autoritar.

Mâinile Nataliei se încleștară pe frâu: va trebui oare să-și pună pălăria aceea caraghioasă din pai, cu flori? Întoarse capul, cu un aer încăpățânat.

- N-am nevoie de pălărie, susținu ea.

Puse o mână pe oblâncul șei pentru a se pregăti să încalece.

- Dar degetele lui Colter îi prinseră mâneca bluzei.

- Ți-am spus să te întorci acasă și să-ți iei pălăria.

În ochii Nataliei fulgerară scipiri veninoase când înfruntară privirea lui de gheață. Și apoi se întoarse spre Deirdre care urmărea cu o plăcere evidentă această înfruntare a voințelor. Fără să rostească vreun cuvânt, Natalie își smulse brațul din mâna lui Colter și-i aruncă furioasă frâul calului. După care le întoarse spatele și porni cu pași mari spre casă.

Oare cât timp vor aștepta întoarcerea ei? se întrebă Natalie. Deoarece n-avea nici cea mai mică intenție de a călări cu ei, în orice caz nu cu pălăria aceea ridicolă. Trânti ușa în spatele ei cu o furie neputincioasă și nu-și încetini mersul până când ajunse în bucătărie. Rezemată

de masă, își spusese că-i trebuia o supapă pentru furia ei înăbușită.

Smulgând din dulap o găleată și o perie, puse găleata sub robinet, turnă în ea o doză generoasă de amoniac și adăugă apă fierbinte. Câteva secunde mai târziu, era în genunchi și freca podeaua mânuind furioasă peria.

Curățase jumătate din bucătărie când auzi ușa din față deschizându-se și vocea autoritară a lui Colter care o striga. Strânse din dinți și nu răspunse, și nici nu-și ridică măcar capul când pașii lui se opriră în pragul bucătăriei.

- Credeam că ți-am spus să-ți iei pălăria, rosti el cu o blândețe grea de amenințări.

- Sunt ocupată, ripostă ea cufundând peria în apa spumoasă.

- Vei veni să călărești, zise el apăsând pe fiecare cuvânt.

- Sunt sigură că Deirdre și cu tine veți găsi plimbarea mult mai plăcută fără mine.

Se ridică, puse găleata pe masă și începu să strângă scaunele. Simțea cum privirea lui neînduplecată îi urmărea cea mai mică mișcare.

- N-o s-o luăm de la capăt! Te duci să-ți iei pălăria, sau trebuie s-o fac eu?

Natalie nu răspunse și continuă să împingă scaunele. Apoi ridică din umeri.

- Du-te și caut-o, dacă vrei, dar nu voi veni să călăresc.

- Din cauza lui Deirdre? o ironiză el pe un ton tăios.

Natalie bătu furioasă din picior și se întoarse în sfârșit spre el, cu pumnii strânși.

- N-o să mă fac de râs în fața acestei fete! Nu-mi pasă ce o să-mi faci, dar nu voi purta pălăria aceea caraghioasă!

El își înclină ușor capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate.

- Caraghioasă?

- Da, caraghioasă! Știi foarte bine că singura pălărie pe care o am este cea din pai, cu borduri mari, împodobită cu flori!

Un râs amuzat luă naștere în fundul gâtului lui Colter, și Natalie nu-și mai putu stăpâni furia.

- Nu-i nostim deloc!

Dar râsul persistă și spori. Fără să stea pe gânduri, Natalie luă găleata și o goli în direcția lui Colter. Câteva picături îl stropiră când sări suplu într-o parte ca să se ferească. Se lăsă o tăcere grea. Apoi ochii lui îngustați se fixară asupra Nataliei, prevestitori de represalii.

Speriată în ciuda furiei, se dădu repede înapoi, în vreme ce Colter înainta. Apoi se sili să se oprească, lupătând cu dorința lașă de a fugi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Reuși să reziste până când el ajunse s-o domine. Încercă să se întoarcă și să fugă, dar era prea târziu.

Umerii îi fură prinși de mâinile lui de fier, și spatele tras brutal spre pieptul lui puternic. O străbătu un fior când el își îngropă gura în scobitura umărului ei. El își lăsă mâinile să alunece de-a lungul brațelor ei, în jurul mijlocului, peste pânțele, mângâierea lor erotică trezindu-i ardoarea dorinței.

- Este vina ta, Colter, gemu ea. N-ar fi trebuit să râzi.

Sub influența ametoare a mângâierilor lui, nu mai avea voința să reziste când el o întoarse între brațele lui. Gura lui fierbinte se apropie cu senzualitate de buzele ei, în timp ce o ridica fără nici un efort ca s-o poarte în brațe.

- Împotriva focului trebuie luptat cu focul, murmură el enigmatic.

Ea se agățase instinctiv de el, trecându-și un braț în jurul gâtului lui. Când îi arse buzele cu un sărut incendi-

ar, cuvintele lui nu i se mai părură atât de misterioase. Era foarte vag conștientă de direcția în care o purtau pașii lui. Încercă chiar un sentiment fugitiv de satisfacție la gândul că intrând în casă, Deirdre va păli de invidie văzând cum o săruta Colter.

Un cântec melodios îi răsuna în urechi, ca trilurile unei păsări. Închise ochii ca să savureze mai bine sunetele vesele. Pasiunea lui Colter părea că o înalță, o face să plutească pe un nor. Gemu încet, fără voia ei, când el se despărți în sfârșit de buzele ei. Își ridică pleoapele îngreunate, dar nu văzu decât linia provocatoare a gurii lui.

- Așadar, voiai să mă uzi, nu? murmură el.

Abia avu timp să sesizeze șocul cauzat de tonul lui batjocoritor înainte de a simți cum cade din brațele lui puternice. Deschise gura să strige, dar apa se închise deasupra ei, înăbușindu-i eforturile, în timp ce se scufunda în piscină.

Amorțeala provocată de sărutul lui o părăsi instantaneu, iar brațele ei bătură apa ca să iasă la suprafață. Tușind și scuipând, înotă până la marginea piscinei și se săltă pe ea cu greutate, sigură că seamănă cu o pisică pe jumătate înecată.

Indepărtând părul ud de pe ochi, se întoarse ca să-l fulgere pe Colter cu privirea. Un zâmbet larg plutea pe figura lui de obicei impasibilă și dinții lui albi sclipeau în bătaie de joc față de starea ei vrednică de milă. Natalie era hipnotizată de zâmbetul acesta, un zâmbet deschis și cât se poate de real. Nu-l văzuse niciodată pe Colter zâmbind și efectul era fermecător.

- Îi voi transmite lui Deirdre scuzele tale, pufni el în râs.

Abia după ce dispăruse după colțul casei, Natalie a fost

în sfârșit în stare să se miște, dârdâind brusc în hainele ei ude.

Colter nu se întoarse toată după-amiaza, dar apăru pe neașteptate în bucătărie, în timp ce ea pregătea sosul pentru salată. Fără nici o ceremonie, aruncă pe masă cutiile cu care era încărcat. Natalie se întoarse nervoasă, ștergându-și mâinile de șorț.

- Nu vei mai avea scuză ca să nu călărești, declară el, privirea lui nepăsătoare rătăcind peste fața și părul încă umed al Nataliei.

Simți o bucurie bruscă recunoscând o cutie pentru pălării, dar se sili să nu se grăbească s-o deschidă. Scoase din cutie o superbă pălărie de fetru cu boruri largi, de culoarea fildeșului. Cealaltă cutie conținea o pereche de blugi cu un bluzon asortat. Își ridică privirea pentru a-i mulțumi cu toată sinceritatea, întrebându-se în același timp dacă aceste cadouri erau dovada unei atitudini prevenitoare sau doar a unui simț practic. Dar Colter nu-i lăsă timp să vorbească.

- Voiam să-ți spun că în acest weekend vom avea musafiri. Țin să te previn acum, ca să ai timp să pregătești o cameră de oaspeți.

- O singură persoană?

Nataliei îi îngheță sângele în vene și inima era cât pe ce să i se oprească. Niciodată nu va putea suporta compania lui Deirdre pe timpul unui weekend întreg.

- Da, una singură. De ce?

- Pentru nimic.

Natalie ridică din umeri, împături cu grijă hainele și le puse la loc în cutie. Închise ochii, simțind că pieptul i se strânge dureros, și se agăță de masă.

- Aveai într-adevăr nevoie s-o inviți pe fata asta, Colter?

protestă ea disperată.

- Fata asta? N-am vorbit niciodată despre o fată.

- Ah, te rog, încetează să te joci cu mine! Știu că ai invitat-o pe Dierdre ca să mă pedepsești pentru atitudinea mea din această după-amiază. Este partea sadică și crudă din firea ta care vrea să facă în așa fel încât să fiu îndeajuns de umilită ca să rămân de acum înainte la locul meu.

- Când am fost crud cu tine?

O pironi cu privirea lui neînduplecată și n-o mai lăasă să-i scape. Se deplasă ușor, astfel încât Natalie era acum prinsă între masă și un scaun, orice ieșire fiind blocată de corpul lui masiv.

- Cu răceala ta, cu indiferența ta, cu felul tău trufaș și cinic de a-ți bate joc de viață, răspunse Natalie, calmă dar hotărâtă. Un copilăș nu are nevoie doar de hrană și de căldură. Îi trebuie de asemenea afecțiune, atenție, altfel moare. Cu adulții, lucrurile se petrec la fel... Colter, este oare adevărat că nu ai afecțiune pentru nimeni? Nu acorzi nici o importanță fericirii celorlalți?

- Încerci să-mi salvezi sufletul, Natalie? Întrebă el cu un zâmbet ironic.

- Cred că încerc să aflu dacă ai unul. Dacă există ceva ce ai sacrifica pentru altcineva decât pentru propria ta persoană, murmură ea, cu un nod inexplicabil de dureros în gât.

El se enervă vizibil.

- Nu.

Asprimea acestui răspuns tranșant o ului pe Natalie. Îl văzu că se întoarce brusc și se îndreaptă spre ușă; în prag se opri și o privi cu aroganță.

- Și nici nu vreau să te pedepsesc sau să te umilesc. Invitatul nostru din weekend este Cord Harris. Un bărbat.

Natalie nu-și găsi deloc consolarea în această revelație.

*

*

*

Vineri după-amiază, deasupra casei se făcu auzit zbârnâitul motorului unui mic avion. Colter nu mai pomenise despre invitatul lor din weekend, nici măcar nu-i spusese dacă era un prieten sau o relație de afaceri. Natalie privi pe fereastră și văzu aparatul roșu coborând spre ranch și dispărând în spatele copacilor. Se întrebă dacă acesta era Cord Harris. Colter nu-i dezvăluise cum va veni, dar știa că dincolo de grajduri există o pistă pe pământ bătătorit.

Pentru cazul că era vorba despre invitatul lor, puse două cutii de bere în congelator. Douăzeci de minute mai târziu, auzi deschizându-se ușa de la intrare și vocea lui Colter, ca și o altă voce de bărbat. Netezindu-și poalele rochiei imprimate cu flori galbene traversă sufrageria și intră în living.

Șovăi în cadrul ușii și-l cercetă pe necunoscut; aștepta cu teamă ca cei doi bărbați s-o observe. Mai înalt decât Colter, vizitatorul avea părul și ochii negri. Pometii înalți dădeau o înfățișare nobilă trăsăturilor lui. O umbră de aroganță era și ea prezentă pe figura lui, dar mai puțin evidentă ca la Colter, fără îndoială pentru că cea a necunoscutului era atenuată de un zâmbet călduros.

- Unde este Flo? întrebă el cu o voce frumoasă, gravă și bine timbrată. Mă așteptam s-o văd întâmpinându-mă la ușă.

În aceeași clipă, privirea lui se întoarse spre ușă, dar Natalie se pregătise deja pentru expresia lui curioasă și surprinsă. Simplul fapt că se aștepta s-o vadă pe mătușa lui Colter, dezvăluia faptul că nu știa nimic despre

casătoric.

- Bună ziua, zise ea cu un ușor tremurat de mânie, deoarece Colter nu-i vorbise despre ea.

- Nu ți-am spus, când ai telefonat, că Flo s-a retras? întrebă Colter cu un calm exasperat. Mai mult sau mai puțin, adică. Cu biserica și cu operele ei de binefacere, nu este practic niciodată acasă.

- Nu, nu mi-ai spus nimic.

Invitatul îi aruncă lui Colter o privire aspră, destul de uimită.

- În cazul acesta, am uitat fără îndolaiă să-ți vorbesc despre soția mea, reluă Colter fără să-i pese de critica implicită.

Indreptă spre ea atenția bărbatului înalt și brunet.

- Iat-o pe soția mea, Natalie. Cord Harris, adăugă el după aceea, cu un gest degajat.

Un zâmbet mahnit însoți mâna întinsă a lui Cord Harris.

- Vă datorez scuze pentru ignoranța mea, am impresia, murmură el.

- Nu, vă rog, răspunse Natalie ridicându-și cu curaj bărbia. Ceremonia căsătoriei a fost extrem de discretă și de rapidă.

Privirea rece a lui Colter era ațintită asupra ei.

- Înțelege prin asta că ne-am cunoscut la Fiesta și că am trecut frontiera în Mexic ca să ne căsătorim.

Explicația lui indiferentă nu îngăduia nici cea mai mică interpretare romantică a căsătoriei lor precipitate. Asta o determina pe Natalie să abandoneze orice prefăcătorie și să nu încerce să pretindă că se căsătoriseră din dragoste.

Două flăcări de culoarea chihlimbarului ardeau încă în ochii ei când își întoarse privirea spre invitatul lui Colter.

- Vedeți dumneavoastră, domnule Harris, răspundeam la toate exigențele lui. Puteam să gătesc, să țin o casă și iubeam copiii.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată face vreo remarcă, ea continuă repede:

- Vreți să beți o bere?

- Da, răspunse Colter. Este o idee bună.

Cord acceptă cu un ușor semn din cap și Natalie ieși din încăpere, stăpânindu-se cu greutate. În spatele ei, auzi întrebarea acuzatoare pe care Cord Harris i-o adresa lui Colter:

- Ce fel de căsătorie este asta, Colter?

- Ne convine, răspunse el cu indiferență. Cel puțin cu noi sunt, ca tine, dus de nas de o femeie.

- Într-o zi, o să fii pus în genunchi, prevesti sumbru Cord, și vei descoperi că este o poziție mult mai puțin umilitoare cât revelatoare.

În adâncul inimii, Natalie dori ca această declarație să fie cu adevărat profetică, nu doar o simplă dorință. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Colter târându-se la picioarele unei femei ca să-i cerșească dragostea.

Le aduse paharele cu bere foarte rece și s-ar fi retras în bucătărie dacă Missy și Rocky nu s-ar fi întors de la școală exact în momentul acela. După ce-l salutase pe invitat cu o timiditate călduroasă, fetița îl prezentă pe Rocky care, ca de obicei, nu era nicidecum încurcat de prezența unui necunoscut.

- Tanti Stacy și Josh n-au venit cu tine? întrebă Missy.

- De data asta, nu, răspunse Cord cu atenția răbdătoare a unui om care iubește sincer copiii.

Se întoarse spre Natalie ca să-i explice:

- Stacy este soția mea. De obicei mă însoțește. Împre-

ună cu băietelul nostru, când călătoresc ca să cumpăr cai. Dar propria noastră vânzare are loc peste două săptămâni. Colter a fost martor la căsătoria noastră. Știu că Stacy va regreta că a pierdut această ocazie să vă cunoască.

- Și mie mi-ar face plăcere s-o cunosc, răspunse cu amabilitate Natalie.

Simți în inimă o înțepătură dureroasă auzindu-l pe bărbatul acesta rostind cu o voce atât de mângâietoare numele soției lui și văzând strălucirea deosebită care-i apăruse în ochi.

- Câți ani are băietelul dumneavoastră? întrebă Rocky.

- Aproape trei ani, răspunse Cord.

- Este prea mic ca să călărească, remarcă Rocky, cu tristețe.

Un zâmbet abia stăpânit tremură pe buzele lui Cord.

- Așa este. Dar uneori, călărește cu mama lui sau cu mine.

- Eu am învățat să călăresc singur, rosti cu mândrie Rocky.

Apoi îi aruncă o privire ezitantă lui Colter și se corectă:

- Aproape.

- Deocamdată ai vorbit destul, interveni Natalie, știind că Rocky ar continua să vorbească fără oprire dacă găsea o ureche îngăduitoare. Du-te repede și te schimbă. Și nu uita să-ți iei alți pantofi.

- Am cu grijă de asta, Natalie, promise Missy.

Natalie îi mulțumi cu un zâmbet.

- Missy mi se pare mai puțin retrasă, observă Cord Harris după plecarea celor doi copii.

Colter aruncă o privire gânditoare spre prietenul lui.

- S-a atașat de micuț. Îl iubește mult.

Cord acordă toată atenția luminii filtrate de lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul lui.

- Este de înțeles. Are multă dragoste de dat și se pare că nimeni n-are nevoie de ea.

- Ne cunoaștem de mult timp, Cord.

În remarcă lui Colter părea să existe un avertisment ascuns, și cei doi bărbați schimbă priviri complice.

Natalie simți tensiunea bruscă, scrâșnetul de oțel când se înfruntă două forțe de puteri egale. Auzi aproape cu ușurare ușa de la intrare deschizându-se, după care își făcu apariția Travis. Există ceva voalat în ochii lui când o privi, dar reușiră să-i transmită o salutare amicală înainte de a se întoarce spre ceilalți.

- Karl a examinat motorul și carburatorul avionului, domnule Harris, spuse el. N-a găsit nimic, dar a sugerat să chemați un mecanic de aviație, pentru mai multă siguranță.

- Există ceva care nu este în ordine la aparatul dumneavoastră, domnule Harris? întrebă Natalie încruntându-și ușor sprâncenele.

- Venind încoace, mi-a făcut două rateuri, dar nu mi-a mai făcut necazuri după prima oră de zbor, explică el. Abia săptămâna trecută i s-a făcut revizia anuală. Sunt sigur că nu este nimic grav. Vreți să-i mulțumiți lui Karl că l-a examinat? adăugă el zâmbindu-i cu amabilitate lui Travis.

- Desigur.

Travis salută cu un semn din cap și ieși.

După plecarea lui, cei doi bărbați începură să discute despre calitățile iepelor de reproducție pe care Cord Harris venise să le vadă, având intenția să cumpere una sau chiar mai multe pentru crescătoria lui. Scurta înfruntare care se produsese în urmă cu câteva minute părea uitată sau ignorată intenționat.

Capitolul 8

- Aș putea face un tur în avionul dumneavoastră, domnule Harris? Întrebă Rocky.

- Rocky!

Exclamația dojenitoare a Nataliei nu reuși să-l reducă la tăcere; își ridică privirea spre ea, cu un aer serios și sprâncenele încruntate, și protestă:

- Dar nu m-am urcat niciodată într-un avion!

- Nu de data asta, se scuza Cord Harris. Nu pot să-ți dau binecuvântarea aerului astăzi. Data viitoare când voi veni, poate voi avea mai mult timp, dar acum trebuie să mă întorc acasă. Mă așteaptă băiețelul meu.

Se întoarse spre Natalie și-i întinse mâna.

- Vă mulțumesc că m-ați primit atât de bine.

- Nu-mi mulțumiți, vă rog. Veți fi întotdeauna bine-venit, îl asigură ea.

El se aplecă după aceea spre Missy și-i atinse obrazul cu un sărut afectuos.

- Când voi reveni, îl voi aduce pe Josh, îi promise el

făcându-i cu ochiul și ea îi întoarse zâmbetul.

Colter îl conduse la aparat, un Cessna roșu, aflat la capătul pistei. În timpul weekend-ului, Natalie remarcase stima neobișnuită a lui Colter pentru Cord Harris. Desigur, era un om pe care aproape toată lumea trebuia să-l admire și să-l respecte, fie că era iubit sau detestat. Lucrul cel mai neobișnuit era tocmai respectul lui Colter.

Un mic zâmbet fremătă pe buzele Nataliei când el reveni să li se alăture, lui Rocky, Missy și ei. Îl cercetă pe furis cu coada ochiului. Bărbatul acesta care stătea lângă ea, acest zeu al soarelui, foarte bronzat, era soțul ei, și se întreba dacă-l va înțelege într-o zi. Îl cunoscuse intim și, cu toate acestea, nu-l cunoștea deloc.

Se întrebă de asemenea dacă va rezolva vreodată enigma propriilor ei sentimente contradictorii față de el. Pe de o parte, îl disprețuia pentru felul cum se folosea de ea. Pe de altă parte, era atrasă permanent de profunzimile unei pasiuni înflăcărâte pe care credea că le sesizează la el, fără a fi niciodată sigură de realitatea lor.

Avionul roșu rula pe pistă. Eleroanele aripilor și cozia au fost verificate și motorul se ambală. În sfârșit aripioarele mobile de pe partea inferioară a aripilor coborâră pe jumătate. Cord își flutură mâna pentru un rămas-bun și aparatul prinse repede viteză.

Privind roțile desprinzându-se de sol, Natalie își puna noi întrebări. Cord Harris îl înțelegea oare pe soțul ei? Putea să-și explice indiferența care părea să-l stăpânească în permanență? În cursul rarelor vizite făcute de Flo Donaldsen, avusese posibilitatea să constate că nici măcar mătușa lui Colter nu putea spune de ce era incapabil să aibă vreo emoție.

Pierdută în labirintul gândurilor, Natalie urmărise

avionul fără să-l vadă, surdă la rateurile motorului. Rocky o trase de brat.

- Nonnie, ce se întâmplă cu avionul?

În momentul acela, motorul se opri complet și aparatul roșu plană rapid spre sol, depășind capătul pistei cu o altitudine insuficientă ca să coboare în zbor planat spre luminis. Câțiva copaci răzleți îi barau drumul.

Cadillacul alb care-i adusese pe toți acolo apăru brusc în câmpul ei vizual. Surprinsă, întoarse capul și își dădu seama că Colter nu mai era lângă ea. În vreme ce ea rămăsese paralizată în fața evenimentului, el reacționase.

- Missy?

Natalie o prinse pe fetiță de umeri. Fața ei mică și sensibilă era la fel de palidă și speriată ca cea a tinerei femei.

- Aleargă la grajduri și caută ajutoare! Cât poți de repede!

Fără să spună un cuvânt, Missy făcu stânga-mprejur și se avântă, cu Rocky pe urmele ei. Natalie începu și ea să alerge, dar nu în direcția grajdurilor, spre care se îndreptau copiii, ci spre mașina care se îndepărta repede și avionul care tocmai dispărea. Apoi urmă un zgomot răsunător al metalului strivindu-se de arbori și de pământ, un zgomot care i se păru că se repercutează o eternitate, deși totul durase doar câteva secunde.

În timp ce alerga dincolo de extremitatea pistei, printre copaci, auzi în spatele ei motorul camionetei. Se rezemă de un trunchi să-și recapete suflul, aruncă o privire în urmă și se gândi să aștepte ajutoarele care veneau. Dar în același timp, știa că orice clipă era prețioasă și putea să conteze. Începu din nou să alerge, cu dârzenie.

Când ajunsese la locul accidentului, simți că i se întoarce

stomacul pe dos la vederea epavei strivite a micului aparat roșu. Inima i se strânse și o cuprinse groaza, fiind sigură că nimeni n-ar mai putea fi în viață în carcasa această de tablă și de fiare răsucite. Îi atrase atenția o mișcare; era Colter, care se străduia să deschidă ușa deformată. Își simțea inima sfâșiata văzând efortul lui suprem, condamnat eșecului.

Camioneta se opri lângă ea în scrâșnet de frâne. Cu ochii măriți de durere, Natalie privi peste umăr bărbații care săreau din mașină; recunoscu umerii puternici a lui Travis McCrea. Un zgomot de sticlă spartă dinspre epavă o făcu să întoarcă repede capul și îl văzu pe Colter smulgând fragmente din parbrizul spart al avionului.

Și apoi privirea i se încetoseă. Se gândi mai întâi că o orbeau lacrimile dar, respirând mai adânc într-o tresărire de teamă, înțelese cauza acestei pâcle sclipitoare și tremurătoare. Teamă i-a fost confirmată imediat de pârâitul focului. Aerul îi iese din plămâni într-un tipăt sfâșietor:

- Colter!

De data asta, Natalie îi striga numele, cu inima plină de groază la gândul că va muri împreună cu Cord.

- Colter! Nu!

Focul era acum vizibil, flăcările întinzându-se de la coada răsucită spre aripi și rezervoarele de carburanți. În secunde acestea paralizante de pericol, Natalie înțelese că nu voia ca el să moară, cum se gândise adeseori. Îl iubea pe Colter! Și voia ca el să trăiască!

Începu să alerge spre avion, cu un geamăt înăbușit. Teamă îi dădea aripi, dar îi compromitea coordonarea mișcărilor. Fumul cenușiu devenea mai întunecat, negru, ascuzându-l pe Colter vederii. Simți deodată o mână puternică pe umerii ei. Se zbatu în zadar, repetând

numele lui Colter.

- O să fii omorâtă! o imploră furios Travis.

- Mi-e tot una! țipă Natalie. Trebuie să mă duc acolo... Colter...

Izbucni în lacrimi, deoarece Travis continua-s-o rețină, surd la rugămintele ei. Apoi îl auzi șoptind:

- Dumnezeule!

Natalie își răsuci gâtul și văzu o siluetă ieșind din fum. Cu o ușurare aproape dureroasă, recunoscuseră statura înaltă a lui Colter purtând în brațe corpul mare și greu al lui Cord Harris. În clipa aceea, flăcările ajunseseră la rezervoare. Violenta exploziei o ridică pe Natalie și o aruncă la pământ cu greutatea protectoare a lui Travis asupra ei, apărând-o de rămășițele care zburau în toate direcțiile.

Flăcările și trâmbele de fum negru țâșniră spre cer. O căldură sufocantă, insuportabilă, arse plămânii Nataliei, înainte ca Travis s-o ajute să se ridice și s-o târască departe de infernul acela, cu forța. Frunzele copacilor înconjurători se răsuciră și se transformată în cenușă, purtată prin aer de suflul dogoritor al incendiului.

Măinile lui Travis o împinseră violent pe Natalie mai mulți metri, dar ea nu se gândea să se salveze. Ea se întoarse, nevrând decât să ajungă la Colter. Oamenii ranchului aveau același gând. Îi văzu alergând spre corpul lui, prăvălit cu brațele în cruce peste Cord Harris ca să-l apere de flăcări și de suflul exploziei.

Doi dintre ei îl ridicară pe Colter și îl puseră pe picioare. Pe jumătate înconștient, amețit, a fost condus, aproape purtat pe sus, la o distanță sigură de epava în flăcări. Ceilalți, împreună cu Travis formaseră o targă din brațele lor și duceau spre adăpost corpul inert al lui Cord Harris.

În depărtare, răsună urlatul unei sirene, când picioarele tremurânde ale Nataliei o purtară până la Colter. Avea pieptul, brațele și mâinile pline de sânge. Pe alocuri, părul îi fusese ars de flăcări.

- Colter... Colter, ești rănit?

O înăbușeau hohotele, iar vocea i se frânse.

- Nu te ocupa de mine!

În ciuda tonului autoritar al vocii, avea un vâl pe ochi; o împinse pe Natalie deoarece îi ascundea vederea celor doi bărbați aplecați asupra lui Cord Harris.

- Trebuie dus la spital!

- Ambulanța și pompierii sunt aici, îi spuse Travis susținându-l. Dar mă tem să nu fie prea târziu.

Cuvintele acestea șterseră expresia buimacă de pe chipul lui Colter. Cu o mișcare bruscă, se eliberă din brațele lui Travis, ridică mâna și-i aplică acestuia o lovitură răsunătoare cu dosul mâinii, care îl făcu să se clatine.

- Nu! urlă el. Nu este mort, pentru numele lui Dumnezeu!

- Trăia când l-am smuls din epava aceea!

- Colter, nu... hohoti Natalie încercând să-l rețină când el voi să se repeadă spre corpul nemișcat întins la pământ.

Numai mâinile infirmierilor în bluze albe care tocmai sosiseră au reușit să-l oprească pe Colter. Expresia ochilor lui o îngrozi pe Natalie când se ațintiră asupra figurii însângerate a prietenului lui. Părea că vrea să-l aducă înapoi pe Cord din lumea morților prin forța voinței lui.

Natalie îl auzi pe unul dintre infirmieri murmurând

- Trebuie să aibă o blestemată de hemoragie internă

- Îi simt pulsul, spuse celălalt cu o voce scăzută, cum se temea ca inima să nu se oprească la cel mai

zgomot. Slab, dar îl simt.

Puseră repede și cu pricepere corpul pe o targă și o duseră la ambulanță. Colter îi urmă, legat cu un fir invizibil de Cord Harris, inconștient, dar în viață. Când ușile se închiseră, Natalie se întoarse spre Travis.

- Du-te și cere-i lui Flo să se ocupe de copii, îi ordonă ea.

Fără să-i aștepte răspunsul, alergă spre Cadillacul alb, sări la volan și porni motorul. Sirena ambulanței îi urla s-o urmeze, ceea ce ea făcu, în sunetele ascuțite care creșteau și descreșteau, asemenea fluxului și refluxului vieții.

La spital, infirmiera de la intrare pușe pe cineva s-o conducă în aripa rezervată chirurgiei. Îl găsi acolo pe Colter, așezat pe o canapea, într-o sală de așteptare ce dădea spre culoar. Stătea cu coatele pe genunchi, cu mâinile încleștate, aplecat înainte și privind fix ușa închisă pe care scria „Sală de operație”. Când Natalie se așeză lângă el, abia îi aruncă o privire. În afară de mâna pusă pe piciorul lui, ea nu făcu nici un gest, nu rosti nici un cuvânt de îmbărbătare. În momentul acela, toate cuvintele i se păreau lipsite de sens.

Minutele treceau cu o încetineală nesfârșită. Așteptau în tăcere. Colter semăna cu o statuie de piatră, încordat, țeapăn, nemișcat, cu excepția ochilor care-i urmăreau pe toți cei care intrau sau ieșeau din sala aceea.

După ce pierduse orice noțiune a timpului, Natalie îl văzu îngustându-și ușor ochii când pe ușă ieși un bărbat tînd, în vîrstă. Nu purta ținuta chirurgicală de culoare albă, ci un halat alb decheiat ale cărui poale îi băteau genunchii; se apropie de ei cu un aer hotărât și posac.

Parcă v-ai spus să vă duceți să vă pansați mâinile, îi zise el tăios adresându-se lui Colter.

- Nu sunt decât niște zgârieturi.

- Zgârieturi! Pline de pământ și de cioburi de sticlă. Nu puteți face nimic aici, decât să vă rugați. Va mai sta acolo ore, cât se încearcă să se adune la loc toate bucățile, sau se va sfârși în câteva minute.

- Cord nu va muri, declară Colter, cu un fulger sfidător în ochii lui acum de un albastru intens.

- Mă întrebați sau mi-o spuneți? Întrebă ironic doctorul, fără să se tulbure. Pentru că, dacă mă întrebați, am să vă spun că singurul care poate răspunde la întrebare aceasta este bunul Dumnezeu. Tot ce este omeneste posibil s-a făcut. Autoritățile au anunțat familia.

- Soția... întrebă Natalie.

- Sosește cu avionul; încă nu înțeleg cum poate avea curajul, după ceea ce i s-a întâmplat soțului ei.

Bătrânul doctor înaintă și îl prinse cu hotărâre de braț pe Colter.

- Haide, veniți. Să mergem să curățăm mâinile și brațele acestea.

Colter încercă la început să se opună. Apoi se ridică brusc, și cu pasul lui neliniștit de felină mare, îl urmă pe doctor pe culoar. Natalie îl însoți. Ochii ei de culoarea chihlimbarului cu reflexe aurii se închiseră de suferință când văzu mâinile și brațele lui Colter sfâșiate de parbrizul spart al avionului. Profunzimea dragostei ei o făcea să simtă durerea de care el nici măcar nu părea să fie conștient.

În cele din urmă, i se înapoie cămașă însângerată sfâșiată care acoperi majoritatea pansamentelor, excepția celor de pe mâini. Se întoarseră amândoi spre reia supravegherea tăcută a ușii sălii de operație. O mică le aduse cafea, pe care Natalie o bău neatentă

care Colter nu se atinsese.

Timpul se târa din nou cu greutate. În sfârșit, pași ușori și grăbiți răsunară pe culoar, însoțiți de un pas bărbătesc, mai greu. Colter se ridică imediat când apărură Travis cu o brunetă frumoasă. Aceasta se repezi spre Colter, cu mâinile întinse, gura tremurândă silindu-se să zâmbească.

- Este în ordine? o întreabă încet Travis pe Natalie.

- Da, șopti ea.

- Doctorul Matthews mi-a telefonat și m-a sfătuit să mă duc s-o aștept pe soția lui Cord la aeroport, îi explică el.

Natalie o cercetă pe tânăra femeie zveltă, abia conștientă de mâna liniștitoare a lui Travis pe mijlocul ei. Ea admiră stăpânirea de sine a lui Stacy Harris și calmul glasului ei când i se adresa lui Colter:

- Travis mi-a povestit cum ți-ai riscat viața ca să-l salvezi pe Cord. Nu găsesc cuvinte să-ți mulțumesc.

Vorbea cu voce scăzută, dar fără acea emoție fremătătoare care stânjenea modul de exprimare al Nataliei. Fălciile lui Colter se crispară.

- Mulțumirile lui Cord îmi vor fi de ajuns.

Stacy Harris privi peste umăr, ca și cum urmărea privirea neliniștită a lui Colter spre ușa sălii de operație.

- Este tot acolo, nu-i așa?

O străbătu un fior și își strânse brațele în jurul corpului, ca și cum îi era frig.

- Ni s-a spus că va trebui să așteptăm câtva timp până când va fi scos de acolo, îndrăzni Natalie cu o voce slabă.

Au fost nevoiți să aștepte mai mult de două ore până când un bărbat înalt, bine legat, ieși din sala de operație, obosit, cu o expresie sumbră și o mască sterilă atârându-i de bluza verde. Chirurgul îi anunță, cu o voce obosită, că Stacy Harris supraviețuise operației, dând de înțeles că era

un miracol. Rănile lui erau numeroase și grave, mergând de la o serioasă comotie cerebrală la multiple fracturi și la răni interne.

- Când voi putea să-l văd? întrebă Stacy Harris.

- Va fi transportat, într-o oră sau două, de la sala de reanimare la pavilionul de terapie intensivă, răspunse chirurgul. Luptă vitejește, doamnă Harris, este tot ce pot să vă spun.

- Mulțumesc.

O singură lacrimă se strecură de sub genele întoarse ale lui Stacy, prima pe care o vedea Natalie.

Scoase un suspin de ușurare. Travis o privi cu atenție, cu ochii plini de îngrijorare și înțelegere. Când chirurgul plecă, luă cu el tăcerea încordată. Colter se duse la fereastra pe care se vedea apusul soarelui și privi cerul acoperit de raze stacojii. Natalie nu se putu împiedica să nu i se alăture.

El o întrebă, fără s-o privească:

- Flo supraveghează copiii?

- Da.

- Cord va scăpa.

- Da, încuviință Natalie.

- Îl voi trimite pe Travis înapoi la ranch, spuse Colter întorcându-se spre ea. Știu că ai vrea să pleci cu el, dar vei rămâne aici cu Stacy.

Natalie tresări, ca și cum primise o palmă.

- Aveam intenția să rămân, protestă ea, cu un nod dureros în gât. Tu nu ești în stare să conduci, cu mâinile astea. El își plecă privirea asupra pansamentelor, mirat uitase de ele. Fără să răspundă, îi întoarse spatele și se îndreptă spre locul unde aștepta Stacy. Natalie își spuse în sine că el avea întotdeauna puterea s-o rănească. Și acum

dragostea ei atât de curând descoperită, suferea și mai mult.

La miezul nopții, Stacy primi aprobarea de a merge să-l vadă pe Cord. Reveni în mica sală de așteptare palidă și șocată, dar la fel de remarcabil de stăpânită pe sine. Starea rănitului nici nu se agravase, nici nu se ameliorase.

Doctorul care curățase și pansase brațele lui Colter își făcu apariția, foarte agitat, spre orele două noaptea. Văzându-l, Colter se încordă, cu buzele strânse.

- Ce s-a întâmplat, doctore Matthews? întrebă el.

- Ești încă aici, Langston? mormăi doctorul.

- Ce s-a întâmplat?

- Prietenul dumitale nu este singurul pacient în spitalul acesta și dumneata vei fi următorul dacă nu te duci acasă să te odihnești, îl dojeni Matthews întorcându-și figura morocănoasă spre Natalie. Duceți-vă soțul acasă. Zilele următoare vor fi foarte grele. Mai bine să doarmă cât timp are ocazia. Am aranjat ca doamnei Harris să i se dea o cameră lângă cea a soțului ei. Infirmierele vor veghea să fie tot atât de bine îngrijită ca el.

- N-am nevoie de somn, mormăi Colter.

- Eliberează-mi palierul! Altfel, voi fi nevoit să pun pe cineva să te dea afară.

Dar amenințarea doctorului nu-l impresionează deloc pe Colter. Matthews lăasă să-i scape un oftat exasperat și expresia lui deveni mai gravă.

- Vă voi anunța eu însumi dacă va avea loc cea mai mică schimbare, într-un fel sau altul, Colter, îți promit. Dar du-te acasă.

- Te rog, Colter, interveni Stacy cu o voce blândă. Natalie și cu tine ați făcut deja atâta pentru noi! Dacă nu sunează doctorul o voi face eu.

Natalie ar fi vrut să adauge propriile ei rugăminti, dar stia că n-o va asculta. Măcar de data aceasta, Colter se supuse ordinelor cuiva. Câteva minute mai târziu, Natalie și cu el erau în mașină, în drum spre ranch. Nu schimbă nici un cuvânt până când ea opri mașina în fața casei.

- Vrei să te ajut să te speli? îl întrebă ea, dar el îi respinse tăios propunerea:

- N-am nevoie de nimeni!

Când intrară în casă, Flo apărură în living, îmbrăcată într-un capot de casă. Colter nu-i acordă nici o privire mătusii sale. Se îndreptă spre camera lor, lăsând-o pe Natalie s-o pună pe bătrână la curent cu evenimentele.

- Travis mi-a spus că este o adevărată minune că Harris mai este în viață, murmură ea clătinând din cap după ce Natalie îi spusese tot ce știa.

Tânăra femeie simți o stare de leșin la amintirea groazei prin care trecuse.

- Nu știu nici acum cum a reușit Colter să-l scoată din avion înainte ca acesta să explodeze.

Doamna Donaldsen privea în gol, dincolo de Natalie.

- L-am acuzat într-o zi pe Colter că este lipsit complet de sentimente. Mă înșelam! Ah, Doamne, ce mult mă înșelam!

Reflexele de chihlimbar din ochii Nataliei se aprinseră brusc. Reacțiile lui Colter fuseseră pur emoționale, nu numai când îl salvase pe Cord, ci și după aceea, refuzând să creadă în moartea lui și apoi mai târziu, la spital. Era capabil de o emoție foarte profundă. Această carapace aspră și indiferentă nu era decât un înveliș exterior care nu fusese străpuns până în ziua aceea. Simți că inimă tresare de bucurie.

- Trebuie să fii obosită, îi spusese Flo Donaldsen. C

sunt culcați, dorm liniștiți, și este timpul să faci la fel.

- Da, sunt obosită, recunosc Natalie

Dar se simțea minunat.

- Mă voi ocupa eu de micul dejun, mâine dimineată, și de copii, îi propuse bătrâna doamnă.

- Vă rog să mă treziți dacă se telefonează de la spital, îi ceru Natalie îndepărtându-se pe culoar.

- Desigur. Oricare ar fi veștile.

În dormitor lumina era aprinsă. Natalie găsi în baie cămașa sfâșiată și plină de sânge, precum și dovada că Colter se spălase. Dar el nu era acolo. Se duse în vârful picioarelor în camera lui Missy, apoi în cea a lui Rocky, gândindu-se că poate vrusese să vadă dacă dormeau bine. Dar nu eră nici acolo. Își spuse, îngrozită, că nu putea să fie întors la spital!

Căutându-l în celelalte încăperi ale casei, văzu, de la fereastra livingului, că mașina era tot pe alee. Când reveni în salon, simți un curent de aer rece pe obraz. Ușa cu geamuri de la terasă era deschisă.

Ieși în întuneric și-l zări aproape imediat pe Colter. Era așezat într-unul dintre șezlonguri, cu picioarele întinse și cu capul răsturnat pe spate ca să privească fix cornul subțire al lunii. Când să vorbească, observă în mâna lui bandajată cutia de bere care sclipa slab în clarul de lună. Văzu cum degetele lui se încleștează, se strâng în jurul cutiei, strivind-o fără să-și dea seama, fără să observe măcar că lichidul îi curgea pe mână.

- Berea este făcută pentru a fi băută, murmură ea ropiindu-se să-i ia cutia, ca să nu se verse pe jos.

Colter oftă, dar nu răspunse. Ea simți totuși că o este cu insistență.

Se face curând ora patru. Nu vrei să vii să te culci? Îl

întrebă ea zâmbindu-i drăgăstos.

Dragostea ei pentru el era atât de profundă, încât o simțea ca pe o durere fizică.

Cu o mișcare înceată, ca împotriva voinței lui, se ridică din șezlong, dar nu făcu nici un pas spre casă. Ea voia cu disperare să-i spună că-i înțelegea îngrijorarea, frământarea tăcută. O reținu teama ca el să nu-i respingă compasiunea. Rămase lângă el, nehotărâtă, întrebându-se dacă trebuia să repete întrebarea sau pur și simplu să-l lase în pace.

- Colter, îl imploră ea cu o voce înăbușită și tremurândă, ai nevoie de odihnă.

- Adevărat?

Vocea lui, aspră și caldă, o învăluie cu totul, emoționând-o prin tonul ei evocator.

- Da, bineînțeles, șopti ea.

Colter se întoarse spre ea. Întunericul îi ascundea expresia feței, iar luna trasa o dâră argintie în părul lui deschis la culoare.

- De cât timp nu te-am atins, mica mea pisică sălbatică?

Sub mângâierea plăcută a cuvintelor, simțea încă ironia tăioasă pe care o cunoștea atât de bine. Genunchii îi tremurau, amenințând să-n-o mai susțină.

- Te rog, Colter, zise ea, alungând dorința bruscă pe care i-o trezea întrebarea lui. Vreau să te odihnești.

Un râs ușor îi întâmpină cuvintele.

- Dar eu nu asta vreau.

Își înăbuși un țipăt când Colter o prinse de șolduri și trase spre el. Înainte de a-și putea stăpâni explozia bruscă a simțurilor, el puse stăpânire pe gura ei cu o înflăcărată însetată. La acest contact, ea întredeschise buzele răspunzând din toată inima sărutului lui. Pofta lui

fără margini și pretindea trupului ei tânăr totala satisfacere a dorinței.

În cele din urmă, Colter îi dădu drumul și un suspin abia auzit scăpă de pe buzele Nataliei, încă fierbinti după acest sărut. Îi prinse încheietura mâinii cu degete de oțel, care îi intrară în carne. Surd la țipătul ei involuntar de durere, o târî prin ușa ale cărei geamuri zăngăniră când o închise brutal. Elanul picioarelor tremurătoare ale Nataliei îl duse spre el. Colter profită de asta ca s-o ridice în brațe, asprimea bandajelor zgâriind pielea Nataliei, rupând o clipă farmecul seducător al atingerii lui.

- Colter, brațele tale, protestă ea cu voce slabă. Ești rănit!

El nu-i răspunse înainte de a ajunge în dormitor, unde o întinse pe covor. Dar îi înlănțuia în continuare mijlocul, ținându-i corpul lipit de al lui, în timp ce cu mâna cealaltă îi îndepărta părul de pe față.

- Atunci, nu te lupta cu mine în noaptea asta, Natalie, murmură el.

Bătăile inimii ei deveniră înnebunitor de neregulate când lumina din cameră dezvălui o clipă expresia feței lui Colter, înainte ca el s-o stingă. Forța amenințătoare a maxilarelor lui era tot prezentă, ca și linia neîndurătoare a gurii, dar în ochii lui nu mai exista nici cea mai mică urmă de indiferență. Ardeau de dorință... pentru ea!

Capitolul 9

Soarele juca pe chipul Nataliei, încălzindu-i pielea cu sărutul lui de aur. Se cuibări mai adânc în brațele muscu-loase care o înlănțuiau.

- Începeam să cred că vei dormi până la prânz, mur-mură o voce profundă în părul ei.

Păstrându-și ochii închiși, Natalie zâmbi ca prin vis și își frecă încet creștetul capului de bărbia lui Colter. Mirosul de bărbat era ca un vis îmbătător. Îi era teamă să vorbească, să lase să-i scape emoțiile dragostei.

- Ești o ființă surprinzătoare, Natalie, șopti Colter ridicând-o într-o poziție mai confortabilă care îi aduse fața mai aproape de a lui, pe pernă.

- De ce?

Zâmbetul rămase pe buzele care puseseră întrebare. Genele ei se mișcă, pleoapele se deschiseră încet lăsându-și ochii să se bucure pe săturate de această mușetă de bărbat. În ochii care admirau pe îndelung fiecare dintre trăsăturile lui existau reflexe de jad.

Cu aroganța lui obișnuită, el îi ignoră întrebarea.

- Mi-e foame. Du-te și pregătește masa.

Ordinul fusese dat cu blândețe, mai aproape de rugămintă decât de poruncă.

Natalie i se desprinsese cu regret din brațe și simți imediat lipsa căldurii lui. În întunericul nopții, îi fusese ușor să-și ascundă tandrețea. Soarele strălucitor îi va dezvălui cu siguranță dragostea pe care ea nu era încă pregătită s-o mărturisească, nici măcar s-o recunoască.

Dorea să mai păstreze puțin dragostea numai pentru ea însăși. Colter era prea perspicace ca să se poată ascunde veșnic de el. De altfel, voia să i se destăinuiească. Dar ținea să i-o spună într-un moment mai liniștit, mai puțin încărcat de efectele pasiunii.

Capotul ei lung de un galben-aprins era aruncat la picioarele patului, și Natalie îl luă ieșind dintre cearșafuri. Îl îmbracă repede și se întoarse spre Colter. Se ridicase și se rezemase într-un cot pe perne. Albul pansamentelor ieșea în evidență pe pielea lui bronzată. O privea gânditor, cu ochii pe jumătate închiși.

- Ouă cu șuncă? propuse Natalie, și el dădu din cap. Nu va dura mult. Vrei să-ți aduc o tavă?

- Nu sunt neputincios, replică el ironic. Dar, dacă nu voi fi acolo când va fi gata, ai putea să mi-o aduci aici.

La pendula din bucătărie, Natalie văzu că era trecut de ora zece. Missy era la școală, iar pe fereastra de deasupra chiuvetei, tânăra femeie o văzu pe Flo Donaldsen într-unul dintre fotoliile de pe terasă; îl supraveghea pe Rocky, care se juca la picioarele ei.

În timp ce așeza în tigaie feliile subțiri de șuncă, se schise ușa de serviciu. Se întoarse zâmbind ca s-o salute Flo, dar cel care intra pe ușă era Travis. El se opri brusc

văzând-o și expresia lui frumoase împietri.

- Bună, Travis.

În vocea ei se simțea puțin din preaplinul izvorât din dragoste, ceea ce făcea ca vocea ei să aibă un ton ușor, aproape aerian.

El zâmbi doar cu buzele, ochii lui păstrându-și expresia gravă.

- Bună, Natalie. Aduceam corespondența, zise el aruncând pe masă câteva plicuri și reviste.

- Este ceva important, ce ar trebui să-i duc lui Colter?

- Nu, după câte știu eu. Îi pregătești micul dejun?

- Da, este încă în pat.

Ea avea o ușoară răgușeală în voce, provocată de amintirea vie a pasiunii fierbinți pe care o împărtășiseră în ultimele ore ale nopții.

- Ești deosebit de radioasă în dimineața asta.

. Observația aceasta puțin cam tăioasă voală strălucirea ochilor Nataliei. Mâna care ținea furculița se opri deasupra tigăii când Travis o întrebă:

- Există vreun motiv?

- Da, răspunse ea, conștientă brusc de sentimentele acestui bărbat față de ea.

El își puse pumnii în șolduri, într-o atitudine ușor provocatoare.

- Mulțumirea unei femei îndragostite, poate?

Ea își aplecă o clipă capul, regretând că trebuie să-l rănească, deși nu se gândise nici măcar o dată că s-ar putea îndrăgosti de el. Își ridică încet capul și se întoarse spre el cu o privire de scuză, dar fără nici un regret.

- Cred că mi-ai ghicit sentimentele, rosti ea cu blândețe.

Travis fusese acolo, la locul accidentului, când

descoperise că îl iubea pe Colter.

Genele lui negre ascuseră durerea din ochii întunecați, o expresie fugitivă care dispăruse când îi redeschise.

- Cred că nu mă puteam gândi la așa ceva.

- S-a întâmplat, murmură Natalie zâmbind, și n-aș vrea să schimb ce simt, pentru tot aurul din lume.

Travis înaintă spre ea ca un automat; privirea lui îi examina cu insistență trăsăturile fetei.

- Îți doresc fericire, Natalie, o asigură el stăpânindu-și vocea. Pot... Pot săruta tânăra soție fericită?

Ea nu ezită decât o secundă înainte de a-i oferi buzele. Travis îi luă fața în mâini și o privi lung, ca și cum voia să învețe pe de rost fiecare amănunt. Suferința lui evidentă aduse lacrimi în ochii de chihlimbar ai Nataliei. El își înclină capul spre ea.

- Pentru toate momentele în care nu te voi ține niciodată în brațele mele, Natalie, șopti el cu o voce găuită de emoție.

Apoi o sărută, tensiunea unei pasiuni sever înfrânte făcând să-i tremure gura. Dar sărutul fu scurt și se îndepărtă cu un suspin adânc. Chinul cumplit al dragostei pierdute îi deformă o clipă fața aspră; apoi se răsuci pe călcâie și deschise ușa. Natalie ar fi vrut să-l oprească, să-i spună ceva care să-i aline suferința. Ea era cauza suferinței lui, astfel că nu-i putea oferi nici o consolare.

Cu bucuria puțin umbrită, mai exact spus întristată de descoperirea laturii crude a dragostei, se întoarse la regătirea micului dejun al lui Colter. Câteva minute mai târziu puneă ouăle cu șuncă pe o farfurie caldă. Sucul de portocale, cafeua și pâinea prăjită erau deja pregătite pe ardoare. Fredonând vesel, Natalie luă tava și se îndreptă spre

ușă. Aceasta se deschise brusc și Rocky intră ca o vijelie.

- Bună, Nonnie! strigă el vesel.

- Bună, dragul meu. Bună, Flo, îi spuse ea bătrânei doamne care-l urma în tăcere pe băiețel.

- Abia acum îți iei micul dejun? se miră Rocky pe un ton revoltat. Eu veneam s-o ajut pe Flo să-mi pregătească masa de prânz.

- Îi duc asta lui Colter și revin să vă ajut.

Flo se încruntă auzind cuvintele Nataliei.

- Colter nu este acasă, zise ea surprinsă. Tocmai l-am văzut pe alee. A plecat la spital.

- Dar... Dar mi-a cerut să-i duc micul dejun! exclamă Natalie, uluită și derutată.

- Tot ce știi este că a spus că va telefona de la spital. Nu părea foarte mulțumit de vestile pe care le-a primit. Trebuie să fi uitat de mâncare.

- Ar fi trebuit să mă anunțe că pleacă!

- Colter n-are obiceiul să-și împărtășească planurile celorlalți, îi reaminti Flo.

Natalie recunoștea că era adevărat. Rareori știuse unde era în timpul zilei. Totuși, după noaptea asta... Alungă gândul din minte. Această lipsă de atenție era cauzată de îngrijorarea lui pentru Cord Harris. Din acest motiv, nu se putea supăra pe el.

Colter nu se întoarce la cină; Natalie întârziase masa cu cel puțin o oră, în speranța că îl va vedea venind. Nici Travis n-a venit; ceruse cuiva să-i comunice în timpul după-amiezii că treburile îl chemau în cealaltă parte a ranchului. Flo se întoarce firește la vila ei, astfel încât Rocky, Missy și Natalie se simțiră foarte singuri la masă lungă din sufragerie.

Trecuse mult de miezul nopții când Natalie

scrâșnetul roților pe pietrișul de pe alee. Își coborî picioarele de pe canapea și închise cartea, știind foarte bine că citea și recitea de o oră aceeași pagină fără să înțeleagă un cuvânt. O aruncă pe o pernă și se duse să-i deschidă lui Colter, înainte ca el să fi avut timp să apese clanta.

- Bună, rosti ea cu o voce găuită, zâmbind slab.

- Credeam că te-ai culcat.

Trecu prin fața ei, aruncându-i o privire obosită.

- Te așteptam. Nu știam dacă ai cinat și voiam să aflu vesti despre Cord.

- Este tot în stare critică, dar situația lui s-a ameliorat, după câte spun medicii, răspunse el cu o asprime disprețuitoare. Nu mi-e foame. Deirdre și cu mine am mâncat la bufetul spitalului.

- Deirdre? repetă Natalie cu o voce șovăitoare. Vrei să spui Stacy?

- Nu. Ei i s-a dus o tavă, ca să poată rămâne lângă Cord.

Ea îl urmă mașinal pe culoar, spre dormitorul lor, în timp ce el începea să-și scoată haina și să-și descheie nasturii cămășii. Încercă să nu de atenție îngrozitoarei strângeri de inimă.

Dar gelozia ei era mai tare decât mândria și nu se putu împiedica să întrebe:

- Ce căuta Deirdre acolo?

- Aflase de accident. Atunci, a venit la spital ca să vadă cum îi merge și dacă putea face ceva pentru el, replică tăios Colter.

- Ea... îi cunoștea pe Cord și pe Stacy?

- Nu, răspunse el cu o ironie copleșitoare. Deirdre își primă întotdeauna compasiunea față de persoane com-t necunoscute... Bineînțeles că îi cunoaște!

Când trase de mânecile cămășii, Natalie îl văzu că se strâmbă involuntar când una dintre ele se agată de pansamentul cu care era bandajat.

- Lasă-mă să te ajut, îi propuse ea imediat, înaintând să-i desprindă mâneca.

Colter o refuză, aruncându-i o privire în care strălucea iritarea.

- Păstrează-ți atențiile materne pentru copii! Eu n-am nevoie de ele.

Mândria rănită o făcu pe Natalie să dea înapoi, cu capul drept, și îl lăasă să se descurce singur. Cu gesturi de automat, se pregăti și ea de culcare, încercând să se convingă că Colter era doar obosit și îngrijorat. Îmbrăcându-și cămașa de noapte, auzi somiera gemând sub greutatea soțului ei.

- Flo a spus că mâine va sta cu copiii, zise ea pe un ton forțat.

- De ce s-o facă? întrebă Colter cu indiferență.

- Ca să pot sta cu Stacy, replică ea întorcându-și ochii din fața privirii lui de gheață.

- Este inutil.

- De ce? Aseară erai de acord.

- Pentru că erai disponibilă.

- Și presupun că mâine Deirdre va fi la spital.

Natalie văzu cum își îngustează ochii.

- Da, va fi acolo, și eu la fel. Pentru Stacy ești o necunoscută. Deirdre și cu mine o cunoaștem de când s-a căsătorit cu Cord. De altfel, așa va fi mai comod.

- De ce comod? insistă Natalie, cu inima sfâșiată de gelozie.

- Pentru că Deirdre are un apartament în oraș. Va putea ajunge la spital în câteva minute, dacă Stacy va

nevoie de ea.

Natalie fu trădată de tremurul bărbiei când întâlni privirea ironică a soțului ei, ceea ce îi strică puțin sarcasmul replicii:

- Poate că ar trebui să rămâi acolo. Ar fi mai comod decât să faci mereu naveta.

- Mă voi gândi la asta, zise Colter fără să se tulbure.

Și se întoarse pe partea cealaltă.

Tremurul bărbiei se accentuă. Emoțiile Nataliei, confuze, complexe, îi provocau reacții contradictorii. Voia să-i strige lui Colter să se ducă imediat s-o caute pe Deirdre, să-i arunce indiferent ce în față ca să-l smulgă din indiferența lui, chiar cu riscul de a-l înfuria. Voia să-și înfunde capul în pernă și să plângă de ciudă pentru zădărnicia dragostei ei. Dar mai mult decât orice voia să-l atingă, să-și ceară iertare, să-l facă să înțeleagă că nu voia să i se împotrivescă, voia doar să-l iubească.

În cele din urmă, nu făcu nimic din toate astea, ci stinse lumina și se strecură între cearșafuri, ca să se culce, încordată, și să asculte în tăcere respirația lui Colter. De ce crezuse oare că se schimbase ceva, se întrebă ea, numai pentru că noaptea trecută, pentru o clipă, Colter o dorise?

A doua zi dimineața, Natalie fu trezită de zgomotul ușilor și fionierului. Îl văzu printre gene pe Colter îmbrăcând o cămașă albastră pe care o vârî în blugi. Simțindu-se observat, întoarse spre ea o privire pătrunzătoare. Nu se mai putea preface că doarme. Se trădui să deschidă ochii încet, întinzându-se puțin ca să-l facă să creadă că abia se trezea.

- Nu te deranja să-mi pregătești micul dejun, zise el îndu-și blazonul de pe fotoliu.

- Vii diseară la cină? întrebă ea, ca și cum prezența lui nu avea nici o importanță pentru ea.

- Dacă nu voi fi aici, cinați fără mine.

Simplul fapt că îi răspunse în felul acesta o preveni pe Natalie că nu va veni. Toată ziua și toată noaptea va fi chinată de teama că vorbele ei l-au împins spre Deirdre, cu toate că înțelesese că nimeni nu-l putea forța pe Colter să facă ceva, dacă nu hotărâse el însuși.

*

*

*

Refuzând să se umilească rămânând din nou trează ca să-l aștepte, se culcă puțin după Missy și Rocky, dar se suci și se răsuci mult timp până când se cufundă într-un somn agitat. Nu-l auzise pe Colter revenind. Singura dovadă că fusese acasă erau hainele pe care le purtase, aruncate pe fotoliu și perna mototolită de lângă ea.

Timp de două zile, Natalie nu-și văzu deloc soțul, numai semne că se întorsese acasă. În după-amiaza celei de a treia zile, Rocky, Missy și cu ea erau la grajduri, unde băiatul își relua lecțiile de călărie întrerupte. De data asta, instructorul era Travis, deoarece în ajun Rocky făcuse apel la el.

Rocky conducea în galop murgul cel mare în jurul țarcului. Una dintre copitele din față ale calului se împiedică de un bulgăre de pământ; calul făcu un salt după care își relua galopul liniștit și uniform. Dar asta a fost suficient ca băietelul să fie dezechilibrat și să cadă de pe cal. Abia avusese timp să scoată un țipăt și Travis se repezea deja. Natalie și Missy alergară în urma lui.

- Rocky, dragul meu, te-ai lovit? gemu Natalie cu teamă întinzând brațele spre copilul în lacrimi, pe care Travis ajută să se ridice.

Brățele lui mici se încheștară de ea și își înfundă fața la pieptul ei, hohotind.

- Puneți-l la loc pe cal!

Ordinul tăios fusese aruncat din spatele lor.

Natalie își strânse mai tare brățele protectoare în jurul lui Rocky și se întoarse ca să-l privească furioasă pe Colter care înainta cu pași mari, cu figură sumbră și gura strânsă.

- S-a lovit, protestă ea.

Dar Colter i-l smulgea din brațe pe copil, în ciuda eforturilor lui de a se crampona de Natalie.

Ignorând țipetele din ce în ce mai asurzitoare ale lui Rocky, Colter îl duse spre murgul care aștepta răbdător și îl puse în șa. Apoi apucă frâiele și le întinse copilului.

- Nonnie! gemu jalnic Rocky încheștându-și amândouă mâinile de oblâncul șei, refuzând să ia frâiele pe care Colter încerca să i le dea cu forța.

Natalie încercă să-i vină în ajutor, dar brațul lui Colter o opri.

- Ești o brută îngrozitoare! Nu înțelegi că s-a lovit?

Fulgere albastre neînduplecate îl amenințară pe băiețelul în lacrimi.

- Te-ai lovit, Rocky? întrebă Colter și privi drept răspuns o confirmare din cap. Unde te-ai lovit?

Cum Rocky rămânea tăcut, Colter îl luă peste picior.

- Ți-e teamă, nu-i așa?

Țipetele copilului se reduceră acum la mici suspine în timp ce privea cu ochi mari expresia acuzatoare de pe chipul lui Colter.

Natalie vru să-l apere:

Bineînțeles că-i este teamă, e normal! A fost o cădere pentru un copil atât de mic.

O să cadă din nou dacă nu ia frâiele acestea, ripostă

întunecat Colter.

Încolăci curelele de piele de gâtul calului, la îndemâna lui Rocky.

Înainte ca Natalie să fi putut ghici intențiile soțului ei, acesta pesni cu palma crupa animalului care porni imediat la trap. Era gata să leșine. Văzu privirea îngrozită a lui Rocky, care începea din nou să alunece din șa. Murgul docil trecu imediat la pas și Rocky se redresă.

- Acum, ia frâiele, ordonă Colter.

Pentru că nu mai era condus, calul se opri. Mâinile lui Rocky erau încleștate de oblâncul șei.

- Ia frâiele, sau plesnesc din nou calul.

- Colter, ajunge! exclamă furios Travis.

Colter nu acordă nici o atenție intervenției și făcu un pas amenințător spre cal. Rocky luă imediat frâiele; tremura încă, dar suspinele încetaseră.

- Condu-l să facă turul țarcului la pas.

Asprimea dispăruse din glasul lui Colter, dar fermitatea rămânea. După o privire nehotărâtă spre Natalie, Rocky se supuse. La pas, apoi la trap, Colter îl determină să facă de mai multe ori turul țarcului.

- Acum, fă-l pe Joe să galopeze o dată în jurul țarcului.

Natalie, înfuriată, deschise gura să protesteze dar o închise imediat, uluită să-l audă pe Rocky răspunzând:

- De acord.

Când opri în sfârșit calul în fața lui Colter, zâmbea cu gura până la urechi.

- A fost bine, nu-i așa? întrebă el cu mândrie.

- Da, foarte bine, aprobă Colter ridicându-l din șa și punându-l pe picioarele lui.

Natalie vru să se apropie, dar Colter îi dădea deja cu băiatului să se ducă să adape calul. Apoi se întoarse

Missy.

- Înțelegi cum se face?

Fetița își lăsa imediat bărbia în piept, palidă dintr-o dată și cu fața trasă. Fără vreo privire pentru Rocky sau Natalie, Colter se apropie de fiica lui și o ridică în brațe. O rugămintă nerostită apărură în ochii de un albastru deschis ai lui Missy, pe care-i îndreptă spre figura impasibilă a tatălui ei.

Dar Colter ieși cu ea din țarc și se apropia de roibul lui Natalie, legat de unul din stâlpii îngrăditurii. O așeză pe Missy în sa, dezlegă frâul și sări pe crupa calului, în spatele ei. O înconjură cu brațele lui protectoare și porni în direcția câmpiei, dincolo de copaci.

Două ore mai târziu, Missy se năpustea în casă, cu fața îmbujorată toată și ochii strălucind de mândrie. Cuvintele se îmbulzeau pe buzele ei, atât de nerăbdătoare era să le povestească lui Rocky și Nataliei cum își învinsese teama de călărie.

- Tata a spus că nu trebuia să-mi fie rușine că mi-a fost teamă. A spus că teama de cai este la fel ca teama de întuneric și că trebuia să învăț că nimic nu ar putea să-mi facă rău. A călărit cu mine foarte departe, vorbindu-mi, liniștindu-mă și reamintindu-mi cât de mult îmi plăcea înainte, când călăream. Apoi a coborât de pe cal și am continuat singură. Și a spus că sunt aproape la fel de bună ca înainte și că antrenându-mă, voi deveni și mai bună.

Natalie era bucuroasă și în același timp uluită s-o vadă pe fetița atât de însuflețită. N-o văzuse niciodată pe Missy atât de sigură de ea și atât de vorbăreată. Și încă nu terminase!

- Am vorbit despre o mulțime de lucruri, la întoarcere. Tata a spus că nu mai sunt o fetiță, că am devenit o tânără

fată și că poate a venit vremea să nu mai port codițe. Crezi că ar trebui să-mi tai părul, Natalie?

- Pot stabili o oră la coafor și vom vedea ce ne sfătuiește, dar cred că vei fi foarte frumoasă cu părul scurt.

- Ah, da? Crezi? I-am spus tatei că sunt slabă și urâtă, dar el a spus că probabil sunt una dintre fetele care înfloresc mai târziu și devin niște frumuseți. Ți imaginezi așa ceva? Ar trebui oare să-mi pun o rochie pentru cină? continuă Missy cu aceeași însuflețire. Tata a spus că mi-ar sta bine în albastru pentru să s-ar potrivi cu ochii mei.

- Cred că ar fi o idee bună.

Fetița se întoarse spre Rocky, care nu reușise să plaseze o vorbă.

- Vino cu mine, o să-mi perii părul.

Privindu-i pe cei doi copii ieșind în fugă din sufragerie, Natalie se gândi că era uluitor ce pot face pentru o fată atențiile unui bărbat. Îl bănuise întotdeauna pe Colter că putea fi absolut fermecător dacă-și dădea osteneala. În fața transformării lui Missy, îi era greu să continue să se plângă de brutalitatea neîndurătoare cu care Colter îl tratase pe Rocky, cu atât mai mult cu cât succesiunea evenimentelor dovedise că avusese dreptate.

Capitolul 10

Colter nu se întoarce acasă decât exact la ora mesei, expresia lui posomorâtă părănd să contrazică povestea lui Missy despre plimbarea lor de după-amiază. El se îndreptă direct spre sufragerie și se așază la masă.

- Nu-l așteptăm pe Travis? întrebă Natalie, uimită.

- Nu va cina aici, răspunse tăios Colter fără să dea alte explicații.

Natalie presupuse că Travis, cunoscând sentimentele ei, își făcuse alte planuri ca să se ferească s-o vadă cu Colter. Ea servi supa și ceru vești despre Cord.

- A răspuns lucid medicilor, astăzi. Aceștia nu mai au rezerve privind restabilirea lui.

Vorbise și de data asta pe un ton rece și impersonal. Conversația s-a limitat la atât. Fără prezența lui Travis pentru a participa la ritualul cafelei de după cină, iar copiii plecați de la masă, tăcerea sfârși prin a o enerva pe Natalie.

- Te vei întoarce la spital, mâine? întrebă ea după ce

sorbi din cafeaua fierbinte.

- Nu, acum, deoarece mâine vor avea nevoie de mine la ranch.

Așezat pieziș în fotoliul lui, cu un braț rezemat nepăsător de spătar, Colter își privea întunecat ceașca.

Natalie îi aruncă o privire întrebătoare. Simțea un subînțeles în acest răspuns. Ochii lui nepăsători îi surprinseseră expresia și el își strânse buzele.

- Este mai bine să știi, rosti el cu o voce de gheață, că l-am concediat pe Travis. Trebuie să-și fi luat deja lucrurile și să fi plecat.

- L-ai concediat?! exclamă ea, stupefiată. Dar de ce? Ce-a făcut?

- Asta nu te privește.

- Va trece cu siguranță să-și ia rămas-bun de la Missy și de la Rocky, insistă ea, incapabilă să înțeleagă motivele acestei concedieri brutale și neașteptate.

- Tu nu vrei să-ți iei rămas-bun de la el? întrebă tăios Colter.

- Dar... ba da, bineînțeles, bâigui ea. Travis a fost... foarte dragut cu mine.

Colter pufni disprețuitor, ceca ce spori mânia Nataliei și ea adăugă cu răceală:

- Și s-a purtat întotdeauna ca un adevărat gentleman, orice ai spune!

- Este adevărat, o ironiză el cu o voce scăzută. Nu pot să cred că n-au existat câteva sărutări furate.

Natalie roși fără voia ei la amintirea sărutului nevinovat acordat lui Travis în dimineața de după accident. Colter nu va putea niciodată să creadă în inocența ei.

- Unde se duce? întrebă ea străduindu-se să vorbească pe un ton indiferent. A spus ce are de gând să facă?

- Este ciudat. Pari mai tulburată decât el de plecarea lui. Când l-am anunțat că l-am văzut destul, a părut ușurat. Am avut impresia că vă făcuserăți deja planuri amândoi.

- Ce vrei să spui?

Socată de insinuările lui, nu-și putu stăpâni vocea.

- Sper că nu ai intenția să fugi cu el. Aș putea să vă fac viața extrem de grea.

- Mai grea decât viața mea acum?! exclamă ea, jignită și furioasă. Cred că așa ceva este imposibil!

Îl văzu strângând cu putere din dinți.

- Am încheiat un acord și îl vei respecta!

- Și cum mă vei forța s-o fac? Mă vei închide în fiecare seară? Vei pune un paznic la ușa mea de fiecare dată când vei lipsi de acasă? Nu sunt sclava ta, Colter! Nu sunt legată cu lanțuri de tine.

El strânse pumnii, se ridică brusc și-i prinse încheietura mâinii cu o mișcare brutală, aplecându-se spre ea cu un aer amenințător.

- Vei face ce îți spun, fără să te plângi! mârâi el.

La o asemenea arogantă insuportabilă, reacția Nataliei a fost promptă. Cu mâna rămasă liberă, ridică ceașca și-i aruncă în față cafeaua fierbinte. Speriată de tipătul lui de durere, se ridică dintr-o săritură și alergă spre ușa de la intrare, auzind în spatele ei un zgomot de veselă spartă și căderea unui scaun, în timp ce Colter, pe jumătate orbit, se lansa în urmărirea ei.

Natalie ieși din casă și alergă în întuneric, drept înaintea ei. Teama făcuse loc spaimei că-l rănise pe Colter, dar era incapabilă să se întoarcă pentru a îndura noi insulte. Indiferența deliberată de care dădea dovadă pentru propriile lui dorințe și sentimente o jigneau mai mult decât

acuzățiile lui mincinoase.

Alergând ca o nebună spre adăpostul copacilor, ajungea la ei în clipa în care ușa se trântea în spatele lui Colter. Păduricea o ascundea vederii lui, dar întunericul acționa și împotriva ei. Se împiedică de rădăcini, ramurile joase o izbiră în față, se zgârie în tufișuri. Numai lumina de la grajduri care sclipea prin frunziș îi indica direcția. Când ieși la loc deschis îl auzi pe Colter repezindu-se în pădure.

Fuga ei n-avea nici o țintă. Dorea numai să scape de represaliile lui Colter. Lumina din curte se reflecta pe o suprafață metalică. Apropiindu-se, Natalie recunoscuse camioneta. Și după aceea, o siluetă întunecată se repezi spre ea. Îngrozită, crezu o clipă că era Colter.

- Natalie?

În vocea scăzută a lui Travis, surpriza era amestecată cu îngrijorarea. Cu respirația tăiată, se aruncă gâfâind în brațele lui și se cramponă de bustul lui puternic cu puțină energie care-i rămăsese. El o strânse lângă el, îndepărtându-i părul răvășit de pe față.

- Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?

- Nimic. Totul. Mi-a spus...

- Ia-ți mâinile de pe soția mea, McCrea! răsună vocea aspră a lui Colter, retezând brusc explicațiile Nataliei.

- Nu mai lucrez pentru tine, Colter, replică Travis. Nu primesc ordine de la tine.

Cum Colter înainta, Travis o dădu la o parte pe Natalie și se postă în fața ei ca s-o apere.

- Ca s-o ieși înapoi va trebui să treci peste trupul meu, adăugă el pe același ton prea liniștit care o făcea pe Natalie să simtă fiori de gheață alergându-i de-a lungul spatelui.

- Nu mă amenința, McCrea, îl avertiză Colter. Am bătut tipi mai înalți și mai puternici ca tine.

- Va trebui s-o iei de la capăt. Am rămas prea mult timp deoparte, privind cum o tratezi pe Natalie drept ștergătoare pentru cizmele tale murdare. Nu mai înțeleg să păstrez tăcere.

- Travis, te rog!

Natalie i se agăță de braț ca să-l rețină și simți cum mușchii lui se încordează.

- Tăcerea? ripostă Colter cu un râs disprețuitor. Ai păstrat tăcerea când ai ținut-o în bratele tale și ai sărutat-o?

Travis făcu un pas amenințător înainte. Natalie scăpă de brațul lui care încerca s-o țină în spate, trecu în fața lui și-i puse mâinile pe piept.

- Ajunge! Opriti-vă, amândoi! strigă ea cu o voce disperată.

O privire rapidă spre figurile neînduplecate ale celor doi bărbați îi spuse că urechile lor erau surde la rugămintile ei.

- Dacă Natalie n-ar urma să mă urască veșnic, mârâi Travis, te-aș omori imediat pentru cuvintele astea.

- Doar n-o să mergi până acolo încât să negi! exclamă Colter râzând cu răutate. Natalie a recunoscut deja că ai sărutat-o.

- M-a sărutat, da! O dată! tipă ea cu o voce ascuțită, străduindu-se să prevină bătaia pe care nici unul dintre ei n-o putea câștiga. Dar nu cum crezi tu!

- Ce poți să faci, Colter, dacă un alt bărbat consideră că soția ta este atrăgătoare? întrebă Travis, puțin mai calm, privindu-l pe cel care-l sfida. Nu ți-a păsat niciodată de bărbații care încercau s-o curteze pe prima ta soție. Nici

chiar atunci când reușeau. De ce te irită că o doresc pe Natalie? Numai dacă ți-e teamă că și ea m-ar putea dori?

- Ea rămâne cu mine! izbucni Colter.

Se apropie mai mult și lumina căzu pe figura lui, dezvăluind o privire ucigătoare și dementă.

- Puteti renunța la orice plan de fugă împreună, pentru că nu există nici un loc în lume unde să vă ascundeți și eu să nu vă găsesc!

- Ce înseamnă o femeie mai mult sau mai puțin pentru tine? replică Travis.

- Dă-te la o parte, Natalie, îi porunci Colter cu o voce amenințătoare.

- Nu.

Ea refuză mai întâi fără vigoare, dar apoi puterile îi sporiră. Travis nu încercă s-o rețină când alergă spre Colter și-și înfipse degetele în brațul lui cu mușchi de oțel.

- Nu! N-am să vă las să vă bateți!

Cu o mișcare aproape nepăsătoare, Colter își eliberă brațul. Privirea lui aspră îi cercetă insistent fața când o prinse de umeri, bătându-și joc de slaba ei intervenție.

- Nu-ți va servi la nimic să-i iei apărarea, îi spuse el cu răceală.

- Ești un imbecil orb! exclamă Travis cu un râs amar. Nu pe mine mă apără, ci pe tine!

O exclamație de aversiune scăpă de pe buzele lui Colter când își smulse privirea din ochii rugători ai Nataliei ca să-l măsoare pe Travis cu un aer sfidător.

- Doar nu sperî să mă faci să cred așa ceva?

- Ai sfârși prin a coborî în rîndul muritorilor care suntem, nu-i așa, Colter? murmură Travis cu un suspin profund, în vreme ce tensiunea înfruntării îl părăsea. Ți-ai

părăsit bârlogul din munti și acum știi ce înseamnă să iubești pe cineva până într-atât încât ai impresia că ți se smulg măruntaiele!

Natalie tresări auzind această declarație sarcastică, incapabilă să creadă că există în ea vreun adevăr cât de neînsemnat. Măinile care-i țineau umerii își sporiră strânsoarea. Îi cercetă expresia feței cu un aer neîncrezător. O durere inumană, fugară, îi cuprinsese trăsăturile de obicei aspre și impasibile, în timp ce-l privea pe Travis, aflat în spatele ei.

- Este adevărat? șopti ea.

Natalie își ridică mâinile spre mijlocul lui, înclinându-se spre el, în ciuda încleștării teribile a degetelor lui.

- Ah, Colter, te implor! Este adevărat? Mă iubești?

Masca lui cădea. Cu un nesaț mistuitor, chinuitor, îi privi îndelung chipul ridicat spre el înainte s-o strângă în brațe, s-o strivească de pieptul lui cu atâta putere încât să-i taie respirația. Își frecă bărbia de obrazul ei, de tâmpla ei, de creștetul capului ei, într-o mângâiere aspră ca aceea a unei feline.

- Da, gemu el. Da, Natalie, te iubesc.

Hohote de fericire inexprimabilă, scuturare umerii tinerei femei, lacrimi de bucurie tăsniră din ochii ei. Niciodată n-ar fi crezut că așa ceva ar putea fi posibil. Copleșită de preaplinul iubirii ei, cu gâtul uscat, era incapabilă să vorbească și savura cu simplitate extazul de a se afla în brațele lui.

Dar el o respinse numaidecât și se îndreptă fără să privească în urmă, dispărând printre copaci. Tulburată, descumpănită de această schimbare bruscă de atitudine, Natalie îl urmări cu privirea, încremenită.

- Niciodată n-aș fi crezut că vreo ființă l-ar putea

înduioasă.

Auzind vocea calmă a lui Travis, ea se întoarse repede. Uitase cu totul de prezeța lui.

- Va muri fără tine, Natalie, murmură el.

În ochii negri care o priveau exista o imensă durere. Se simți cuprinsă de o compasiune care o făcu să uite o clipă propria ei fericire.

- Și tu? întrebă ea cu blândețe. Ce vei face?

- Nu voi muri din asta. Nu te-am admirat niciodată decât de departe, astfel că nu mă va chinui amintirea de a te fi ținut în brațele mele în mijlocul nopții.

- Nu-i nevoie să pleci.

- Ba da, știi bine, zise Travis.

Și scoase din nou un suspin sfâșietor, ca pentru a alunga suferința.

- Am pus ceva bani deoparte. Cred că o să-mi cumpăr un mic ranch.

- Îți doresc toată fericirea din lume.

Travis se întoarse spre camionetă.

- Colter a plecat ca să nu se pună de-a curmezișul voinței tale. Este pentru prima dată în viața lui când lasă să treacă dorințele altcuiva înaintea voinței lui. Nu-l mai chinui, Natalie.

Începu să se îndepărteze de ea de-a-ndăratelea.

- Adio, Travis, murmură ea înainte de a se răsuca pe călcâie pentru a alerga spre casă.

Purtată de dragostea ei, avea impresia că zboară, că plutește. Împinse ușa de la intrare și încremeni în prag, oprită brusc de durerea din ochii lui Colter, în picioare în vestibul.

- Știam că nu vei pleca fără Rocky, mormăi el întorcându-i spatele. De mi-ar da Dumnezeu puterea să te las să

pleci.

Se auzi motorul camionetei și roțile scrâșnind pe pietriș; mașina trecu în viteză prin fața casei.

- Travis pleacă, murmură ea. Eu nu plec cu el și nu-l voi revedea. N-am avut niciodată intenția.

- Drept cine mă iei? Mă crezi un cretin naiv?! strigă Colter, privind-o cu o furie sălbatică. În dimineata aceea, am coborât la micul dejun... credeam că mi-l pregăteai cu dragoste. Te-am auzit spunându-i lui Travis că îl iubești și că tot aurul din lume nu însemna nimic pentru tine! Ți-am văzut privirea, caldă și tandră, înainte ca el să te sărute!

- Nu, Colter, nu! strigă ea alergând spre el, întinzând mâinile spre pieptul lui cu mușchii încordați de furie. Îi spuneam lui Travis că te iubesc! Și dacă am vorbit de bani, am făcut-o ca să-l fac să înțeleagă ca nu-mi pasă dacă ești bogat sau sărac. Mi-a cerut permisiunea să sărute fericita tânără soție.

Refuzând s-o creadă, Colter se întoarse cu un aer profund indignat.

- Ți jure că acesta este adevărul, dragostea mea, continuă Natalie cu o voce tremurătoare. Cum m-aș fi putut arunca în bratele altuia, după tot ce trăiserăm amândoi în noaptea aceea? Nu te iubesc decât pe tine!

El o privi insistent, cu privirea lui atât de pătrunzătoare; nu dorea altceva decât s-o creadă, dar încă nu îndrăznea.

- Nu înțelegi? insistă ea. De aceea mi-a fost atât de rău în seara când m-ai acuzat că am o legătură cu Travis. Pe tine te iubesc, nu pe el!

- Mi-ai spus că viața cu mine este grea.

Colter închise ochii când ea ridică mâna ca să-i

mângâie maxilarele încleștate.

- Și nu este oare viața cumplit de grea când crezi că nu ești iubit de singura ființă pe care o iubești? Întrebă ea cu dragoste.

- Este infernală!

Făcând această mărturisire, o luă în brațele lui și îi arse gura cu un sărut, dovada dragostei lui. Ea savura mângâierile aspre ale mâinilor lui, avea nevoie de certitudinea iubirii lui tot atât cât avea el nevoie de a ei. În cele din urmă, Colter îi eliberă buzele fără tragere de inimă și, luându-i în mâini chipul fermecător, își frecă fruntea de cea a Nataliei și oftă, în semn de capitulare.

- După ce te-am chinuit atât de mult, nu sunt demn de dragostea ta, murmură el jenat. În clipa asta, ar trebui să mă urăști.

Natalie se strânse mai tare lângă el.

- Mi-am repetat de sute de ori că te detest. Uneori, ți-am dorit moartea. Dar când am văzut avionul luând foc, când mi-am dat seama că puteai să mori, am înțeles că n-aș putea niciodată trăi fără tine. Dintr-o dată, nu mă mai interesa de ce te-ai căsătorit cu mine și pentru ce motiv m-ai luat în patul tău.

Îl simți străbătut de un tremur convulsiv.

- Nu mi-am imaginat niciodată că sunt capabil de altceva decât de emoții superficiale. Vederea lui Cord prizonier în epava aceea a distrus această iluzie, murmură Colter oftând. Și când ai sosit la spital, când te-ai așezat lângă mine fără să rostești un cuvânt, atingându-mă numai ca să-mi spui că ești acolo dacă aveam nevoie de tine, am simțit... am avut impresia că sunt creatura cea mai josnică de pe pământ. Am înțeles de ce Cord murmurase numele soției lui în timp ce-l smulgeam din mor-

manul acela de fiare răsucite. Am simțit o teribilă nevoie să te simt lângă mine. Și tu erai acolo.

- Deirdre? întrebă ea în șoaptă.

El privi în adâncul ochilor cu sclipiri de chihlimbar, arzând de emoție.

- N-am întâlnit-o niciodată, în afară de momentul când a venit la ranch, în ziua sosirii tale, și la spital. N-aveam nici o dorință s-o văd. Aveam prea multă plăcere să-mi provoc soția îndărătnică.

Natalie îi sărută cu blândețe buzele.

- Te iubesc...

O licărire de umilință profundă se aprinse în ochii lui Colter; toată aroganța din ei dispăruse, trufia disprețuitoare risipindu-se în trecut. Zâmbetul lui era al unui învins fericit de situația lui.

- Sunt multe lucruri pe care va trebui să mă ajuți să le învăț. Nu știu cum este să fii soț și tată. Aș vrea să-mi cunosc propria fiică. Din vina mea este atât de timidă și de temătoare. Acum înțeleg chinul prin care treci când crezi că ființa pe care o adori nu te iubește.

- Este atât de simplu, dragostea mea, murmură Natalie. Nu avem decât s-o atragem pe Missy în cercul iubirii noastre.

- Și pe Rocky, adăugă Colter cu dragoste.

Un zâmbet minunat și uimit șterse cuta aspră și tristă a buzelor atât de apropiate de cele ale soției lui.

- Și pe toți ceilalți copii pe care-i vom avea, încheie el.

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare și colecția „NOSTALGIC“.

O întâlnire întâmplătoare în vacarmul unei fieste, dintre o fetiță și un băiețel, dintre un bărbat puternic și cinic și o tânără aproape lipsită de orice mijloace de existență. Ea nu posedă decât darul de a iubi din tot sufletul ei, fără calcul, fără ambiție.

O întâlnire întâmplătoare care va lega patru ființe, doi copii și doi adulți – pentru o viață de tristețe sau de fericire? Pentru nepotul ei Rocky, Natalie este în stare de orice sacrificiu, chiar să renunțe la propria fericire.

Va fi pare nevoită s-o facă?

THE BEST

ISBN 973-9405-36-3

Pret: 10000 lei